Pierre Cobore

O URMĂ MISTERIOASĂ

EDITURA PODEANU

Colecţia celor 4 Aşi
Nr. 4

PETER RICE
Poliţaiul din Far West

PIERRE COBORE

O URMA MISTERIOASA

(Kampf um die Farm)

V.1.0

V.1.0

Traducerea de Cezar Rădulescu Barbellian

Editura PODEANU

O urmă misterioasă

Un roman închinat luptei dintre oamenii legii, eroi ce-şi sacrificau viaţa pentru paza avutului şi siguranţei concetăţenilor lor, închinându-şi toate eforturile, aceluiaş ideal: stârpirea celor care în dispreţul moralei şi al ordinei de stat, în goana lor după îmbogăţire fără muncă, ardeau casele, ucideau oameni, furau şi devastau totul în calea lor, răspândind groaza printre pionerii Americii de Vest, printre acei oameni care îşi creaseră o viaţă nouă, de muncă fără preget, în mijlocul sălbăticiei naturii şi a băştinaşilor.

Eroi fără nume şi răsplată, Poliţiştii Westului, oamenii de caracter, dotaţi cu calităţi fizice şi morale excepţionale, au căzut de cele mai multe ori sub gloanţele acelor desperados*, dar şi-au continuat fără cruţare, lupta pe viaţă şi pe moarte, urmărind luni întregi pe răufăcători, pedepsind seu stârpind pe criminali.*

CAPITOLUL I

O FRUMOASĂ ARUNCĂTURĂ DE LASSOU

Mustangul[1] era epuizat. Cel care îl călărea, era pe moarte şi îşi dădea seama de aceasta. El, primise în spate un glonte, care se înfipsese undeva, pe lângă inimă.

Cu multa greutate, omul se întoarse în şea, şi azvârli repede o privire spre cei ce-l urmăreau.

Aceştia, câştigau din ce în ce mai mult teren. Borurile imenselor lor pălării (sombreros) fluturau în vânt şi în goana lor nebună, îşi agitau pistoalele cu ţeava lungă, urlând ameninţări sălbatece în dialectul mexican.

Rănitul, îşi conducea calul cu alura acea infernală de foarte multă vreme, c]ci o oprire de câteva secunde, ar fi însemnat moartea lui. Sprâncenele lui stufoase, mustaţa răsfrântă în jos, faţa-i aspră şi brăzdată ca o smochina, erau albe de praf, iar dâre lungi de sânge îi roşiseră veşmintele.

Steaua metalică ce se afla agăţată pe vesta lui de piele, îi releva funcţiile: Rimrock Morley, era „Ajutor de Şerif”[2] cu jurământ, la Buffalo Ford. De atâtea ori alergase în galop pe diferite drumuri, la serviciul justiţiei, însă de data aceasta, era ultima lui călărie.

El nu se temea că are să moară. Văzuse de atâtea ori oameni murind şi câţiva dintre cei fără de lege; îşi găsiseră moartea în faţa pistoalelor sale. Viaţa îi fusese destul de aspră şi moartea lui, ar fi însemnat de aici înainte odihna trupului său hărţuit. Însă bătrânul „Ajutor de Şerif” fierbea de furie, deoarece ultimul lui

[1] Mustang – cal sălbatec.

[2] Şerif – poliţai ai districtelor în America de Nord.

drum călare, era o fugă... El, Rimrock Morley, care timp de cincizeci de ani de pericole, de lupte şi de viaţă aspră, nu avuse frică, de nimeni, fugea acum.

Oamenii fără de lege, care înghiţeau praful răscolit de copitei calului său, făceau parte din drojdia oamenilor de frontieră[3], nişte ucigaşi.

Rimrock Marley, descoperise secretul graţie căruia, şeful lor era pe cale să se îmbogăţească straşnic din cauza aceasta, îi urmăreau cu atâta îndârjire.

Instinctul lui, l-ar fi îndemnat mai curând să se oprească şi să se apere, luptând până la moarte împotriva acestor metişi[4], însă datoria lui era să ajungă până la Buzzard Gap, ca să-i spună Şerifului Peter Rice tot ceia ce aflase.

***

În comparaţie cu încărunţitul Rimrock Morley, Peter Pistol, cum era poreclit, era un om tânăr şi cu toate acestea, nu exista în toată Arizona, un poliţist mai preţuit decât acesta. Acest tânăr, ajunsese celebru în toate provinciile din Sud-Vest, întrucât ducea totdeauna până la capăt, ori ceea ce ar fi întreprins. Orice! Şi Rimrock, ştia lucrul acosta mai bine ca oricare altul.

Bang? Ţin!

Un glonte şuieră pe la urechile lui Morley, care strângând din dinţi, făcu un extraordinar efort de voinţă pentru a-şi aduna puterile: urmăritorii lui câştigaseră teren şi acum se găsea din nou în bătaia pistoalelor lor. Ultima oară când se lăsase tot aşa, să fie ajuns din urma, primise în spate bucata de plumb, care avea sa puie capăt carierii sale poliţiste.

Puţin îi păsa lui că are să moară. Ceia ce voia însă, era ca să se ţină bine până la Buzzard Gap, până la Peter Rice. De obicei nu întrebuinţa nici odată pintenii, dar de data aceasta, trebui să facă uz de ei, pentru a mai îndemna din nou inimosul lui căluţ.

Dacă vajnicul animal avea să scape cu viaţă din aventura aceasta, avea să fie recompensat din plin, pentru înspăimântător rea lui cursă, Rimrock ştia destul de bine, că Peter Rice avea să-l îngrijească şi să-l sature de fân proaspăt şi de grăunţe.

Un alt glonte străbătu cămaşa înroşită a lui Rimrock. El se

---

[3] Frontiera care separă America de Mexic, adeseori trecută dintr-o parte într-alta de răufăcători, pentru a se pune la adăpost de urmărirea poliţiştilor.

[4] Metişi – corcituri de indienii, cu mexicani, descendenţi ai vechilor spanioli.

întoarse din nou în şea pentru a-şi vedea urmăritorii, dar slăbiciunea lui se accentuase şi era gata, gata, să leşine de durere. Fu nevoit să se stăpânească cu toată puterea, pentru a nu cădea după cal

Un nou glonte, şuieră zburându-i o bucată din urechea dreaptă. Dar el suferea deja aşa de tare, încât noua lui rană, nu fu simţită mai mult decât o împunsătură de ac. Braţu-i drept, atârna aproape inert. Cu toate acestea, el reuşi să pună mâna pe mânerul Coltului său de „45” şi să-l scoată din teaca lui de piele, care devenise lucioasa din cauza îndelungatei întrebuinţări. Muşchii lui refuzară să mai ridice arma, aşa că fu nevoit să tragă, rezemându-se cu cotul de crupa calului.

Brrrang!

Glonţul ricoşând, ridică un nor de praf. Banditul care era mai aproape de el, strânse dârlogul calului înspumat, dar acesta făcu un salt, se împiedică şi istovit se prăbuşi greoi la pământ. Înjurând ca un demon, călăreţul se ridicase fulgerător şi-l ochii pe Rimrock Morley. Glonţul porni şi zdreli pielea de pe capul Ajutorului de Şerif dar acesta trase din nou şi banditul se prăbuşi, glonţul îl nimerise în stomac, drept sub lănţişorul de argint cu care se încheiau cele două pulpane ale vestei lui multicolore, de model mexican.

Rimrock, se strâmbă şi mormăi printre dinţi că, stomacul tâlharului are să mistuie cam greu pilula care a înghiţit-o. Mizerabilul se zvârcolea pe jos şi striga tovarăşilor să-i vină în ajutor, dar aceştia, nici nu-şi întoarseră măcar capul spre el.

Sus, pe cer, înspre răsărit, o formă hidoasă, neagră, zbura cu supleţe desemnându-se clar, fondul albi dos al norilor. Deodată se apropie, făcu o roata şi apoi se repezi spre forma omenească, care acum rămăsese nemişcată jos.

Privirea lui Rimrock se înceţoşase. Era un sfârşit prea odios pentru acel om, chiar dacă era un bandit de cea mai rea speţă! Vulturul avea sa aştepte… să aştepte… să aştepte… încet, încet.

Şi alţii se vor aduna lângă el, aşteptând să-şi ia partea de pradă…

Un spasm de durere, îl făcu pe Rimrock Morley; să tresară. Rezemându-şi cotul de arcada de dinapoi a şelei, el reuşi să le facă faţă din nou. Câteva urlete de triumf izbucniră în urma lui, dar o sclipire de speranţă, lucea acum în ochii bătrânului călăreţ.

El distingea în depărtare, în faţa lui, primele case din Buzzard Gap. Dacă şansa voia să-l mai ajute încă puţin, Rimrock Morley

avea să ajungă în curând în siguranţă, lângă Peter Rice. Atunci avea să-i povestească tot ceia ce aflase, apoi putea să moară în pace, neavând ce să mai regrete.

Degetul arătător i se înţepeni pe trăgaciul pistolului său Colt. Acum nu mai vedea aşa de clar să poată ochi, dar spera ca zgomotul împuşcăturilor să ajungă până la Buzzard Gap şi să-l alarmeze pe Şeriful Peter Rice, dacă nu cumva acesta era plecat pe teren, în căutarea vreunui răufăcător.

Şeriful din Buzzard Gap, sta jos într-un colţ prăfuit al podului ce se afla deasupra casei în care-şi instalase cartierul general, răsfoind alene nişte afişe, care, sub portretul în mărime naturală a diferiţilor criminali urmăriţi de poliţie, dădeau şi semnalmentele lor. Din timp în timp, el mai punea câte una de o parte: acestea conţineau mutra sau a unuia din actualii pensionari ai închisorii federale, sau a unui fără de lege pe care justiţia sau chiar complicii lui se însărcinaseră să-l trimită în iad.

Peter Rice scoase surâzând portretul unui hoţ de cai, pe care-i prinsese el în munţii Ricon, după o săptămână de urmărire. Fusese nevoit să-şi întrebuinţeze toate resursele forţelor sale şi ale îndemânării lui proverbiale, pentru ca să poată veni de hac acestui vlăjgan solid, în cursul unei lupte piept la piept.

Până acum, Şeriful Peter Pistol, nu întâlnise omul care să fie în stare să-l doboare. Bine făcut, avea oasele aşa de solide, ca de taur şi la cea mai mică mişcare, muşchii lui puternici se reliefau sub pielea bronzată, aproape tăbăcită, de soarele şi intemperiile climatului din Arizona. Înfăţişarea lui, îi dădea un aspect de nepăsare, însă Şeriful, avea abilitatea şi puterea unei pantere.

În acea zi, era pentru el o oră de trândăvite şi sta tolănit, mestecând alene o bucată de gumă de mestecat, mulţumit de briza uşoară care pătrunzând prin fereastra deschisă, îi flutura din când în când, parul lui castaniu deschis, care sta rebel în sus, afara de o buclă ce se răsfrânsese pe frunte, dându-i un aer foarte amuzant.

Bărbia lui lungă, poate c-ar fi părut oarecum agresivă, însă în meseria lui, nu aveau ce să caute oameni fără voinţă, sau şterşi. Gloanţele, loviturile de cuţit şi de pumni pe care le înfruntase în cariera lui, lăsaseră câteva urme pe faţa şi corpul lui. Nu se putea spune că avea o inimă prea bună, însă era foarte uman şi câteva persoane demne, reprezentate ale sexului slab, căzuseră de acord ca să-l considere drept „un băiat frumos”…

E drept ca nu avea nimic care să te facă să-l consideri ca un

dandy, dar îmbrăcămintea lui, era bine ajustată şi cu oarecare eleganţă purtate. O stea de argint, insigna funcţiunilor sale, era fixată la reverul stâng al vestei de piele cu care era îmbrăcat. Într-un colţ al podului, se afla o ladă solidă de stejar, cu legături de fier, care conţinea mai multe pistoale Colt, unse cu grijă şi numeroase cutii cu cartuşe. Trei legături de pături bine înfăşurate, erau pregătite în permanenţă pentru Peter şi cei doi Ajutori de Şerif pe care-i avea. El personal, avea o pătură la fel cu cele ale indienilor Navajos şi un poncho[5] făcut din piei de iepure de casă, cusute chiar de mama lui. Datorită acestui preţios poncho, Peter putuse de atâtea ori să doarmă fără a avea nimic, nopţi întregi în aer liber, pe vânturi de gheaţă sau chiar sub ploi torenţiale.

Mai multe lassouri erau agăţate de pereţi, lassouri de câte douăzeci metri lungime, fabricate din frânghie specială, care rezistă la ploaie. De multe ori, viaţa lui Peter Rice depinsese numai de o simplă aruncătură de lassou; de aceia el întrebuinţa o frânghie specială, foarte mlădioasa care nu se întărea la umezeală, subţire, însă cu toate acestea foarte rezistentă; în stare să reziste la eforturi cât de puternice.

Bang! Bang! Bang!

Distanţa mare slăbise intensitatea detunăturilor care se auzeau, totuşi Peter Pistol sări în picioare ca electrizat.

Se putea să fi fost doar câţiva copii care distrau împuşcând iepuri prin împrejurimi. Se putea să fi fost vreun cowboy, puţin cam băut care-şi manifesta astfel surescitarea.

Cu toate acesta, Peter Pistol ştia că ori de câte ori se auzea glasul prafului de puşcă la Buzzard Gap, însemna că e ceva de lucru pentru el. Atunci se repezi la ferestruică şi privi cu atenţie în depărtare.

La capătul străzii principale, un om călare intra în oraş în goana calului. El se clătina pe cal şi părea că se menţine doar cu foarte mare greutate în şea. Se aplecare înainte şi faţa i se îngropase în coama calului. În urma lui, veneau mai mulţi călăreţi care dădeau cu cruzime pinteni cailor care se ambalaseră, în timp ce lumea curioasă năpădise în stradă. Peter îşi dădu numaidecât seama că dintr-o clipă în alta au să înceapă împuşcături şi că cele mai multe gloanţe au să se risipească, riscând să împuşte mulţimea de pe stradă. Se putea ca acei

[5] Poncho – pătură indiană, care are la mijlocul ei o deschizătură, prin care se poate introduce capul. Serveşte şi ca pelerină.

călăreţi să fi fost în urmărire unui criminal, care fugise fiindcă nu-i convenea să stea la gros.

Nu se mai putea gândi acum ca să coboare, să treacă prin birou, să iasă în stradă şi să-şi croiască drum prin mulţimea aceia, pentru a putea interveni la timp: ar fii pierdut prea mult timp şi călăreţii ar fi trecut de ei. El şti-e destul de bine, ce valoare avea fiecare secundă pierdută în asemenea cazuri. Era mai bine să se urce pe acoperiş, lucru care l-ar fi făcut să câştige timp şi să fie mai bine plasat, aşa încât să se poată servi de lassou, în caz că era nevoie.

Acoperişul casei sale, domina toate clădirile învecinate, dar ca să poată ajunge de acolo, până în strada principală, trebuia să sară peste toata spaţiile goale care se aflau între cele câteva case. Care erau de la el până acolo. Însă pe deoparte distanţele acestea erau destul de mici şi pe de altă parte, salturi de felul acestora erau un joc da copil pentru Peter, un acrobat desăvârşit. Fulgerător, el smulse un lassou din perete şi-l puse pe umeri. În câteva secunde, el ieşi pe fereastră, se căţăra pe acoperiş şi sări cu uşurinţă pe acoperişul vecin, al unui restaurant. Alergând, alunecând pe pante, sărind şi căţărându-se, el străbătu acoperişurile celor câtorva case, cu agilitatea unui leu de munte[6].

Ţinta lui era, acoperişul teatrului „Palace”, al cărui frontispiciu putea să-i servească de adăpost, nu atât pentru el însuşi, cât pentru salvarea omului acela, pe care probabil că trebuia s-o facă odată ajuns acolo, el luă lassoul în mână şi se pregăti să-l arunce.

Primul călăreţ se afla acum, numai la vreo câteva zeci de metri de teatru şi Peter putu să distingă clar, steaua care-i strălucea pe reverul vestei, mustaţa-i galică şi păru-i aproape alb.

— Rimrock Morley! exclamă el.

În aceiaşi clipă el învârti lassoul deasupra capului, îl azvârli cu îndemânare în jurul pieptului celui rănit. Cu o smucire puternică. Peter întinse funia care se strânse chiar sub subţiorile lui Rimrock, în timp ce calul, dezechilibrat, dădu buzna drept peste treptele teatrului. Cu toate poterile lui, Peter trase în sus pe acel, pe care-l salvase.

---

[6] Leu de munte – Mountain lion – animal sălbatec de talie mijlocie, un fel de pumo, nu se găseşte decât în munţii Americii de Nord, în cea mai mare sălbăticie.

Însă în acelaş moment, furioşii desperados[7], dăduseră drumul la o ploaie de gloanţe din revolverele lor, însă erau prea departe pentru ca poată să-şi atingă ţinta. Peter, cu faţa crispată de efortul pe care-l făcea, continua să-l tragă în sus pe Morley.

În clipa aceia, el nu putea să vadă ce se petrecea în stradă, dedesubtul lui, dar când auzi o nouă serie de împuşcături, putea să parieze că cei doi Ajutori de Şerif ai lui „Tom Pouce” Butler şi Hicks „Doctorul”, se puseseră pe lucru.

În sfârşit, el îl trase pe Morley peste frontispiciu şi-l întinse pe acoperiş. Ajutorul de Şerif din Buffalo Ford leşinase, însă deoarece mai respira încă, destul de tare, Peter se gândi că nu sa pierdută orice speranţă. El ar fi vrut să-şi ducă vechiul lui prieten, imediat la un doctor, fără a mai pierde nici o clipă, însă împuşcăturile continuau în ritm destul de viu. Peter ridica puţin capul deasupra balustradei pentru a arunca o privire în stradă, dar un glonte ricoşând în lemnul firmei, îi şuiera periculos pe la ureche.

Bandiţii, ăştia sunt într-adevăr nişte turbaţi, se gândi Peter, dacă mai îndrăznesc ei să-şi continua împuşcăturile. Probabil că au un motiv extraordinar de important, dacă sunt ei aşa de îndârjiţi, contra bietului Rimrock!

Bz-z-z-z!… Ca, o viespe furioasă, un alt glonte trecu pe la vreo două degete depărtare de capul ui Peter. Ăştia sunt adevăraţi nebuni şi trag destul de bine!

Unul din ei, instalat de cealaltă parte a străzi, de unde putea sa vadă şi să tragă precis de-a lungul acoperişului, ochi direct spre Şeriful din Buzzard Gap, care nu mai avea cum să se adăpostească şi de el. Însă în aceiaşi clipă, un „45” trosni ceva mai încolo, pe stradă: banditul scăpa arma din mână şi făcând o schimonositură oribilă, îşi duse mâinile la burtă. Peter zări atunci că cel ce trăsese, era „Tom Pouce” Buttler. Calul celui rănit făcu o săritură şi omul, după ce s-a clătinat în şea, se prăbuşi la pământ, unde rămase nemişcat – pentru veşnicie.

[7] Desperados – cuvânt mexican care înseamnă disperaţi şi se atribuie răufăcătorilor, care au pierdut orice speranţă de a se îndrepta.

CAPITOLUL II

„VECHEA LINIE A LUI S. P.”

Dar o noua rafală de gloanţe, ciurui balustrada şi Peter fu nevoit să se descopere, ea să poată trage corpul nemişcat al lui Morley într-un loc mai puţin expus. După aceasta el se târî până la marginea acoperişului cu pistolul în mână, tocmai în clipa când „Tom Pouce” Butler, dobora un alt bandit. „Tom Pouce” trăgea numai cu mâna stângă, căci în dreapta ţinea un biciu lung, de piele. Butler era mult mai îndemânatec cu biciul lui lung, decât erau mulţi ţintaşi experţi cu pistoalele lor, însă de data aceasta avea de-a face cu nişte asasini şi pentru ca să-i potolească, era nevoite de gloanţe, mai ales că erau prea departe ca să-i poată ajunge cu biciul. Cu toate acestea era un lucru destul de grav – chiar pentru un păzitor al legii – ca să întrebuinţeze armele de foc, Însă de data aceasta era vorba de forţă majoră.

O carabină pocni şi un al treilea nemernic, muşcă ţărâna la picioarele calului. Văzând aceasta cei trei supravieţuitori, dădură pinteni cailor şi o rupseră la goană spre Nord. Această dovadă de îndemânare a Ajutorilor lui Peter Rice, le fuse de ajuns. Acum îşi dădeau seama că împinseseră îndrăzneala prea departe. De aci înainte avea sa le fie destul de greu să mai scape şi fără îndoială, se putea să nu mai scape deloc!

De sus de la postul lui de observaţie, Peter Pistol, cunoscător în materie de cai, puţea să-şi dea perfect de bine seama, că animalele acestora erau la drept vorbind epuizate, de lunga cursa pe care o făcuseră până atunci şi încă în alura aceia îndrăcită. Hicks Doctorul şi Tom Pouce Butler, ştiau ce aveau de făcut. Într-o clipită aveau să strângă o mica trupă de călăreţi şi aveau să pornească în urmărirea acelor asasini.

Totuşi şansa părea că pentru moment se întoarce în favoarea mizerabililor: ieşind dintr-o stradă laterală, călare pe un poney micuţ, un băieţaş sosi neştiutor în strada principală, îndreptându-

se spre locul incidentului. Dacă s-ar fi tras după cei ce fugeau neapărat că l-ar fi atins şi pe nevinovatul acela, pe care curiozitatea îl împinsese să vina acolo, ca să vadă şi el, ce era cu împuşcăturii acelea. Cu toate acestea, deoarece nu putuse fi văzut din toate părţile, unii continuau sa tragă, dar din fericire, trăgeau prea sus. Petre îşi puse mâinile pâlnie la gură şi strigă spre stradă: „Opriţi! Nu mai trageţi! Aveţi să împuşcaţi, un copil carte e în stradă!”

Împuşcăturile încetară imediat. Şi atunci Peter îl văzu pe Hicks Doctorul, micul sau Ajutor de Şerif, dezlegând un cal sărind în şea şi pornind imediat ca o furtună, în urmărirea fugarilor. Doctorul, luase cu el renumitu-i „bolas”[8] şi părea hotărât să nu lase sa-i scape nici unul din cei trei criminali. El îşi învârtea cu îndemânare teribila-i armă pe care o primise cadou de la un gaucho argentinian, care devenise în timpul din urmă, cowboy în Arizona când ajunse la vreo zece metri de bandiţi, ei o azvârli între picioarele unuia din cai. Bolasul se învârti foarte ciudat prin aer şi apoi se înfăşură strâns în jurul picioarelor de din napoi ale animalului, care paralizat, se rostogoli în praf trântindu-şi călăreţul.

Într-o clipa, doctorul sări asupra lui, îl dezarma şi-l lăsă inconştient pe pământ, în mâinile unor locuitori din Buzzard Gap. Sărind în şea, el îşi reluă urmărirea însoţit de Tom Pouce, care-l ajunsese în fruntea unui grup numeros de călăreţi.

Considerând că pentru a pune mâna pe ultimi doi bandiţi, nu mai era nevoie de serviciile sale, Peter se întoarse lângă Morley care zăcea tot leşinat. Chemaţi de el, câţiva oameni intraseră în teatru şi instalau o scară, cu care se putea ajunge până la luminatorul ce se afla pe acoperiş. Peter le dădu prin deschizătura aceia, corpul bătrânului său prieten, coborî apoi şi el şi le ajută să-t transporte până în antreul clădirii, la uşa căruia se înghesuia o mulţimea entuziasta.

— E rănit grav? se îngrijoră unul.

— Frumoasă ispravă Peter! urlă un altul.

— În viaţa mea n-am văzut o aruncătură de lassou asa de frumoasă. Începu un al treilea. Toată viaţa am trăit printre

[8] Bolas – un fel de arma Sud-Americană de aruncat, formată din mai multe bile mari de fier, legate intre ele cu nişte corzi de piele sau de funie, care pornesc toate dintr-un singur loc. Azvârlite cu îndemânare se înfăşură în jurul omului sau animalului contra căruia s-a aruncat şi îl mobilizează.

cowboy, dar…

— Tăcere! le-o reteză Peter, care nu avea timp de pierdut. Să dea cineva fuga ca să aducă un medic. Dacă chirurgul nu e la hotelul Arizona, să dea fuga la doctorul Buckley. Spune ţi-i că am un rănit foarte grav în biroul meu. Faceţi loc, oameni buni!

Respectuoşi, locuitorii din Buzzard Gap, se dădură în lături şi-l urmară până la uşa biroului său, care se afla alături de prăvălia lui Hicks Doctorul. Susţinându-l pe Morley cu o mână, el dădu jos cu cealaltă toate hârtiile care erau îngrămădite pe masa lui de lucru, pe care după aceia îl aşeză uşor pe rănit.

Concetăţenii lui, se înghesuiau în jurul său, oferindu-i mii de sugestii, c-un ton familiar, căci şeriful din Buzzard Gap, deşi învestit, c-o demnitate oficială, nu inspiră teamă, decât celor care erau în neregulă cu justiţia.

Ştiind că nu putea să se descotorosească de toţi, el puse pe unii la treabă. Unul dădu fuga în curte, ca să aducă o găleată cu apă proaspătă; altul aduse din prăvălia lui Hicks, vreo două şervete curate, cu care Peter începu să-i spele faţa lui Morley.

— Vă rog băieţi, spuse el în cele din urmă, ieşiţi afară. Daţi-i bietului om, o şansă ca să poată respira puţin aer proaspăt. Hei! Amice! strigă el prin uşa deschisă ce da în prăvălia lui Hicks, adresându-se unui vlăjgan solid, care fuma o ţigară de foi clătinându-se în micul fotoliu al lui Hicks. Ia ascultă! te-ar deranja dacă te-ai mişca niţel şi dacă ai lăsa liber fotoliul acela, pentru doctorul care trebuie să sosească?

— Ei, drace, se plânse, celălalt, totuşi eu am dreptul să stau aici!

El se răsuci în scaun, ceia ce făcu să se vadă, că avea jumate din cap tunsă mărunt. El adaogă cu un ton plângăreţ:

— Hicks tocmai începuse să mă facă gigea, când s-au auzit pârâturile şi omul ăsta, când aude o împuşcătură, pierde ori ce conştiinţă profesională.

E necesar să spunem aci, că Hicks Doctorul ca şi toţi Ajutorii de Şerif de pretutindeni, avea o altă meserie. Întrucât ei nu îşi exercitau meseria de poliţişti în permanenţă, ci numai în caz de nevoie. Ba mai mult. Hicks avea chiar şi o a treia meserie, căci dacă pe de o parte se intitula frizer, tunzându-şi şi bărbierindu-şi concetăţenii pentru câteva parale, pe de altă parte, se mândrea că le vinde şi câteva doctori, pudre şi alte droguri primitive, pe care te poţi aştepta să le găseşti pe la un farmacist amator, dintr-o provincie aşa de înapoiată. La nevoie, ştie să facă şi un

pansament, să puna ventuze, să lase sânge: ceia ce ia făcut să poarte şi porecla de „Doctorul”. Cu tonte acestea, nu era un şarlatan din aceia care vând leacuri sau care fac pe tămăduitori, în mod ilegal şi nu scapă nici o ocazie, ca să proclame lucrul ăsta, sus şi tare.

Spectatori evacuaseră complet biroul lui Peter, când intră un om în vârstă, purtând o mică trusă în mână. Era doctorul Buckley, medic al regiunii şi în acelaş timp şi medic legist (coroner) al judeţului Trinchera.

— Spor că veţi mai face ceva, pentru bietul Rimrock, domnule Doctor! exclamă Peter când îl văzu intrând. Mai e vreo speranţă?

El privea îngrijorat spre medic, în timp ce acesta lua pulsul rănitului. Doctorul Buckley dădu din cap:

— Are să plece în ultima-i călătorie, dintr-o clipă în alta, Peter, spuse el. Nu mi-a fost dat să văd vreodată-n viaţa, un om care să se cramponeze de viaţă, cu atâta cantitate de plumb în el.

Continuându-şi examinarea, el exclamă.

— Drace! Trebuie să fie cineva de beton, ca să se poată rezista la aşa ceva. E ciuruit de gloanţe, ca o strecurătoare

— Chiar că aşa era Rimrock, doctore. Din beton… Însă avea o inimă aşa de bună, încât, nu ar fi putut nici măcar să pune un vierme într-o undiţă, fără sa nu aibe remuşcări… Mi se pare că-si revine în fire!.

— Cine ştie. Încearcă să-mi găseşti, puţin alcool pe aici.

Peter alergă în prăvălia lui Hicks, unde deschise un galantar din care scoase o sticlă uriaşă, etichetata: „Remediul universal”. În ca nu se găsea nici un fel de doctorie, ci doar un excelent whisky fabricat în „Bourbon”, dar Ajutorul său Tom Ponce, era foarte departe de a fi aşa de abstinent.

Revenind lângă doctorul Buckley, Peter avu deodată impresia că Rimrock Morley murise. „Ce bun băiat era, începu el. Eu nu am cunoscut încă vreunul mai bun…”.

— Să fie linşat coyotul![9] se auzi ţipând mulţimea din stradă. Să se aducă o frânghie!…

— Aşa, aşa! Să vedeţi ce bine o sa ne distrăm! strigă o voce evident răguşită de băutură. U-i-i-i-i-i[10].

Un val de strigăte se ridică: „Să fie linşat… Să se linşeze

[9] Coyot – un animal carnasier şi stricător, un fol de lup mic de prin preeriile Americii, comparabil cu un şacal.

[10] U-i-i-i-i-i – strigăt pe cowboy care îl scot atunci când vor să-şi exprime entuziasmul, sau când se îndeamnă la luptă.

canalia asta, şarpele ăsta cu clopoţei! Să i se smulgă dinţii!…”

Peter se repezi, trecând prin birou şi prin prăvălia lui Hicks şi într-o clipă fu în stradă. O mulţime de oameni se îngrămădise în faţa Hotelului Arizona. Peter îşi dezlegă calul şi sări în şea, fără a mai pune piciorul în scară. Oamenii alergau din toate părţile, în spre partea de Nord a oraşului. „Hai Sonny!” Peter îşi îndemnă calul „Dă buzna, n-avea nici o teamă!”

Şi, Sonny dădu buzna, fără teamă. Şeriful nici nu avu nevoie de pinteni, pentru ca splendidul său armăsar să pornească ca fulgerul şi la zgomotul copitelor lui, lumea se dădu cu iuţeală la o parte din drum. Acum putu să vadă şi Peter, ce îi atrăgea aşa de mult pe concetăţenii săi, omul pe care voiau să-l linşeze, era banditul pe care Hicks Doctorul îl doborâse de pe cal, cu ajutorul bolasului sau. Era un tinerel de cel mult douăzeci de ani.

În orbii lui negri, holbaţi se putea citi ură, o teribilă sete de viaţă şi în acelaş timp, o groază formidabilă. Era un metis, care fără îndoială, primise ca moştenire în sânge, toate slăbiciunile diferiţilor săi strămoşi.

— E un stejar solid, chiar în faţa casei doctorului Buckley, strigă unul din mulţime, sa mergem sa-l…

— Destul! le-o tăie cu asprime Peter. Care-i viteazul ăla, care a spus asta?

Viteazul părea că nici nu mie e pe acolo. Cel puţin nici unul nu spuse că ar fi. Vreo câţiva priviră spre Şerif, apoi, îşi plecară ruşinaţi privirile în pământ.

— *Mi s’pare*[11] că eraţi cât pe aci, sa faceţi o prostie, rosti cu asprime Peter, care descălecând de pe cal, îşi croia un drum prin mulţime, pentru a ajunge la tânărul metis.

Acesta când văzu steaua de Şerif, lucind pe pieptul lui Peter, se aruncă înaintea lui în genunchi.

— Şerifule! se rugă el cu o voce strangulată de groază. Ah! *Amigo,* nu-i lăsa sa mă spânzure? Eu sunt numai un *muchacho.*. Un copil? Milă *amigo!*

Peter zări în mulţimea aceia, figura, tinerească a lui Fenton „Tunsul”, care în multe împrejurări îi dăduse câte o mână de ajutor:

— Tu nu erai cu ceilalţi, Tunsule?

— Pe onoarea mea că nu, Şefule! Eu tocmai mă pregăteam sa boxez niţel cu Sam care e aici, când v-am văzut alergând încoace.

---

[11] *Mi s’pare* – expresie foarte des întrebuinţată de cowboy.

— Bine! Peter se întoarse spre Sam Hollis, proprietarul Marelui Magazin de Alimentaţie din Buzzard Gap. Te însărcinez pe tine cu chestiunea asta Sam, împreună cu Tunsul. Eu trebuie să mă duc în urmărirea celorlalţi şi am întârziat destul de mult. Puştiul ăsta are însă ne fie de folos; după ce mă voi întoarce, am să încerc să-l fac să vorbească. Voi şi aveţi grijă ca să ajungă în siguranţă la închisoare.

Apoi se întoarse spre mulţime:

— Fi-ţi înţelegători măi băieţi. Nu-mi complicaţi treaba şi promiteţi-mi că n-aveţi să vă mai purtaţi ca nişte sălbateci!

— Îţi dăm cuvântul de onoare, Peter!

— S-a făcut! exclamară mai multe zeci de glasuri.

— Mulţumesc, spuse Peter. Ştiu ca pot avea încredere în voi. Sunt destul de mulţi răufăcători în regiunea asta, aşa că nu mai trebuie ca şi oamenii de treabă să-şi bată joc de lege. Pe curând, băieţi!

Spunând acestea, el se aruncă în şea şi porni în galop. Dar înfocatu-i roib, nici nu trecuse bine de ultima casă din oraş când Peter văzu mica trupa de călăreţi, care se întorcea condusă de cei doi ajutori ai săi.

Imediat Peter îl distinse pe „Doctorul”, care nu avusese timp să-şi scoată bluza albă de bărbier, alături de Tom Pouce Butler, un adevărat uriaş ce călărea o namilă de armăsar murg, de talia stăpânului său.

Acest munte de om, îmbrăcat cowboy, se numea în realitate William Alamo Butler şi era originar din Texas. Tom Pouce cântărea cam vreo sută treizeci de kilograme, dar fără să fie caraghios cu dimensiunile-i neobişnuite (măsura mai mult de un metru şi nouăzeci), mai ales că părea şi mai înalt, din cauza tocurilor înalte, ale cizmelor de cowboy pe care le purta.

— A mers bine Tom? strigă de departe Peter.

Tom Pouce ridică braţul ca să arate că a înţeles şi făcu semn călăreţilor sa se dea de-o parte, lăsând să se vadă un cal, pe care erau legate de-a curmezişul două forme omeneşti. Apoi el îşi îndemnă calul şi ajungând în dreptul lui Peter, exclamă cu voioşie:

— După cum vezi, Şefule, nouă ne-a mers de minune! Numai că nu prea a fost la fel şi pentru tâlharii ăştia: Doctorul l-a atins pe unul drept la mau, iar el nu a mai pretins altceva.

Peter tocmai ar fi vrut să-t întrebe cine l-a doborât pe al doilea bandit, când remarcă pe tâmpla ştangă a lui Tom Pouce o dară

roşie, care se pierdea în stuful de păr negru ca funinginea.

— Văd că erau cât pe aici, spuse el, să-mi doboare în ţărână un minunat Ajutor de Şerif. *Mi s'pare* că ai face mai bine să o ştergi imediat la un doctor, ca să te vadă.

Tom Butler se scandaliza:

— Ştii că eşti bine, Peter! Pe tine te-au mângâiat de atâtea ori gloanţele şi cuţitele şi n-ai spus nimic, dar cum îl vezi pe altul că are o simplă zgârietură, îndată începi să gemi şi să te vaieţi. Să crezi tu că am să mă duc la doctori! În schimb cu binevoitoarea ta învoire, am să dau o fugă până la Barul Cowboylor. După un gât de basamac, am să ma simt zdravăn tun.

— Tu fără basamac, eşti mort! Treaba ta, du-te şi umpleţi burta cu otravă.

— Haide Şefule, tu ştii bine că eu nu beau nicicând mai mult de un pahar de-odată! Apoi strângând dârlogii uriaşului său armăsar, el îl îndreptă spre oraş, adăogând: Moderaţie în toate, asta e deviza mea!

Ceilalţi călăreţi, ajunseră acum destul de aproape şi Peter putu observa că Hicks Doctorul, rămăsese cu lungu-i pieptene de frizer înfipt în păr, în dosul urechii. Prichindelul îi strigă:

— Şefule şi a revenit în fire Rimrock Morley?

— Nu. Nu mai avea mult de trăit şi poate că în momentul ăsta, e deja mort.

Micul Ajutor de şerif-bărbier-farmacist, ridică trist capul. Peter îşi aranja calul lângă al lui şi ambii merseră restul drumului, scară la scară. Din timp în timp, Peter îşi întorcea capul, ca sa vorbească cu călăreţii din spatele lui. În cele din urma, Doctorul se apropie de Peter Rice:

— E ceva cam neobişnuit în afacerea asta, murmură el printre dinţi. Şi asta mă munceşte mult de tot… Eu am tras asupră unuia din golanii ăştia, în aşa fel ca să-l fac numai să cadă după cal. Eu n-am vrut să-l omor, fiindcă mi se pare că am fi putut scoate ceva de la el.

— Dar sunt morţi amândoi, nu e aşa?

— Ba bine că nu! Şi cum îţi spuneam Şefule, eu l-am atins pe primul în umăr. Imediat celalalt s-a întors în şea şi a tras… dar nu asupra mea. A tras trei gloanţe, unul după altul însă drept în capul tovarăşului său de rele. Eu cred că a făcut asta, ca să-i închidă pliscul pentru totdeauna, fiindcă toţi oameni ăştia, au obiceiul să mărturisească tot ce ştiu, atunci când îşi dau seama că sunt pe moarte… Atunci de-abia Tom Pouce, l-a ochit pe

celălalt şi l-a dat gata!

Peter surâse. Tom Pouce, nu spusese nici un cuvânt despre rolul pe care-l jucase în afacere asta. Băiatul acela uriaş, din Texas, era un luptător de forţă şi în acelaş timp un ţintaş extraordinar, care stingea cu glonţul flacăra unei lumânări, de la douăzeci de paşi.

— Atunci du-te să le dai o mână de ajutor oamenilor acelora, ca să bage canalia aia mică în închisoare Doctore, spuse el arătând mulţimea care îl întovărăşea pe tânărul bandit spre închisoare.

— Prea bine, şefule.

Hicks o luă la galop, trecând înainte.

Intrând în biroul lui, Peter avu o clipa de emoţie văzând că Rimrock Morley se agita pe masă.

— Cerule! Te pomeneşti că scapă, doctor Buckley?…

Medicul surâse cu amărăciune, punând pe masă sticla de whisky.

— Nu! Are să se sfârşească dintr-o clipă în alta. Alcoolul ăsta, probabil că are să-i dea vreo câteva clipe de luciditate, dar atâta tot. Ca doctor, nu aşi avea decât să plec, dar ca medic legist, am datoria să rămân, pentru cazul când ar avea vreo declaraţie de făcut în ultimul moment.

Morley, continua sa se zbată uşor. Ochii lui se deşchiseră, pe jumătate sticloşi şi buzele i se mişcară.

Peter Rice, se apleca deasupra lui, dar nu putu să distingă nimic din mormăitul răguşit al lui Morley. După câteva clipe tăcu. Părea că se luptă cu moartea, căutând să-şi câştige din nou controlul asupra coardelor vocale. El ridică mâna şi-l apucă pe Şerif de mânecă.

Peter era aşa de emoţionat, încât îi venea să-şi întoarcă într-o parte capul. Dar datoria îl obliga, să asculte, tot ceia ce avea de spus muribundul şi mai ales probabil că avea să spună de ce acei *desperados*, au ajuns pană acolo, încât şi-au riscat chiar viaţa, căutând să-l facă pe Ri rock Morley să tacă.

Acesta începu din nou să bâlbâie. Cuvintele erau aproape de înţeles – medicul cel puţin nu înţelese nimic – însă mintea exersată a lui Peter, reuşi să dea un sens acelor exclamaţii guturale:

— Peter!… Trebuie ca… ascultă… O afacere formidabilă, Peter!… La… vechea… linie a lui S. P.

Rimrock horcăi. Ar fi fost extrem de greu să-l mai poţi face să

spună ceva.

— Vechea linie a lui S. P.? îl întrebă Peter. Ce e cu vechea linie a lui S. P.? Spune-mi Rimrock?…

— Acolo e… spre – Morley horcăi din nou. Gâtlejul lui nu mai reuşea să lege sunetele. E… acolo… spre… spre… vechea… linie… a… lui…

Probabil că îl înţelesese că de aici înainte, nu avea sa mai fie în stare să mai articuleze alt cuvânt. El căută cât aprindere mâna lui Peter şi o strânse cu disperare.

Ochii cenuşii ai tânărului Şerif se înceţoşară în lacrămi. El strânse cu căldură mâna muribundului.

— Rimrock, bătrânul meu tovarăş! Îţi făgăduiesc că am să le vin eu de hac, acelor diavoli care au făcut asta… vreau să spun, că acelora care au cauzat asta, organizatorii. Ţi-o jur

Bătrânul Rimrock închise ochii şi muri surâzând, strângându-i mâna tânărului Şerif, pe care îl admirase atât de mult în viaţă. Muri, la fel de frumos cum trăise, plin de curaj, cu sportivitate, cu franchețe… uman.

CAPITOLUL III

„TU NU VEI SPUNE NIMIC...”

Peter Rice, era un straniu amestec de asprime şi blândeţe. Pe urmele celor fără de lege, era de fier. În casa mamei sale, sau când îngrijea un cal sau un câine rănit, avea fineţea unei doici.

Ochii lui se umpluseră de lacrămi, când bătrânul Morley răposase. Dar un Şerif, nu putea să dea voie sentimentelor sale, să-l facă să-şi uite datoria. Trei minute, după ce acoperise cu o pătură, corpul ciuruit de gloanţe al vechiului său prieten, Peter Rice devenise iarăşi asprul vânător de oameni, cu faţa sculptată în piatră.

El puse să se transporte corpul lui Rimrock la antreprenorul de pompe funebre, care adăpostea într-o magazie separată şi corpurile asasinilor Ajutorului de Şerif din Buffalo Ford. Nimeni, nu avea să vină să le facă o ultimă vizită, acestor criminali. Ceva mai târziu, Peter Rice, puse să se scotocească prin hainele morţilor, pentru a vedea dacă nu se putea găsi prin ele, ceva care să poată explica misterul morţii lui Rimrock Morley. În timpul vieţii, ei se ridicaseră contra societăţii: acum, fiind morţi puteau să se odihnească la un loc cu alţi oameni, într-un colţ plin de buruieni al cimitirului morminte anonime…

După aceia, când Peter se îndreptă spre închisoarea oraşului pentru a-i lua interogatoriul tânărului metis, ori ce urmă de tristeţe dispăruse din ochii săi, care luceau acum ca jăratecul. Ştia că Tom Pouce se afla deja la închisoare; Tom Pouce, avea aerul unui bivol, dar era la fel de şiret ca o vulpe. Poate că până acum, a şi găsit mijlocul de a scoate câteva informaţiuni de la prizonier.

Hicks Doctorul, îşi reluase locul lângă fotoliul său de bărbier. El îşi lăsase pistolul Colt şi luase în schimb o pereche de foarfeci, cu care deocamdată termina tunsoarea, pe care o începuse mai înainte. Lucra cu iuţeală, căci se grăbea să-şi reia activitatea de poliţist.

În timp ce se îndrepta spre închisoare, Peter reflecta asupra, celor întâmplate. Şi gândul lui, era aproape la fel de rapid, ca şi mâna, atunci când trebuia să apese pe trăgaciul revolverului El considera acum, ca o datorie personală, răzbunarea uciderii prietenului său Rimrock Morley; datoria lui oficială, era de a descoperi toate dedesubturile acestei crime.

Ce avea de făcut acuma, nu-i plăcea de loc. Când trebuie să lupte cu un om, prefera să lupte cu arme egale, chiar dacă acel om, nu era decât un asasin de profesie. El nu ezitase nici când să se folosească de pumnii lui contra indiferent căruia din *desperados* în libertate, dar se simţea foarte prost, gândindu-se, că va trebui să forţeze prin asemenea mijloace, un copilandru prizonier, să spună ce ştia…

Acesta, negru la piele şi la păr ca şi la suflet, tremura ca o frunză în bătaia vântului, atunci când zări printre zăbrele lumina ce strălucea în privirile Şerifului din Buzzard Gap.

— Cum te cheamă? întrebă aspru, Peter.

Nemernicul îşi trecu limba peste buzele uscate şi clipi din ochi. Arătând spre Tom Pouce cu o mişcare a capului, el spuse:

— Eu am spus la el, că nu îndrăznit nici măcar să spune al meu *nombre* (nume). *Los hombres* (oamenii) de afară, are să omoare la mine, că eu nu păstrează gura închisă!

— Nu te îngriji tu de *los hombres,* care sunt afară! replică Peter. Tu ai să ai de a face cu *los hombres* de aici, din înăuntru. Cum te cheamă?

Prizonierul era un laş extraordinar, dar era şiret ca o maimuţa. El mai fusese prin închisori şi ştia cum sunt poliţiştii. Erau unii, care fără să sinchisească, brutalizau prizonierii, până ce reuşeau să scoată de la ei tot ce aveau pe cuget şi erau şi alţii cu inimă bună. Şeriful Peter Rice, avea reputaţia de a nu maltrata niciodată pe vreun prizonier. Din cauza asta, micul cioroi, se crezu îndreptăţit să rânjească:

— Eu nu are să spună nimic!

— Aşa? exclama Peter, ale căruţ fălci se încleştară. Cu toate acestea, el nu putea să administreze nici o corecţie, nu intra în obiceiurile sale, aşa ceva. Făcându-i un semn lui Tom Pouce, el

se îndreptă spre biroul închisoarei, iar uriaşul veni după ei numaidecât.

— Bestia asta mica, ştie anumite lucruri, pe care noi trebuie neapărat şa le aflăm, spuse Şeriful. Măcar daca ar fi de talia mea… sau mai solid. Atunci le-aşi scoate eu! Dar aşa! Nici tu nu te poţi apreta la treaba asta. Nu ar fi frumos! Ar fi ca şi când s-ar lupta un urs cu un piui de găină.. Şi cu toate acestea, trebuie neapărat să-l facem să vorbească.

— *Mi s’pare.* Şefule, răspunse alene Tom Pouce, că tu te porţi prea delicat cu unii din pungaşii ăştia. Faţă de ei e gentileţe pierdută în van, asta e!

Peter ridică deodată capul.

— Da şi eu cred că ai dreptate. Cine încearcă să mângâie un şarpe, face cea mai mare greşeală, căci şarpele însuşi nu simte nici o plăcere din asta. Şi pe urmă, el însuşi ne forţează să-l tratăm în felul ăsta!

El îşi întoarse privirile spre uşa care rămăsese deschisa.

— Bravo! Uite-l şi pe Doctorul. Poate că are şi el ceva de spus.

Doctorul avea într-adevăr şi el de spus ceva. Micul Ajutor de Şerif-bărbier-farmacist, terminase tunsoarea clientului şi-şi lăsase acasă bluza alba. Cu cămaşa aceia strânsă pe corp şi cu pantalonii, strâmţi de călărie, el părea şi mai pirpiriu. De fapt, abia dacă atârna vreo cincizeci de kilograme, dar asta nu-l împiedica ca să-şi dea nişte aere de cocoş de luptă.

— Mi s-pare că animalul ăla nu a vrut sa spună nimic, aşa-i? spuse el. Şi voi doi, va consideraţi prea solizi ca să va bateţi cu el? Asta e, ştiu? În cazul ăsta, am să-i spun eu vreo două-trei cuvinte, dacă-mi dai voie, şefule!

Deşi cam fără voie, Peter se întoarce spre celula prizonierului, urmat de cei doi ajutori ai săi. Doctorul, era cu mult mai mic decât banditul, dar acela era puţin rănit.

Lawrence Michael Hicks. Zis şi „Doctorul” era de origine irlandeză, cum o dovedeau şi ochii lui. Albaştrii şi ciuful de păr roşcat şi, ca atare, el nu refuzase niciodată vreo ocazie de a se bate în mod loial cu cineva, cu toată slăbiciunea mijloacelor sale fizice. El îşi băgă nasul printre zăbrele, ca să poată distinge mai bine mutra prizonierului, în semiobscuritatea celulei.

— Ia spune, *hombre,* se adresă el metisului, ai de gând să vorbeşti, hai? Daca nu să ştii că se lasă cu bătălie între noi doi! Să vezi ce bătălie frumoasă, cinstită, dar să ştii că fără milă. Eu am să mă încui în celula, cu tine. Nu eşti tu, prea solid, dar eşti

mai voinic ca mine. Dacă am să fiu eu, cel care va mânca bătaie… atunci e în regulă, poţi să-ţi păstrezi secretele, Acum scoateţi vesta, în timp ce şi eu voi face acelaş lucru!

Metisul, părea că nu prea era încântat de un match de box cu pumnii goi:

— Dar eu este rănit! se vaită el. Eu are un glonţ în umăr!

— Ia arată-mi! se răsti Doctorul. Scoate-ţi cămaşa.

Cu un aer triumfător, metisul se execută, făcând o mulţime de schimonosiri: într-adevăr, un glonţ îl lovise în partea cărnoasă a umărului.

— Asta numeşti tu rană? îl ironiza Doctorul. O să ai altele mult mai serioase, după ce ne vom fi terminat bătălia. Mai bine uită-te la asta…

Şi Hicks îşi ridică mâneca cămăşii: bicepsul lut drept, purta o plagă deschisă, destul de urâtă la aspect, dar nu prea adâncă. Surprins, Peter îşi holbase ochii. Habar n-avea că Hicks, fusese atins şi el de un glonţ, în timp ce-i urmărea pe răufăcători.

Doctorul surâse:

— Aiurea! O zgârietură, şefule. Mi-am doctoricit-o eu singur în prăvălie… Haide, Peter, deschide-mi colivia asta de muşte. Canalia; asta şi cu mine, suntem cu armele egale: amândoi suntem de categoria muscă şi suntem amândoi răniţi. Numai, să nu intervină nimeni, ca să ne separe: dacă n-oi fi în stare să-i fac socoteala, unui şobolan scârbos, care n-are altă distracţie decât să omoare oamenii cumsecade, eu îmi dau demisia din poliţie şi-mi petrec restul vieţii tunzând şi bărbierind clienţii!

— Aoleo! Eu vreau mai bine să vorbeşte! strigă atunci metisul. Eu nu vrea să se bate!

O licărire răutăcioasă îi strălucea în priviri:

— *Habla usted espanol?* (Puteţi vorbi în spanioleşte?) vorbi el, îl limba lui natala.

Peter Race, dădu din cap afirmativ. El ştia mai multe lucruri, decât lăsa să se vadă. El era în stare să vorbească în englezeşte la fel de corect, ca un locuitor din Boston, dar prefera, ca să nu se deosebească prea mult de cei din jurul lui, să se servească de tărăgănatul *lingo*[12] din acea regiune. Pe de altă parte, ca şi mulţi alţi locuitori din zona frontierelor, învăţase din copilărie dialectul spaniol, pe care-l vorbeau mexicanii, dintre care foarte mulţi locuiau încă în Arizona. Ajutorii săi, cunoşteau şi ei această limbă, aproape la fel ca şi el, în orice caz cunoşteau cu mult mai

[12] Lingo – e un dialect american specific unor anumitor provincii.

multe cuvinte, ca majoritatea obişnuiţilor *peones*[13].

— Prefer sa vorbesc în limba spaniola, spuse atunci prizonierul, fiindcă pot să fiu înţeles mai uşor. Mă numesc Juan Gonzales. Sunt cizmar de meserie… Uite degetul mare, e bătătorit complet de sulă.

— Dar ţi-ai schimbat meseria, spuse cu asprime Peter.!

— Da, e adevărat! Dar ştiu că am făcut o greşeală mare şi acuma regret foarte mult Da, da, pot să spun ca-mi pare foarte rău!

Peter scoase din buznar, o bomboană de gumă şi începu s-o mestece distrat. Puşlamaua asta – tânăra, era un adevărat-cabotin şi încerca să-şi atragă o oarecare simpatie.

În timpul aceste, prizonierul se plimba de colo până colo prin celula:

— Acum, spunea el, aş vrea să-mă întorc acasă la mine şi sa-mi reiau vechea meserie. Mi s-ar umple inima de bucurie, dacă aş putea măcar să-mi aud meşterul, făcându-mi observaţie că am pus un petec greşit… Aş vrea să trec frontiera înapoi!

Buzele lui Peter se strânseră, într-o crispare mută. Apoi Şeriful lăsă să-i scape printre dinţi:

— Ai să treci tu o frontieră, dar nu p-aia când o crezi tu!… În faţa legii, tu eşti vinovat de omor. Eşti destul de mare, ca să ştii cum se pedepseşte aşa ceva în Arizona.

— Ştiu! Dar în schimbul libertăţii mele, vreau să vă dau nişte informaţii, graţie cărora puteţi să descoperiţi o bandă formidabilă de răufăcători. Dacă mă treceţi dincolo de frontieră pe teritoriul, mexican, am să vă spun acolo, tot ce e în dosul morţii Ajutorului de Şerif din Buffalo Ford. Am să vă spun şi numele şefului… un nume care are să vă uimească pe toţi! Vă spun şi cine; 7 e locotenentul şi locul unde se ascund. Am să vă spun cum se fură toate viţele din Buffalo Ford. Vă spun tot ce ştiu… dar numai cu condiţia ca să mă duceţi în Mexic… şi sa mă lăsaţi liberi!

Ochii lui Peter se luminară. Acum, ştia cel puţin un lucru sigur: Rimrock Morley, fusese ucis din cauza unei afaceri de furt de vite! Între, Buffalo Ford şi Buzzard Gap, exista o legătură poştală de două ori pe săptămână, dar Peter nu mai fusese de multă vreme în oraşul acela. Şi Waren, Şeriful de acolo, nu-i mai trimisese noutăţi de vreo două luni. Auzise el, aşa vag, că dispăreau turme de vite pe la Buffalo Ford, dar el îşi închipuise ca, hoţii au fost prinşi de mult.

---

[13] Peones – argaţi de la fermele mexicane.

O licărire de speranţă, strălucea acum în privirile false ale metisului.

— Am să vă spun tot… dacă ma duceţi în Mexic, repeta el.

Peter, făcu semn cu capul, că nu aprobă. Oferta era tentantă, dar el nu avea dreptul să-i dea drumul banditului. Gonzales, trebuia să-şi plătească, datoria, pe care o avea către societate! Cu toate acestea, trebuia să existe un mijloc, cu care să-l facă pe *muchacho* să le dea pe mâna cât mai repede, banda de răufăcători de care vorbea.

— E imposibil să te liberăm, spuse în cele din urmă Peter. În Arizona, noi nu luăm aşa uşor crimele. Însă aş putea să încerc, să-ţi îndulcesc puţin soarta… nu fiindcă ai merita-o, dar fiindcă tovarăşii tăi merită moartea şi tu poţi să mă ajuţi ca să-i dăm pe mâna justiţiei. Am să încerc, să obţin ca să nu fii condamnat la moarte… spânzurătoarea. Poate chiar că n-ai să fii condamnat nici la închisoare pe viaţă. Ai putea să devii din nou cizmar… la închisoarea din Florenţa[14].

Juan Gonzales, spumega. El începu să verse un torent de înjurături la adresa lui Peter, cu buzele răsfrânte de ura şi cu ochii înroşiţi de sălbăticie. El se repezi la gratii şi începu să le zgâlţâie cu furie.

— Termină cu asta! răcni în spanioleşte Sticks, care nu putea să rabde, ca să audă înjurându-t în faţa lui pe şeful lor.

Metisul se înţepeni, ca şi când ar fi fost lovit de o plesnitură de bici! Şi cu toate acestea, se vedea că nu exclamaţia doctorului îl făcuse să tacă: el văzuse ceva afară… Un răcnet de groază îi scăpă şi, ca din instinct, mâinile sale dădură drumul zăbrelelor şi se ridicară deasupra capului. El privea cu ochii holbaţi, pe deasupra capetelor celor trei oameni.

Peter Rice făcu stânga-mprejur. Prin fereastra cea mare a închisoarei, se putea vedea, la primul etaj al casei din faţă – o casă neocupată de luni de zile – ţeava unui revolver, care ieşea prin ochiul unei ferestre. Într-o clipită, Peter era cu Coltul lui de „45” în mână. Dar în aceiaşi clipă, o flacără portocalie, ţâşni din dreptul geamului.

Numaidecât, Peter şi Ajutorii săi, traseră asupra ferestrei, iluminată de scurta ţâşnire de foc, dar ştiau că era în zadar. Trăgătorul invizibil, avusese timpul să se ferească.

Un strigat de groază pornise din spatele lor Juan Gonzales,

---

[14] Aproape toate oraşele mari din Europa, au un „homonim” în Statele Unite, de multe ori chiar în mai multe provincii diferite.

dădea înapoi, clătinându-se. Mâinile i se duseseră instinctiv la şolduri, dar tecile revolverelor erau goale. El deschise gura şi urlă:

— Precis, că era Scar-Mouth Lesch.! El…

Genunchii i se îndoiră şi câteva clipe se clătină ca un beţiv pe marginea trotuarului. Peter se repezi înainte şi trecându-şi braţele printre zăbrele, reuşi să-l prindă de subţiori. Dar imediat îşi dădu seama, că Juan Gonzales nu mai avea nevoie de nici un ajutor.

Prin fumul produs de împuşcăturile lor. Şeriful studia figura tânărului bandit. Această figură îşi pierduse complet expresia de răutate: de aici înainte, Juan Gonzales, nu avea să mai insulte pe nimeni şi nu mai avea să-şi mai reia vreodată meseria-i de cizmar. Fusese ucis, pentru, ca să-l facă să nu mai vorbească nimic.

— Galopează cineva pe strada Mare! strigă Tom Pouce, după ce trecu prima secunda de emoţie. Cu o iuţeală surprinzătoare pentru volumul lui, el o rupse la fugă pe uşă, cu Hicks, după el.

Încetişor, Peter lasă corpul să alunece pe podea. Ce importanţă mai avea, Juan Gonzales nu mai suferea de nimic… Când se ridică. Peter Rice avea în priviri, acea lucire metalică, care-i apărea întotdeauna, în luptele cele mai violente. Apoi porni în urma Ajutorilor săi.

CAPITOLUL IV

PE URME

Sonny, superbul roib al lui Peter, nu se mai găsea legat în faţa prăvăliei lui Hicks, când Şeriful ajunse acolo în fugă. Omul care-l ucisese pe Gonzales, ştiuse să prevadă totul!

Dar Peter, nu-şi pierdea niciodată timpul, ca să spumege de mânie, inutil: el alergă până la Magazinul de Alimentaţie, în faţa căruia, se găsea legat un cal alb, mare, ce-i aparţinea lui Sam Hollis. Proprietarul magazinului şi-n acelaş timp şi proprietarul clădirii aceleia nelocuite, în care pândise asasinul, ca să-şi poată face treaba.

Hicks: plecase din nou spre închisoare, pentru ca să-şi ia de acolo, o nouă provizie de cartuşe, în timp ce Tom Pouce strângea chinga uriaşului său cal. Un strigat de ajutor, se auzi din interiorul magazinului, de unde ieşi dintr-odată Şam Hollis, cu mâinile şi picioarele pline de bucăţi de frânghie, care evident că serviseră ca să-l lege. Probabil că se desfăcuse singur de ele, după multe eforturi, căci fruntea-i şiroia de sudoare.

— Erau trei inşi, Peter! striga el. Toţi trei m-au legat ca pe un jambon. Au intrat în magazin, mi-au pus un „45” în burtă şi m-au dus în spatele tejghelei, unde m-au legat. Mi se pare, că sunt tot din şleahta acelora, care l-au ucis pe bietul Rimrock!

La zgomotele acelea, mai mulţi oameni alergaseră şi acum îl informau pe Şerif:

— Au furat caii din faţa hotelului Arizona, cai odihniţi. Pe urmă au fugit înspre Nord. Spre Buffalo Ford!

Peter Rice, se strâmbă.

— Bine… Eu îţi iau calul împrumut, Sam. Sunte-ţi gata băieţi?

Doctorul şi Tom Pouce, erau gata. În mare, ei porniră pe strada Mare, la câţiva paşi în urma şefului lor. Calul lui Tom Pouce, avea formidabile rezerve de energie şi purta pe el o sută treizeci de kilograme ale lui Tom, aşa cum poartă un poney

indian, un copil. Cât despre Doctor, el avea un murg slab şi nervos, tocmai pe măsura stăpânului său.

Cei trei fără-de-lege, ajunseseră de mult în plin câmp şi Peter, împreună cu tovarăşii săi încă nu părăsiseră oraşul. Peter credea că are să poată să-i ajungă, peste vreo oră, deoarece caii pe care-i furaseră, probabil că erau nişte animale obişnuite, care ar fi fost la capătul forţelor lor, înainte de a fi străbătut zece mile. Caii aceia, întrebuinţaţi de păzitorii turmelor, erau buni pentru trap mărunt, dar dacă erau forţaţi să galopeze mai mult timp, îşi pierdeau curând respiraţia.

Din cauza aceasta, el socotea că întâlnirea cu bandiţii, se putea prea bine să se producă., dincolo de câmpie, într-o regiune accidentată, plină de coline. Acolo, se aflau de-a lungul drumului, o sumedenie de butuci de arbori, acoperiţi cu tufe şi numeroase râpe, care constituiau adăposturi excelente pentru nişte ţintaşi, care ar fi avut ideea să le întindă acolo o cursă şi să-i aştepte.

Şi tocmai o astfel de cursă se aştepta Peter să găsească în regiunea aceia. Întrucât bandiţii, nu mai putea spera să scape de urmărirea lor, cu caii aceia epuizaţi, inevitabil că trebuia sa aleagă lupta sau să se predea. Îndată ce vor auzi în urma lor zgomote de copite, în mod sigur că vor părăsi drumul şi vor alege cele mai bune adăposturi, unde îi vor aştepta.

Aceşti criminali, erau oameni fără frică, care puteau risca orice. Dealtfel dovediseră aceasta, întrucât îndrăzniseră să vină până în mijlocul oraşului, ca să-l facă pe Juan Gonzalez să tacă pentru totdeauna. Nu aveau nimic asemănător cu bietul metis, aşa de laş. Putea să fie sigur, că erau oameni, nu glumă şi conduşi de un şef extraordinar.

Peter Rice, începuse sa întrezărească punctele principale ale problemei, ce avea de dezlegat. Juan Gonzales, îi vorbise de furturile de vite, ceea ce îndemna că marile crescătorii de vite de la Buffalo Ford, fuseseră decimate. Moartea bătrânului Ajutor de Şerif, se explica acum cu uşurinţă: fusese omorât din acelaş motiv, pentru care-l uciseseră şi pe Gonzales... ştiau prea multe asupra acestei afaceri. Datoria Şerifului din Buzzard Gap, era acum, nu numai să-i pedepsească pe adversarii actuali, ci mai ales să demaşte omul, al cărui creier răufăcător şi viclean, prepara toate aceste omorurile.

Tânărul Şerif, cunoştea foarte bine mentalitatea celor fără de-lege şi această ştiinţă, îi salvase de multe ori viaţa. El se plasa în situaţia fugarilor şi-şi imagina, ce-ar fi făcut el în locul lor.

Câteodată, vreun bandit mai stupid, reuşea să-l însele, datorită stupidităţii lui, întrucât acţiona de o manieră, care nu i-ar fi putut da prin gând nici unui om cu bun simţ. Dar criminalii, pe care el îi urmărea acum, arătaseră cât erau de şireţi. Gonzales, el însuşi, cu toată laşitatea lui, se arătase aşa de viclean şi de perfid, ca un cimpanzeu Şi şeful lui, Scar-Mouth[15] Leach pe care-l denunţase în clipa când murea, probabil că poseda aceleaşi calităţi, plus o vastă experienţă şi fără îndoiala, o îndrăzneală afară din comun. Şeriful încercă să-şi imagineze, ce-ar fi făcut el în locul lui Leach.

În nici un caz, n-ar fi părăsit drumul, căci în regiunea aceia pustie, ar fi riscat să se rătăcească, sau să nimerească într-un canyon[16] fără ieşire în partea cealaltă. Peter ar fi căutat să întindă o cursă, la vreo zece mile depărtare de Buzzard Gap, într-o regiune plină de stânci şi dealuri; de acolo, un ţintaş îndemânatec, putea să blocheze trecerea oricărui călăreţ, care ar fi venit pe singurul drum practicabil.

Caii lor, galopau uşor pe drumul plin de praf şi toţi trei mergeau în tăcere. Cei doi Ajutori, ştiau ce-i aşteaptă şi erau gata să asculte, de cel mai mic gest al şefului lor.

Drumul, care fusese foarte drept de-a curmezişul câmpiei, începu să facă cotituri printre deluleţele pe care creşteau tufişuri dese de plante grase şi de mesquites. După aceia, începu să urce în pantă foarte accentuată şi mirosul cedrilor şi al pinilor începu să se simtă destul de pronunţat. Caii, aproape că nu încetiniră deloc mersul, caci fuseseră antrenaţi la astfel de drumuri.

Vânătorii de oameni, ajunseră însfârşit o primă creasta acoperită de pini şi de câţiva brazi. La picioarele pantei, un mic torent traversa drumul. Şeriful, care privea în depărtare, scoase decodată o exclamaţie de plăcere şi făcu semn oamenilor săi, să-l urmeze.

Pe la vreo mila depărtare, în faţă lor, trei călăreţi se urcau pe o coastă. Peter văzu un revolver fumegând şi detunătură ajunge până la ei câteva, secunde mai târziu. Bandiţii, îi văzuse pe urmăritorii lor.

Peter surâse. Asasinii ăştia, îşi închipuiau c-ar putea să-l sperie pe el şi pe Ajutorii săi?

---

[15] Scar-Mouth – însemnat la gură.

[16] Canyon – o prăpastia în munţi, cuprinsă între doi pereţi verticali, apropiaţi mai mult sau mai puţin înalţi şi drepţi, inabordabili. Un fel de defileu.

— Mi se pare, ca suntem reperaţi, spuse el.

— Cam aşa e, şefule! (Tom Pouce îşi săltă mereu coltul din teaca).

— Mii de pipe! strigă Doctorul. Acuma am pus mâna pe ei. Ce zici, dacă aş face un ocol, aş putea ajunge înaintea lor la cotitură şi…

— Nu, i-o reteză scurt Peter. Prea periculos! Nu trebuie să-ţi bagi capul, chiar în gura leului? Doctore! Puţină prudenţă, nu strică, amice!

Dar şi el era la fel de surescitat, gândindu-se la apropiata luptă, ca şi Doctorul. Perspectiva de a suprima una sau două vieţi omeneşti, îl întristă. În adâncul sufletului lui bandiţii aceştia dacă le-ar, scăpa, nu şi-ar face nici un fel de scrupule în această privinţă. Ucigându-i sau capturându-i apărau viaţa la o mulţime de oameni.

Cei trei coborau panta în galop, conduşi de Peter, pe bălanul lui mare. În timp ce ei treceau torentul, fugarii dispărură în partea cealaltă crestei din faţa lor. Şeriful se gândi că ei nu aveau să aştepte până în ultima clipă, pentru a se pregăti de rezistenţă. Într-adevăr, în momentul în care treceau peste o mică spinare de deal, după care se putea vedea din nou creasta în dosul căreia dispăruseră bandiţii, un glonţ şuieră pe lângă el. Urmat numai decât de zgomotul detunăturii. Glonţul străbătu pulpana de piele, a apărătorilor[17] pe care le purta pe picioare. În aceiaşi clipa el sări din şea, făcu vânt calului, pentru a-l bune la adăpost, iar el se azvârli pe burtă, în dosul trunchiului unui chaparral. Tufişurile de stejari pitici, nu erau decât un foarte slab refugiu, căci un glonte şuieră din nou pe lângă el. Atunci se azvârli numaidecât spre dreapta şi de data aceasta, un glonţ îi sfâşie mâneca stângă a cămăşii.

Tom Pouce şi Doctorul, descălecaseră şi ei. Voluminosul Tom, se strângea cât putea de tare la pământ, pentru a expune cât mai puţin din masa corpului său. Cât despre Hicks, el se strecura ca un şarpe pe sub un tufiş de ienuperi. Micul Ajutor de Şerif-bărbier-farmacist, îşi finea periculosu-i bolas în mâna stângă. Era limpede, el avea intenţia să se apropie cât de mult de e trei bandiţi, pentru ca să prindă unul, cu ajutorul ciudatului sau

[17] Cowboy, nu poartă pantaloni largi, aşa cum ar părea după fotografiile care circulă pretutindeni. Din contră, ei poartă pantaloni strâmţi de călărie, dar îmbracă peste ei nişte apărătoare largi de piele groasă – chaparros – de multe ori îmblănita.

instrument. O împuşcătură auzi pe creastă şi Doctorul se făcu una cu pământul. Când îşi ridică faţa de la pământ, Peter azvârli repede o privire şi constată că micul ajutor, avea un obraz plin de sânge. Dar Doctorul surâse şi-i făcu cu ochiul.

— S-ar putea să nu scăpăm de toate gloanţe lor…, dar de data aceasta, nu-i decât o zgârietură.

— Fii atent, dragul meu, ordonă Peter… Ţine-te cât mai acoperit şi strecoară-te spre dreapta. Tu, Tom Pouce, du-te mai înspre stânga. Doctore, nu te încrede prea mult, în jucăria ta argentiniană. Tipii ăia de sus, sunt veninoşi, ca şerpii cobra.

În timpul acesta, munţii înconjurători răsunau de ecoul împuşcăturilor. Peter se strecurase într-o mică crăpătură… Norocul lui, căci după o clipă locul bandiţilor se concentrase asupra tufişului de chaparral, după care fusese ascuns. El avu un surâs de satisfacţie, văzându-l la dreapta lui pe Tom Pouce, care se ridica puţin câte puţin, în aşa fel ca să poată să-i descopere la un în moment dat pe cei ce trăgeau în ei. Tom Pouce îşi lăsase biciul, care în mâinile lui era o armă formidabilă, dar bine înţeles inutilă la distantă mare. Figura uriaşului Ajutor de Şerif, era roşie de surescitare; ochii îi străluceau şi-şi trecea limba peste buze, aşa cum făcea întotdeauna în mod instinctiv, când se pregătea de o importantă „lovitură teribilă”. Privirea lui se încrucişa cu a Şerifului, era între cei doi o înţelegere tacită, care nu exista decât între oamenii cari au suferit împreună proba focului. Peter ştia ca cei doi Ajutori ai săi, şi-ar fi dat şi viaţa pentru el, aş cum şi el şi-ar fi dat-o pentru ei; dar înainte de toate, el ar fi vrut ca oamenii lui, să iasă din afacerea asta în cele mai bune condiţii posibile.

Întorcându-se din nou spre adversari, el se căţără spre un mesquite, crezându-se mai adăpostit, dar un glonte se înfipse la vreo câţiva centimetri de capul lui, împroşcându-l cu nisip şi pietricele. Bandiţii, crezând că l-au atins, scoaseră un urlet de triumf, dar ca să fie mai siguri, continuării să-l ochească mai departe.

Peter îşi dădu seama, ca trebuia neapărat să-şi găsească un adăpost mai sigur. Ca un fulger, el se repezi spre o stâncă, care deşi nu era destul de mare pentru a-l ascunde pe de-a-ntregul, constituia totuşi un adăpost mai bun decât tufişul. El se ghemui în dosul pietrei şi scoase puţin capul ca să privească.

Acolo sus, pe creastă, bandiţii erau bine apăraţi de nişte trunchiuri mari de copaci. Peter îi putea repera graţie fumului şi

focurilor de revolvere; fiecare trăgea cu două pistoale, pe rând şi sunetele aproape neîntrerupte pe cari le produceau armele lor, ar fi zdruncinat şi nervii celui mai încercat om.

Dar nervii lui Peter, erau de oţel. Pe de altă te, acum avea şi satisfacţia de a-şi vedea proprii săi oameni, la fel de bine adăpostiţi ca şi bandiţi. Ei ajunseseră la adăpostul unor arbori mai mari, în timp ce Peter, rămăsese în terenul plin de mărăcini, între amândoi, cu scopul de a-i proteja şi pe unul şi pe celălalt în cazul când bandiţii, ar fi încercat să facă o năvală bruscă. Tom Pouce, ochea liniştit cu răbdare, ca şi cum ar fi tras la ţintă, la o serbare câmpenească. Hicks, era mult mai vioi şi nu lăsa nici să se răcească măcar ţeava armei.

— Aa-a-ah!

Pe creastă, unul din netrebnici apăruse din dosul unui arbore. Braţul său drept, îi atârna inert. Nebun de durere, el uitare orice prudenţă şi urla ca un câine rănit. În muta stângă, el îşi mai agita încă revolverul; uriaşul *„sombrero”* căzu şi omul se repezi înspre Peter, descărcându-şi arma. Unul din gloanţele pe care le trăgea străbătu teaca revolverului lui Peter. Acesta, văzându-se de data aceasta serios periclitat, îl doborî pe nelegiuit, c-un glonţ în plină inimă. Omul căzu ca o masă de plumb, amuţind pentru totdeauna.

Ca la comandă, împuşcăturile ce veneau de pe creastă, se opriră, ca prin miracol. Ajutorii de Şerif îşi opriră şi ei focul, căci erau bine instruiţi şi nu risipeau niciodată muniţia, când au erau siguri de obiectivul lor.

Se lăsa seara şi întunericul începuse să se coboare sub acoperământul de arbori. Acum nu sar mai fi putut vedea poziţia bandiţilor, decât dacă ar fi tras. Cu toate acestea, Şeriful putea să-i distingă încă pe proprii săi oameni şi când îl văzu pe Tom Pouce ocupat cu răsucirea unei ţigări, nu se împiedică să nu râdă, tovarăşii săi erau băieţi dintr-o bucată, neobosiţi şi pricepuţi la orice treabă, dar ştiau mai bine ca oricare alţii să profite de clipele de linişte.

Nici o împuşcătură nu mai rupea tăcerea serii. Nu cumva bandiţi o şterseră? Cât doar nu fuseseră ucişi toţi deodată. Poate aşteptau ca adversari lor să facă vreo imprudenţă! Sau poate executau vreo manevră de învăluire?

Peter Rice căuta să-şi răspundă singur la aceste întrebări, Ca să ia cu asalt, creasta dealului, ar fi însemnat să încerce o sinucidere alături de cei doi tovarăşi ai săi. Câteodată, viaţa unui

Şerif, depinde numai de răbdarea pe care o are şi Peter, socotea că şi de data aceasta era cazul.

Zece minute, cincisprezece, douăzeci, aşteptară în tăcere. Întunericul începea să se coboare şi mai mult, iar răufăcătorii continuau să nu mai dea nici un semn de viaţă. Probabil, că aşteptau ca Peter, mult mai vizibil decât ei, să se descopere o clipă…

Atunci, Şeriful se lungi în dosul pietrei, puse pălăria într-o ramură uscată, o ridică puţin de-asupra pietrei şi trase.

Bandiţi ar fi putut să riposteze imediat, trăgând spre locul de unde au văzut pornind împuşcătura. Trucul acesta cu pălăria, era la fel de vechi ca şi Odiseea şi Peter ştia că tâlharii aceia erau de experimentaţi şi nu se lăsau ei înşelaţi uşor. Cel puţin nu întotdeauna… Cu toate acestea putea să încerce…

Dar nimeni nu ripostă. Peter mai lăsă să se scurgă zece minute, apoi ieşind din dosul stâncii, trase spre ei şi se azvârli în aceiaşi clipii la pământ. Nici un răspuns… Atunci Şeriful îşi strigă încet cei doi Ajutori şi ţinură un mic sfat.

— *Mi s’pare,* că au cam spălat putina, declară el. Afară de ăsta care va rămâne aici până l-or îngropa… Nu mai putem sta aici, pierzând timpul, aşa ca să vedem ce se petrece acolo, căţărându-ne cu precauţie. Băieţi, să nu neglijaţi în drum nici un colţişor după care se poate ascunde cineva. Haideţi.

Târându-se ca şerpii, ei se strecurării până în vârful crestei. Din când în când mai rupeau câte vreo ramură uscată, care trosnea, dar aceasta nu le pricinui nici un incident supărător. Un minut mai târziu ei înţeleseră de ce.

Omul pe care Peter îl doborâse, zăcea pe pământ în locul unde căzuse. Un altul, care părea a fi un metis, judecând după tenul pământiu şi după îmbrăcăminte, zăcea prăbuşit în dosul stâncii care îi servise de adăpost. Era mort, fără îndoială.

Peter aprinse un chibrit ca să-l examineze: el fusese împuşcat în picior, dar primise şi un glonţ în ureche, un glonţ tras chiar de lângă tâmplă, dovadă era arsura produsă de flacăra, în jurul rănii. Într-o clipă Peter îşi stinse chibritul.

— Ei bine! Aţi văzut ce s-a întâmplat, băieţi! Asta a fost atins în picior de unul din noi şi prin aceasta a fost scos din luptă. Celălalt, neputând totdeodată să-l urce pe un cal şi să se şi apere, pe el însuşi, a preferat să-i tragă un glonţ în cap şi să-l dea gata… L-au ucis şi pe asta, ca să nu cumva să vorbească!

— Morţii sunt mexicani, amândoi, remarcă Tom Pouce. Aşa că

cel care a scăpat, trebuie să fie Scar-Mouth Leach.

— A! Dar nu o sa lăsăm noi, treaba asta, neplătită, Şefule! exclamă Doctorul fierbând de mânie.

— Fii fără grijă! răspunse Peter. În ori ce caz, în seara asta, nu mai avem nici o şansă ca să-l mai ajungem, de-oarece a plecat de mult. Să ne întoarcem în oraş şi să ne aranjăm câteva mici socoteli. Eu vreau să-mi văd mama. Mâine, o pornim noi spre Buffalo Ford. Am impresia că prin locurile acelea, o să cam avem de furca, zilele viitoare… zilele, sau săptămânile viitoare!

CAPITALUL V

MAMA UNUI ŞERIF

În aceiaşi seară, tocmai pe la orele nouă, Peter Rice şi ajutorii lui ajungeau înapoi la Buzzard Gap. Sam Hollis, găsise în timpul acesta, calul lui Peter, Sonny, pe care banditii îl legaseră într-o străduţă, mai dosnică, sperând că Peter Rice va pierde oarecare timp în căutarea lui, ceia ce le-ar fi permis lor să câştige o distanţă mai mare şi să se facă nevăzuţi. Dar Peter Rice nu-şi pierduse timpul în căutări zadarnice, ci reacţionase aşa de repede, încât doi din cei trei oameni fărădelege, fuseseră nevoiţi să-şi piardă viaţa.

În buzunarele celor ale căror corpuri depuse la antreprenorul de pompe funebre, nu se găsiseră decât câteva obiecte fără valoare. În monede mărunte... nimic care să le permită de a-i identifica pe morţi, cu atât mai puţin pe şeful lor ocult.

Îngândurat, Peter se înapoie la birou, în tovărăşia Ajutorilor săi. Deocamdată, nu ştiau decât un singur lucru: un anume „Scar-Mouth” Leach, era amestecat în afacerea asta criminală, într-un fel sau într-altul. Dar în spatele lui Leach, trebuia să fie altcineva, sau mai bine zis, deasupra lui... unul care trăgea sforile, în timp ce Leach, executa toate însărcinările.

Doctorul începuse să aranjeze lucrurile prin prăvălioara lui, căci se aşteptară petreacă mai multe zile la Buffalo Ford. Era un frizer bun, dar mult mai bun Ajutor de Şerif. Când legea îl chema în serviciul ei, toată lumea din Buzzard Gap, trebuia să se bărbierească acasă şi cu aceiaş ocazie n-avea decât să-şi tae şi părul aşa cum puteau.

Peter îşi ştergea şi ungea revolverele cu câte şase focuri şi îşi reaproviziona centura cu cartuşe. Apoi îşi examină cu atenţie carabina Winchester, care se afla într-un colţ al biroului. În zorii zilei, când avea să plece spre Buffalo Ford, avea să-şi aşeze cu grijă carabina la oblâncul şelei, gata încărcată. Neştiind în mod

sigur avea să găsească la Buffalo Ford, Peter se pregătea pentru ori ce eventualitate...

— Haideţi băieţi duceţi-vă să vă culcaţi câteva ceasuri, le spuse el Ajutorilor săi. La ce ora credeţi că ar fi mai bine să plecam spre Buffalo Ford?

— Nu importă când, şefule, putem să plecăm şi acum, răspunse prompt Tom Pouce.

În cele din urmă, plecarea fu hotărâtă pentru ora patru dimineaţa. La ora trei şi jumătate, Tom Pouce avea să se scoale ca să înşeueze caii şi să pregătească toate lucrurile.

După ce le-a urat noapte bună prietenilor săi, Peter Rice porni pe Strada Mare. Pe faţa lui dispăruse expresia de încordare care domnise în timpul ultimelor ore şi acum se putea vedea în ochii lui cenuşii ca fumul, o expresie de blândeţe şi tandreţe. Tânărul şerif Peter Rice, se ducea să-şi vadă mama.

Orologiul instalat deasupra căminului, tocmai bătea de zece, când Peter împinse portiţa grădinii ce înconjura căsuţa în care locuia el, împreună cu mama lui. Prin fereastra descinsă, se vedea d-na Rice, ocupată cu lustruirea argintăriei, în bucătărie, pe masă, se afla gata pregătit tacâmul fiului său.

Doamna Rice era văduvă de multă vreme şi îşi adora băiatul, care ştiuse să-şi câştige respectul locuitorilor din Buzzard Gap şi din regiunea Trinchera.

Peter deschise încetişor uşa.

— *Hello,* mamă!... Îmi pare că eşti foarte ocupată, astă seară!

— Peter! strigă mărunţica femeie, cu părul cărunt, cu un aer de mulţumire, care apoi dispăru dintr-o dată. Ia spune-mi de unde vii? Am auzit vorbindu-se, că a fost o luptă pe Strada Mare!

Peter făcu câţiva paşi şi-şi îmbrăţişa mama.

— Aşi! Nu a fost mare lucru, spuse el încet. Sper că asta nu te-a împiedicat ca să mănânci, ia spune!

— Am luat o ceaşcă de cafea şi un biscuit, pe la ora şapte, spuse ea. Eu te-am aşteptat tot timpul; masa e gata, chiar şi cafeaua, pe care n-am decât să o mai încălzesc puţin. Ţi-am pus tacâmul şi într-o clipă îţi servesc şi mâncarea.

— În cazul ăsta, lasă-mă să-ţi termin eu treaba, mămico, răspunse Peter, luându-i polonicul de argint din mână şi începând să-l frece. Apropos, nu crezi că a cam început să se încălzească vremea?

— Dar... împuşcăturile acelea? insista mama lui. Eu, am fost foarte îngrijorată, ştii?

Peter lăsă deoparte polonicul şi îi înconjura umerii cu braţele:

— Hai, mămico, nu te mai îngriji de mine. Nu mi s-a întâmplat nimic, nu vezi?

Dar ochii d-nei Rice, cărora nu le scăpa nimic din ceia ce-l privea pe fiul sau, remarcaseră deja gaura din teaca pistolului lui Peter.

— Gaura asta, nu era când ai plecat la prânz de-a casă, Peter!

Şeriful se roşea un copil. Uitase să-şi ascundă centura sub streşină, când intrase în casă, aşa cum avusese la început intenţia.

— Ei asta e! Ce importanţă are un fleac ca ăsta, mama? Puteau să fie zece găuri şi să nu mă fi atins nici un glonţ! El încercă sa schimbe vorba. Apropos, ţi-au mai rămas ceva biscuiţi?.

— Vreo zece. I-am păstrat calzi, în cuptor.

Peter se repezi şi-i scoase din cuptor şi apoi îi aşeză ca un castel, din cărţi de joc, pe o tavă. Aduse un scaun pentru mama lui, îi turnă cafea şi tot timpul cât dură masa, întreţinu o conversaţie, despre tot felul de lucruri. Dar mereu, mama lui revenea la împuşcăturile care răsunaseră, pe Strada Mare. Peter nu o minţea niciodată, dar făcea tot posibilul, ca să-i îndepărteze ori ce îngrijorare.

— La urma, urmelor, pungaşii ăia erau aşa de neîndemânateci, că n-ar fi nimerit nici măcar un elefant, la zece paşi depărtare, spuse el. N-ai de ce să te temi, mămico, te asigur eu. Că sunt foarte atent, totdeauna. De altfel, eu sunt sigur, că şi tu preferi să mă vezi făcându-mi datoria, decât să trândăvesc toată ziua la soare, în grădiniţa, sau la cârciumă... nu e aşa mamă?

— În privinţa asta, sunt nevoită să recunosc că sunt mândră de tine, dragul meu, admise d-na Rice. Nici nu văd care altul ar mai putea sa păstreze ordinea aşa de bine ca tine, într-un oraş ca Buzzard Gap.

Ea azvârli deodată, o privire iscoditoare sore fiul său.

— În seara asta, rămâi acasă, Peter?

Peter îşi băgă nasul în farfurie.

— Vezi că... eu... nu, nu rămân. Uite ce e; am ceva de aranjat la Buffalo Ford şi trebuie sa plec în zori... Şeriful Warren are nevoie de o mâna de ajutor şi fiindcă, eu sunt sortit, tocmai la aşa ceva, TREBUIE să mă duc acolo, trebuie neapărat, mama. Cum se termină, vin imediat înapoi.

Apoi încercă iar să schimbe vorba:

— Cum merge noul tău orologiu, mămico?

— De minune, băiatul meu. Nu-i nevoie să-l întorc, decât odată pe săptămână şi tocmai mâine, Sâmbătă, trebuie să-l întorc.

Peter luă nota, de lucrul acesta şi apoi începu să şteargă vasele, pe care mama lui le spăla. Nu-i dădea prin cap, că era nostim de văzut, un vlăjgan de Şerif, cu două pistoale la şolduri, ocupându-se cu o treabă aşa de liniştita. El iubea doar două lucruri: legea şi pe mama lui. Nu era fericit, decât în două împrejurări: atunci când, era în urmărire şi când făcea câte o trebuşoară, lângă maica lui.

— Profitând de câteva momente în care rămasa singur, cât timp mama lui coborâse în pivniţă, ca, să puie untul la răcoare, Peter deschise faimosul orologiu şi strecură înăuntru câţiva dolari de argint. A doua zi, în timp ce el va galopa departe de casă, măicuţa lui avea să fie plăcut surprinsă, când va voi să întoarcă orologiul.

Nu erau puţini oameni în Buzzard Gap, care să nu aibă altă plăcere decât să-şi piardă vremea prin „Barul Cowboylor” şi alte cabarete *(saloons)* petrecându-şi nopţile la joc, sau povestindu-şi beţi pretinse aventuri nostime. Peter Rice se distra în alt mod: el îi făcea măicuţei sale mici cadouri neaşteptate, cât mai originale şi într-un mod foarte original, sau ajuta în mod discret unii din concetăţenii săi mai nenorociţi, său chiar scăpând din diferite încurcături pe unii din delicvenţii ce îi cădeau în mână şi ale căror greşeli, erau datorite mai mult prostiei lor, decât unei rea voinţe.

Aşa era Peter Rice Pistol, Şeriful din Buzzard Gap şi al Regiuni Trinchera.

CAPITOLUL VI

BUFFALO FORD

Pe la începutul după amiezei următoare, Peter Rice, Tom Pouce şi Doctorul îşi făcură intrarea în micul orăşel Buffalo Ford, care devenise un centru de creşterea vitelor, foarte renumit. Ei făcuseră tot drumul acela în linişte, fără sa se grăbească, din precauţie, ca să se ferească de orice curse care s-ar fi putut să îi aştepte în cale.

Buffalo Ford semăna foarte mult cu Buzzard Gap: era un oraş în care se muncea mult, dar în care nu se zugrăveau prea des casele. Creşterea vitelor, singura însă rentabila resursă de viaţă a regiunii, făcea să meargă într-o alură vertiginoasă, diferitele negustorii locale, printre care din nenorocire, antrepriza de pompe funebre nu se putea considera ca fără dever. Căci, trebuie s-o mărturisim, viaţa în Buffalo Ford era la fel de dură, cât era de activă.

Peter şi cu Ajutorii săi, se opriră în faţa biroului Şerifului, o casa cu două etaje, completată pe o latură, cu o magazie mare în care se păstra pompa de incendiu a Comunei, iar în partea cealaltă cu un fel de colivie, care servea de închisoare autorilor micilor delicte. Închisoarea adevărată, construită solid din cărămizi, se şasea pe altă stradă, în spatele judecătoriei locale, ale cărei numeroase balcoane de lemn sculptat, arătau că a fost odinioară o autentică *hacienda* (conac) mexicană.

Şeriful Waren, salută de la fereastră pe cei trei din Buzzard Gap, în timp ce ei îşi legau caii de balustradă. Îndată ce ei intrară în birou, surâsul primitor cu care Şeriful local îi întâmpina, dispăru deodată, când văzu expresia întunecată de pe faţa lui Peter.

Bătrânul îşi dete numaidecât seama că s-a întâmplat ceva:

— L-au… l-au ucis pe Rimrock! bâlbâi el prăbuşindu-se într-un fotoliu.

— De unde ştii asta, Warren? întrebă Peter.

— Am… am ghicit acuma. De multă vreme mă aşteptam la aşa ceva, mă temeam de mult că aşa are să se întâmple până la urmă. Hoţii care au umplut regiunea asta, au decimat turmele de aici, mai mult decât ar fi făcut-o trei epidemii la un loc.

— Dar de ce s-au agăţat de Rimrock? întrebă Peter. Ar fi putut prefera să te ia pe tine drept ţintă, Warren?

— Ei bine! Uite ce e: acum trei zile, Rimrock mi-a spus că-şi formase o părere asupra modului misterios în care dispar vitele. Hoţii, probabil că au aflat că el e pe cale să-i demaşte: de atunci nu l-am mai văzut. Şi acum, l-au ucis! După părerea tâlharilor, probabil că fusese prea curios… Fac prinsoare, că trebuie să fi fost mai mulţi, ca sa reuşească să-l doboare!

— Erau vreo şase, după câte ştiu eu, spuse Peter, care îi povesti apoi, cum se petrecuseră lucrurile.

Mâna tremurândă a bătrânului, se crispase pe bolţul mesei.

— Ah! Dacă aşi fi fost altceva decât o ruina de om, îmbătrânit, spuse el spumegând de furie, aşi fi putut să-i dau şi eu o mână de ajutor lui Rimrock! Dar eu nici nu mai sunt în stare măcar să ochesc cu pistolul. Şi rănile mele vechi, mă chinuiesc aşa de rău, încât nu mai sunt în stare să încalec nici pe cel mai liniştit poney. Când vreau să merg undeva, trebui să mă duc cu trăsurica[18].

Pumnii lui noduroşi, loveau cu furie în masă şi o clipă îşi pierdu răsuflarea:

— Dacă aşi putea măcar să umblu, reluă ei, aşi lua-o din nou pe urmele lor şi nu m-aş odihni vreodată, până ce nu i-aş trimite pe mizerabili ăştia, în fundul iadului, aşa de afund, încât şi dracul să-şi tocească coarnele ca să dea de ei.

Peter Rice rămase tăcut. El venise la Ford, tocmai cu intenţia de a face, ceia ce dorea bătrânul Şerif. El ştia deştul de bine, că un Şerif nu avea de obicei, alt sfârşit decât acela al lui Rimrock Morley; cu puţină şansă, el putea cel mult să-şi sfârşească viaţa, bătrân, cu trupul şubrezit, plin de cicatrice, ciuruit de răni, aşa cum era bătrânul Warren. Dar el se consola la gândul că, datorită abnegaţiei cu care Şerifii îşi sacrificau viaţa, nenumăraţi cetăţeni puteau să-şi isprăvească zile în tihna, în casele lor.

— Ei! Ce mai e pe aici?

Această întrebare, era pusă de un nou sosit, un om pe care Peter nu-l cunoştea şi care intrase pe uşa din dos, cu aerul

[18] Buggy – o şaretă uşoară pe patru roate, tipică pentru preriile Americane.

familiar al unuia care vine destul de des, ca să se simtă ca la el acasă.

Omul era înalt şi extrem de slab. Firele argintii din mustaţa lui, deasă ca perla dovedeau că, cu toată aparenţa lui robustă, omul trecuse de mult, de prima tinereţe.

Umerii obrajilor ieşiţi în afară şi sprincenele groase, dădeau feţii sale un aspect caracteristic de voinţă, care ar fi părut altfel, destul de molatic, din cauza nasului, său subţire şi trăsăturilor prea fine. Hainele de *whypcord* gri, erau mult mai elegant croite decât cele ale locuitorilor din Buffalo Ford.

Peter îşi dădu seama, ca are în faţa sa, un personaj de o oarecare importanţă.

— Salutare George, spuse cu tristeţe Warren. Să-ţi prezint pe Şeriful din Buzzard Gap, Peter Rice şi voinicii ăştia sunt Ajutorii lui. Petei, iată-l pe George Dullo, care e un fel de Cresus, al regiunii noastre. *Mi s’pare,* că ai mai auzit vorbindu-se de Peter Rice, nu e aşa George?

— Cum de nu! exclamă marele proprietar, strângându-i mâna tânărului Şerif. E o mare cinste pentru mine de a vă cunoaşte şi sunt încântat, să strâng mâna unui om care a ştiut să le vină de hac, atâtor criminali.

Peter strânse o mână, cu degetele lungi şi fine, la fel de potrivită pentru revolver sau pentru cărţi de joc. El nu se simţea deloc flatat de complimentul lui Dullo, căci îl considera prea exagerat, pentru a fi sincer.,

— George, spuse Warren, l-au ucis pe Rimrock!

— Ce? Rimrock? Mort!? Asta e… e de necrezut! Cum, sunt doar trei, patru zile, de când am luat masa împreună!… Hoţii, îmi furaseră douăzeci şi trei din cele mai bune vite ale mele, fără ca să lase măcar o singură urmă de copită, în urma lor. Rimrock, îmi spunea că are să-i bage singur, pe ticăloşii ăştia în puşcărie, chiar înainte de a ieşi luna nouă şi, cred că îţi închipui, câtă plăcere îmi făcea prin asta!

Dullo îşi ridică încet capul şi rupse cu dinţii, capătul unei ţigări de foi, dintre cele mai scumpe.

— Rimrock dispărut! exclamă el. E ca şi cum ai spune că râul Bonanza a secat dintr-odată, sau ca munţii s-au prăbuşit, una cu pământul… Iată un om, a cărui moarte eu o voi regreta mereu. Peter Rice, dacă dumneata ai venit încoace, a să-i stârpeşti pe asasinii ăştia, poţi să contezi pe mine. Daca ai să reuşeşti să cureţi toată regiunea de bandiţi, ai să capeţi o frumoasă

recompensă.

— George a avut ideea de a se face o colecta pentru acest scop, explică bătrânul Şerif. El a pus cel dintâi, cinci sute de dolari la bătaie şi, acum sau strâns vreo cinci mii. Rimrock credea că la sigur, el are să cheltuiască banii ăştia…

Era interesant, dar prea puţin important pentru Peter, care dorea să afle mai mult fapte, detalii asupra acelor hoţi misterioşi.

— Fapte, admise Şeriful din Buffalo Ford, nu prea avem multe. Tot ceia ce ştim, e că dispar animalele, ca şi cum le-ar fi crescut dintr-o data aripi. Şi iată că au trecut câteva luni, de când durează asta!… E imposibil să se poată vede urmele, pe care hoţii trebuiau neapărat sa le las în urma lor; şi asta e curată nenorocire, căci unii din proprietari au fost foarte rău prădaţi. Sloane, de la ferma „S”[19] e obligat acum să-şi vândă la mezat ce i-a mai rămas şi să lichideze crescătoria. Îţi închipui că nu-i deloc plăcut, să plăteşti impozite şi salarii la paznici, ca să vie nişte tâlhari şi să-ţi ia toate animalele, după ce ai cheltuit o avere întreagă să le creşti. Câte animale ai pierdut tu, George?

— Aproape vreo sută, spuse Dullo. Eu am pierdut cele mai puţine, fiindcă cirezile mele sunt mult mai bine păzite, decât ale celorlalţi. Randal, de la ferma „H pe C” este în stare de faliment… Forbes de la „T pătrat” nu prea a pierdut mare lucru, dar asta din cauză că îşi ţine vitele în ţarc; dar în schimb din cauza lipsei de iarbă verde, căci le hrăneşte numai cu fân, le-a slăbit aşa de tare, că nici hingherii nu le-ar mai lua…

— Nu ţi se pare că „Săgeata Dublă” şi „Diamantul Barat” au fost mult mai norocoase? întrebă Warren.

— De fapt, spuse Dullo, mi s-pare că hoţii s-au cam temut de Bart Evans şi de Dan Wood, ştiind că cei doi proprietari, în tinereţea lor, erau straşnici ţintaşi şi puneau cam repede mâna pe revolver.

— Vom vedea noi, încheie Peter. Mi s’pare că nu vom putea să facem nimic, până când nu vom descoperi „trucul” banditilor ăstora. Warren, vrei să ne întovărăşeşti pe aici, prin regiune? Aşi vrea să stau de vorbă puţin cu crescătorii de vite… Poţi să vii şi dumneata cu noi, Dullo.

Bătrânul Şerif din Buffalo Ford, păru dintr-odată foarte ruşinat:

---

[19] Fiecare fermă *(ranch),* care se ocupă ca creşterea în masă a bovinelor, are un semn particular, cu care îşi înfierează animalele pentru a le putea deosebi. Unele au semne geometrice, altele o literă sau două. Acestea se imprimă cu fierul roşu pe crupa vitelor.

— Aş vrea din toată inima, Peter, dar ştii că acum nu pot să mai călăresc. Voi fi nevoit să-mi iau trăsurica; e destul de mare, ca să mergem toţi cu ea.

— Perfect! declară Peter Rice. În orice caz caii noştri aveau nevoie de odihnă.

Şeriful din Buzzard Gap şi cu Georg Dullo, ieşiră primii din birou. Tom Pouce şi cu Doctorul, însă nu ajunseseră în dreptul uşii, când se dezlănţui furtuna.

Bang! Bang!

De pe balcon de la etajul doi al restaurantului „Steaua” se trăsese asupra lor. La ora aceia, restaurantul era gol, totuşi un om cu faţa acoperită de vastu-i *sombrero,* ieşi din sală în fugă şi apăsă, de două ori pe trăgaciul pistolului său.

Un proiectil lovi cu putere, în plin, steaua metalică care lucea pe pieptul lui Peter. Lovitura fu aşa de teribilă, încât genunchii tânărului Şerif, se îndoiră; câteva secunde, el avu impresia ca l-a lovit un berbec în piept.

George Dullo, scosese o exclamaţie de furie. Un al treilea bandit trăgea asupra lor, de pe acoperişul unui grajd, ce se afla la vreo câţiva, metri depărtare de restaurant. În aceiaş clipă, Peter trase şi-l doborî pe cel care era să-i străpungă inima c-un glonţ în aceiaş timp, îşi dădu seama că şi Dullo, care se afla alături de el, îşi scotea fulgerător pistolul din teacă. Coltul lui Peter, lătra din nou şi omul de pe balcon scoase un urlet, apoi se prăbuşi încet peste balustradă. Cu toate acestea, el avusese totuşi o mişcare reflex şi apăsase în aceiaşi clipă pe trăgaci, iar glonţul lovi fereastra de lângă Peter şi una din ţăndări îi atinse obrazul, în acelaş moment, Dullo trase de trei ori la rând şi omul ce se afla pe acoperişul grajdului, scoase un strigat puternic. Apoi încerca sa se caţăre pe acoperiş, pentru a trece dincolo de unde să se pună la adăpost, însă, deodată puterile îl părăsiră şi se prăbuşi la pământ, cu braţele desfăcute în cruci, ca o păpuşă azvârlită de sus.

Peter Rice, socoti că ei îşi datora viaţa, nu numai insignei de Şerif, cat mai cu seama faptului, că cel care-l atacase, rămăsese trăsnit când văzuse că nu l-a doborât şi atunci n-a mai avut prezenţa de spirit ca să tragă din nou. Oamenii aceia, erau de o îndrăzneală fără pereche şi daca tentativa lor criminală, ar fi reuşit, ei ar fi avut destul timp să se refugieze în cartierul mexican, care era prin apropiere şi acolo sar fi amestecat prin mulţimea aceia de peoni, compatrioţi de-ai lor, care nu ar fi

îndrăznit vreodată să-i trădeze.

— Dullo, spuse Peter, văzând că mâneca tovarăşului său e pătată de sânge, eşti rănit! E grav?

— Din fericire, nu. Ba chiar e aşa de uşoară, că nici nu are să-mi imobilizeze braţul. Felicitările mele, Rice, ştii că eşti îndemânatec? D-ta ai făcut dintr-o singură lovitură, ceea ce mie de abia mi-a reuşit din trei. Mi se pare, că aici sa poate vedea diferenţa între un profesionist şi un amator. Aşa dar, ai văzut cam ce te-aşteaptă la Buffalo Ford. Ţi-o spun cu, Peter Rice, bandiţii ăştia sunt foarte primejdioşi!

Peter ridică încet capul.

— Da, sunt periculoşii. dar locul oamenilor primejdioşi e în iad. Şi noi o să încercăm să-i mai trimitem acolo!

CAPITOLUL VII

RANCHUL „STEAUA”

Mulţimea, pe care nimeni n-o poate împiedica să-se adune în drum, ori de câte ori se întâmpla vreun scandal, se risipi dintr-o dată în toate părţile, un călăreţ cobora stradă într-un galop nebun. Locuitorii temându-se de o nouă încăierare, nu ţinea de loc să stea în calea unor gloanţe, care nu le erau destinate.

Cu toate acestea, călăreţul nu prea părea să aibe intenţii ostile; el galopă până în faţa Şerifului şi acolo îşi opri calul într-un mod impresionant. Era un cowboy de vreo patruzeci de ani, slab ca un lup şi bronzat ca o şea veche. Înfăţişarea lui de bătrân hoinar al preeriilor, îi plăcu imediat lui Peter Rice.

— E Hanck Brown, administratorul ranchului „Steaua”, spuse Warren. Ma întreb ce s-o fi întâmplat oare? Ei bine, Hank, aţi avut ceva neplăceri?

— Mai e vorbă! răspunse celalalt aspru.

De îndată ce Brown, descălică din şea, părea că nu mai ştia ce să facă cu labele lui uriaşe. El rămăsese pe loc, bălăbănind din braţe, rosti de furie sau de emoţie, în aşa fel de surescitat, încât îi trebui vreun minut, până să poată scoate o vorbă.

— Jack Flynn e mort! declară el în sfârşit.

Din nou, o expresie de disperare se zugrăvi pe faţa bătrânului Şerif Warren. Peter întrebă cu dinţi strânşi:

— Nu ştii cine l-a ucis?

— Ei! Ce n-aş da eu s-o ştiu! (Hanck Brown, îşi ştergea fruntea ca fularul său roşu de bumbac). Aseară, vârâsem vreo patruzeci de vite „de trei ani” în ţarc, pe care trebuia să le ducem la tren în dimineaţa asta. Jack luase asupra lui paza lor, cu revolverele lui şi cu o puşcă cu două ţevi, Jack era un om de încredere şi nu s-a mai întâmplat vreodată să doarmă la datorie… Şi acum?

Apoi tot el singur răspunse la întrebarea lui

— Şi acum, Jack e mort, strangulat cu o centură de aceia de

mătase roşie, de care poartă metişii de pe frontieră! Şi animalele nu-s… au zburat! Iar cât despre urme de copite de cal, nu se văd decât acelea ale calului bietului Jack… Săi ţi-o spun pe şleau, Warren, trebuiesc luate masuri neapărat, căci altfel, eu nu văd cum are să se sfârşească treaba asta!

Bătrânul Şerif, strigă pe unul din Ajutorii săi:

— Pregăteşte-mi imediat trăsura. Mă duc la ranchul „Steaua”. Apoi se întoarse spre Peter Pistol: Vii Peter?

— Desigur! Şi vin şi oamenii mei, cu mine. E timpul să ne apucăm de treabă.

Pe veranda ranchului „Steaua”, se ţinu un adevărat consiliu de război, între cei trei din Buzzard Gap, bătrânul Warren, George Dullo, proprietarul ranchului „Steaua” şi administratorul sau, Hanck Brown.

Drumul făcut cu trăsurica, fusese un adevărat chin pentru Peter, care fiind obişnuit cu alura rapidă a calului său, nu putea îndura zdruncinăturile şi clătinăturile, pe care le făcea uşorul, buggy prin hârtoapele drumului. De aceia, pentru ca să străbată cele cincisprezece mile, la întoarcere, el intenţiona să-i ceară lui J. B. Cuthbert, proprietarul ranchului, nişte cai cu împrumut, pentru el şi cei doi Ajutori ai săi.

Cuthbert era englez şi cu toată drama care tocmai îi întristase întreaga fermă, el rămăsese o gazdă amabila, primindu-i surâzând. Era un om foarte inteligent şi de o cultură rară, deosebită. El venise să trăiască în Arizona. Din cauza ceţei de la Londra, care îi atacase plămânii. Îşi luase în serviciul său o echipă de cowboy, aleşi pe sprânceană. Şi în afară de ţinerea la zi a hârţoagelor, el lăsase la drept vorbind toate treburile fermei, în grija oamenilor săi.

J. B. Cuthbert, avea o înfăţişare deosebită şi, la patruzeci de ani, avea părul complet alb, ceea ce adăoga o notă în plus, distincţiei sale. Era bărbierit proaspăt şi avea faţa la fel de bronzată ca a oricărui dintre musafirii săi. Căci în fiecare zi făcea cate o baie de soare. Un roşu sănătos la strălucea azi în obrajii, care fuseseră altădată aşa de palizi. Cuthbert ştia ca atâta timp, cât va duce acel fel de viaţă, cu adevărat sănătoasă, nu va mai avea nici o grijă în ceea ce privea plămânii lui.

Avea bunul simt de a nu se îmbrăca într-un mod extravagant şi comic, aşa cum fac novicii, atunci când vin în Far-West; pe de altă parte, nu putea să poarte nici veşmintele grosolane alei cowboylor adevăraţi, aşa că se mulţumea cu un costum, făcut de

comandă, cu pantaloni strânşii peste care se puteau încălţa şi cizme, atunci când voia să meargă călare. Restul era un complet plăcut, în genul hainelor ce se purtau în regiunea aceia.

Cowboy, poartă pe cap o pălărie uriaşe „Stetson”, care lor le e într-adevăr foarte utilă, fie pentru a-i apăra de ploaie şi de soare, fie pentru a transporta apă cu ea. Cuthbert se mulţumea, cu un fetru foarte discret, care se potrivea la fel de bine şi-n oraş şi pe câmp.

Bucătarul său, chinez, scosese o masă pe verandă, care era un fel de ceardac tipic fermelor din acea regiune şi destupa o sticlă, a cărui etichetă păru foarte seducătoare lui Tom Pouce Butler.

Uriaşul Ajutor de Şerif, din Buzzard Gap, îi permise… sau mai bine zis, îl încuraja pe bucătar să-i umple paharul până sus, ceea ce făcu să scadă considerabil nivelul lichidului din sticlă. Hanck Brown, administratorul, rămase cu gura căscata de uimire. Cât despre Cuthbert, el era prea bine crescut pentru ca să facă măcar mina că ar fi băgat de seamă lucrul acesta.

Era whisky, care de obicei se bea în doze foarte mici, diluate foarte mult cu apa, Tom Pouce, turnă cu foarte multă precauţie, trei picături de apă în pahar, îşi linge buzele şi apoi, fără să respire, făcu să dispară lichiorul în vastul sau gâtlej.

— Mi se pare, că nimic nu e mai bun, decât aşa ceva, pentru ca să-ţi poţi spăla beregata, de praful pe care-l înghiţi pe drum! remarcă el după aceia, cu un ton nătâng.

Toţi ceilalţi, chiar şi micul Hicks, primiră să li se toarne whisky, dar Peter se mulţumi cu puţină limonadă. El nu bea niciodată alcool şi nici un fel de excitante. Numai datorită controlului perfect al nervilor săi, putuse să scape cu viaţă, până acum, din toate încăierările ce le avusese. Şi probabil, că cei doi Ajutorii ai săi, datorită tot temperaţiei şefului lor, erau încă în stare să aprecieze plăcerile vieţii. Peter Rice, nu avusese toi ciudată, nici o slăbiciune.

— Dragul meu Rice, declară Cuthbert, consider ca un gest sportiv, de cea mai bună calitate, faptul că ai venit până aici. Sunt încântat că am putut să te cunosc, în sfârşit, după ce am auzit mereu vorbindu-se aşa de mult de dumneata. Nu eşti de părere că aceste furturi de animale, au devenit o întreprindere de banditism, sistematică şi organizată? Moartea lui Jack Flynn m-a întristat nespus: era un băiat aşa de bun! Mi-aş fi dat toate turmele, numai să fi scăpat el, cu viaţă!

— S-au găsit cumva urme, indicii? întrebă Peter.

Cuthbert clătină din cap.

— Nimic, nici măcar umbra vreunei copite de cai!!! Eu am impresia, că pentru a-i înşela vigilenţa lui Flynn, a trebuit ca omul care l-a ucis, să fi fost unul din cunoscuţii lui, din anturajul lui. Altfel, era imposibil, ca să nu-i deştepte careva neîncrederea lui extraordinară... Fiindcă am pretenţia, de a mă considera întrucâtva, un mic deductiv amator, am analizat cu de-amănuntul afacerea asta, aşa că mă veţi înţelege. Iată, ce cred eu: printre slujbaşii mei, trebuie că am vreun trădător... Un asasin, deşi mi se părea că toţi sunt nişte oameni minunaţi.

Peter asculta cu atenţie, dar fără a-l scăpa din vedere pe Tom Pouce Butler, care manifesta un interes prea viu; pentru sticla de whisky.

— În locul tău, Tom, as lua-o ceva mai încet! spuse el.

— Ei, asta e, protestă Cuthbert, lasă omul să se mai înveselească puţin, dacă-i place whisky.

Peter surâse.

— A, să nu crezi asta! Tom Pouce n-are sa fie niciodată prea „vesel”... Ar putea să bea toată sticla, fără ca să se emoţioneze câtuşi de puţin?

— Asta e din cauză, că eu nu beau nicicând mai mult de un pahar de-o data, spuse Tom Pouce, repetând una din frazele lui preferate.

— Da, însă paharele pe care le bei sunt cam după mărimea... ta! exclamă ironic Doctorul, care nu pierdea nici o ocazie de a sublinia, micuţa talie a lui Tom Pouce.

Peter nu voia, să-i facă morală Ajutorului său, în faţa gazdei, aşa că propuse împăciuitor:

— Haide, un pahar la botul calului şi sa nu mai discutam!

— Peter, eşti un băiat de zahăr, exclama Ton Pouce. Numai o înghiţitură...

Dar înghiţitura pe care şi-o turna singur în pahar, ar fi fost în stare s-a trimită şi un cârciumar, de-a dura sub tejghea.

George Dullo, după ce şi a turnat şi el, un al doilea pahar, (însă amestecat cu apa) se întoarse spre proprietarul ranchului „Steaua”:

— Şi la drept vorbind, ce-ai descoperit, Cuthbert? Situaţia a devenit intolerabila şi trebuie să ne unim cu toţii, ca să sfârşim odată cu tâlharii ăştia. Întâi l-au ucis pe Rimrock, apoi pe Flynn... acum al cui e rândul? Noua ne revine sarcina, de a pune capăt acestui şir de crime!

— Ai dreptate, aprobă Cuthbert. Dar n-aş vrea ca vreun cowboy, nevinovat să fie victima deducţiilor mele. În ţara asta – justiţia e câteodată prea expeditivă... Eu îmi rezerv părerile, pentru mai târziu. Trebuie sa fiu sigur, mai întâii pe ceea ce acum bănuiesc, Dullo se întoarse spre Hanck Brown:

— Iar tu Franck, ce părere ai?

Administratorul, puţin cam surprins, lăsa să-i scape un mormăit sălbatec:

— Părerea mea?... Eu am una singură, dar bună. Jack Flynn era prietenul meu. Dacă aşi pune mâna pe pungaşul care l-a omorât, în mod aşa de laş, eu singur îl spânzur, la repezeală, fără să-i mai las nici un răgaz! Asta e părerea mea!

Toţi începură să vorbească laolaltă, numai tânărul Şerif rămase tăcut. Ei ar fi dorit mult să vorbească, de-o parte cu Cuthbert, căci englezul i se părea perspicace şi bun observator. Peter considera ca ajutorul ce i-l putea de acesta, era mult mai de valoare, decât al oricăruia dintre persoanele de faţă, care deocamdată i se păreau, prea numeroase, după cât ar fi dorit el.

El putea să conteze pe discreţia lui Hicks Doctorul şi a lui Tom Pouce – cu toată impresionanta cantitate de whisky pe care acesta o înghiţise – dar el nu era sigur că şi ceilalţi, ar putea1 fi în stare să-şi ţină limba. Unul dintre ei ar fi putut lăsa să-i scape o informaţie, care culeasă de o ureche indiscretă, ar fi putut să ajungă până la şeful bandiţilor.

— Ascultă, dragă gazdă, spuse Peter, ai putea să-mi împrumuţi câţiva cai, pentru ca sa dau o raită cu oamenii mei, pe aici prin prejur, înainte de a mă întoarce la Buffalo Ford? Trăsurica lui Warren, nu e prea practică...

— Da cum sa nu, răspunse perspicace Cuthbert. Ia spune, dragul meu, n-ai vrea să-mi vizitezi puţin ferma, în timp ce ceilalţi vor mai mângâia puţin sticluţa?... Am câţiva cai pur sânge, care, fac prinsoare că au să-ţi încânte privirile. Şi fiindcă acestor domnii probabil că li s-a făcut foame, am să-i dau ordin lui Li-Chun, să le servească câte ceva pentru a-şi veni în fire. Dacă vreţi se adresă el comesenilor, puteţi veni şi voi, dar am impresia ca nu prea va amuza asta.

Insinuarea lui, era clară şi le-o spunea aproape pe faţă, că ar fi dorit să se retragă puţin cu Peter, ca să mai discute. George Dullo părea foarte contrariat, dar nu spuse nimic şi se consolă turnându-şi un nou pahar de whisky.

Fermierul şi Şeriful din Buzzard Gap, de-abia părăsiseră

veranda, când, se auzi zgomotul unei împuşcături înăbuşită de depărtare. Cei ce stăteau la masa, săriră în sus. Peter rămase nemişcat, în stare de alarmă, el recunoscuse zgomotul, era împuşcătura unui Colt, calibrul „45”.

— Pare că zgomotul a venit dinspre râu, spuse el, încetişor.

Întreaga zonă a crescătoriilor, al cărui centru îl forma Buffalo Ford, era udat de râul Bonanza, ale cărui ape şerpuiau leneşe, chiar prin mijlocul văii: înconjurată de munţi înalţi şi abrupţi.

— Poare că e vreunul, care sa debarasat de vreun şarpe cu clopoţei, sau de vreun coyot, îşi dădu părerea Doctorul.

— E posibil şi asta, nu e aşa? spuse Cuthbert optimist.

— Uite, dintr-acolo, coboară unul dealul! strigă Tom Pouce, care se cocoţase pe balustrada verandei ca să poată vedea cât mai departe. E un călăreţ, care se îndreaptă încoace, cu toata viteza!

Peter Rice, se urcă din nou pe verandă şi se şi el lângă Tom Pouce. De-acolo, el îl vedea bine pe călăreţ, dar atmosfera limpede din Arizona, este foarte înşelătoare: omul părea să fie la o depărtare numai de o milă, dar Peter îşi dădu seama împuşcăturile care urmară imediat, că era la cel puţin de două ori, aceasta distanţă.

Un alt călăreţ îl urmărea pe primul, care avea; însă destul avans, pentru ca să poată fi în bătaia unui revolver. Cincisprezece secunde mai târziu, alţi trei călăreţi apăreau pe vârful colinei şi imediat desfăşurându-se mult pe teren, ca să nu-l atingă şi pe tovarăşul lor care gonea în faţa lor, îşi descărcară pistoalele asupra celui ce fugea. Acesta, se întorcea din când în când şi le răspundea, dar fără să ochească şi-n orice caz, chiar fără să fi avut cea mai mică speranţă de a-i atinge.

În aceste circumstanţe, Peter şi cu Ajutorii săi, nu puteau decât să observe scena ce se desfăşura, neavând altceva de făcut, caii de la trăsurică fuseseră deshămaţi şi dacă ar fi căutat să puie şeaua acum pe alţi cai, până să fie gata, s-ar fi putut întâmpla trei lucruri: călăreţul care era urmărit, putea să fie rănit, sau ucis, sau să ajungă sănătos până la ranch, unde s-ar fi găsit la adăpost.

Împuşcăturile se auzeau acum mai tare şi zgomotul copitelor, la început ca un duduit neprecis, devenise acum mai distinct… Fugarul mai avea puţin până să ajungă în bătaia revolverului, departe de ranch; în curând i se putu distinge faţa şi numai atunci urmăritorii lui îşi opriră caii. El mai traseră câteva gloanţe

în direcţia lui şi apoi se întoarseră spre Nord-Vest, în cea mai mare grabă.

— Mii de pipe! strigă Hank Brown, dar asta e Soapy Briggs!... Ştii ce s-a întâmplat şefule? Probabil că a dat peste câţiva din hoţii ăştia! Fac prinsoare pe ultimele măsele care mi-au mai rămas, ca Soapy are sa ne povestească ceva interesant!

Călăreţul era un vlăjgan solid, cu umerii drepţi şi cu o înfăţişare cam puţin îngrijită. Intrând în curte, el îşi lăsă calul la trap; în aceiaşi clipă, cei care îl urmăriseră, dispăreau – fără să se grăbească prea tare – în dosul colinei.

— Soapy Briggs e unul din oamenii mei, explică Cuthbert. Îşi cunoaşte bine meseria, dar are capul, cam aprins. De multe ori am avut intenţia sa-i dau drumul de la mine, dar ce vrei, nu pot să dau afară un om, care se poartă în aşa fel încât nu e nevoie niciodată, sa-i dai un ordin de doua ori…

Briggs, ajuns în faţă scării conacului, sări de pă cal. Peter Rice îl examină şi judecă după aspect, că băiatul era unul din aceia, care nu putea fi niciodată să-şi facă o fermă pe cont propriu şi nici măcar să ajungă administrator. Avea să ajungi ca acei bătrâni cowboy, care victime ale exceselor şi ai nepăsării lor, devin neputincioşi, nici nu mai pot calări şi umblă trişti din fermă în fermă, oferindu-şi serviciile pentru treburi mărunte, prin grajduri, neavând cu ce trai…

Peter remarcă de asemenea, că nici goana aceia nebuna şi nici pericolul aparent prin care trecuse, nu-l făcuse pe Soapy să-şi scuipe jos, uriaşa bucată de tutun de mestecat, care îi umfla obrazul stâng. Cu un aer de siguranţa, Soapy îşi muta bucata de tutun în partea cealaltă şi azvârli ţintind cu precizie, un scuipat care sperie şi puse pe goana o mică şopârlă ce se încălzea liniştita la soare.

— I-am găsit! exclamă Soapy, vorbind în colţul guri opus celui în care îşi mesteca tutunul. I-am prins cu mâna în sac, acolo lângă Bonanza!

— Minunat, dragul meu, spuse Cuthbert. Cine sunt?

— Nu i-am mai văzut niciodată, dar erau nişte „Mexicos”, sunt sigur. Tocmai mânau din spate una din turmele noastre de juncani, când am dat peste ei din întâmplare. Fiindcă erau mulţi şi eu singur, nu mai e nevoie să vă spun că nu prea am mucezit pe loc! Dar Şefule, dacă mi-oi da câţiva oameni, eu m-aş duce cu ei, ca să le luăm urma şi să le descoperim bârlogul. Şi acolo, îi afumăm noi ca pe vulpi.

— Am să chem câţiva oameni, spuse Cuthbert şi…

— Nu! îl opri repede Peter. Ajutorii moi şi cu mine, suntem aici tocmai pentru asta. Voi pleca eu cu Tom Pouce şi cu Doctorul, iar Briggs ara să ne arate locul unde i-a surprins.

Peter se apropie de Cuthbert, stând cu spatele spre verandă, în aşa fel încât să-i poată vorbi cu voce înceată, fără a fi văzut şi auzit:

— Lasă ca mă duc eu, am o bănuială. Apoi spuse tare: Aşa dar împrumută-ne nişte cai buni Cuthbert… îţi mulţumesc că ai vrut să ne pui la dispoziţie şi oameni, dar nu e nevoie. Ştiu că toţi sunt oameni capabili, dar fiecare cu meseria lui…

Peter, datorită instinctului său şi experienţei îndelungate, simţise că afacerea asta avea ceva dedesubt şi se gândea, ca fără îndoială, numai putea să aibe o ocazie, în care să lămurească misterul furturilor de vite, sau cel puţin să mai culeagă câteva indicii preţioase.

La plecare îşi agăţă de şea, la îndemână un lassou. El nu avea niciodată intenţia de a-şi ucide adversarii, ori care ar fi fost ei, chiar şi cel mai crud bandit. Şi singura lui dorinţă, era ajungă la vreo cincisprezece metri de vreunul din tâlharii, aceia, pentru a putea să-şi arunce fără greş lassoul şi să-l prindă viu. Atunci, era probabil că s-ar fi putut face prizonierul, ca să destăinuiască numele personajului, ale cărui maşinaţie, era pe punctul de a cauza ruina locuitorilor din Buffalo Ford.

CAPITOLUL VIII

CURSA

Caii, care fuseseră în mod aşa de amabil împrumutaţi de Cuthbert, străluceau de sănătate şi buna întreţinere. Se vedea că nu li se economisise nici grăunţele şi nici iarba verde. Erau proaspăt potcoviţi şi Peter se bucură mult de aceasta, căci se gândea că s-ar fi putut probabil să fie nevoit a se aventura împreună cu tovarăşii săi pe terenuri pietroase. În timp ce le punea şeile, caii jucau în loc, nervoşi şi asta îi plăcuse la fel întrucât vedea că animalele erau în excelente condiţii fizice şi că erau capabile sa îndeplinească eforturi mai mari.

— Cheerio! salută vesel Cuthbert, în clipa când cei patru ieşeau pe poarta fermei. Peter răspunse amical şi apoi dădu pinteni calului. Căci nu voia să îi timp lui Cuthbert să se răzgândească şi săi oameni care sa meargă cu el.

Şeriful din Buzzard Gap, avea mai multe motive pentru aceasta: el ştia să judece un om din prima privire şi din instinct el nu avea încredere în Soapy Briggs.

Urmărirea aceia, al cărui erou fusese Briggs, i se părea suspectă: atât el, cât şi urmăritorii lui limbaseră numeroase împuşcături, atunci când distanţa între ei, era prea mare pentru, a se putea nimeri. Această greşeală, ar fi putut să fie datorită neştiinţei cowboyului, însă hoţii de vite, care trăiau numai după urma revolverelor lor, trebuiau ştie neapărat cât bate un Colt calibrul 45.

Pe de altă parte, Peter nu voise să ia oameni de ai lui Cuthbert, fiindcă aceştia nu se pricepeau, cum se urmăreşte un bandit, tot aşa cum nici cowboy nu vor să primească nici un ajutor de la un novice neîndemânatec, atunci când fac vreun „rodeos[20]”.

---

[20] Rodeos – serbări de cowboy, în care cei mai îndemânatici călăreţi, caută să se ţină călări pe caii cei sălbateci sau pe tauri nedomesticiţi.

Peter ştia că sunt buni ţintaşi şi n-ar greşi niciodată trăgând asupra unei căprioare sau asupra vreunei pasări de prada, dar atât timp cât un om nu a trecut prin proba focului, împreună cu ei, Peter prefera să-i lase acasă, ca să repare gardurile ţarcurilor. El nu se îndoia de curajul lor, dar nu era sigur de cum vor reacţiona auzind gloanţele tâlharilor, cum şuieră prin jurul lor. Pe când Tom Pouce şi Doctorul, valorau ei singuri, cât o duzina de oameni obişnuiţi.

Caii, goneau acum în tempo viu. Peter mergea alături de Soapy Briggs, în timp ce Ajutorii lui, rămăseseră în urma lor la vreo câteva lungimi de cal.

În vârful dealului Soapy porni, oblic spre Nord-Vest, galopând prin iarba ce ajungea până la genunchii cailor şi care da păşunii un aspect de câmpie însângerata, din cauza milioanelor de floricele roşii, cu care se terminau tijele lor fragede. Peter Rice se minună de bogăţia acestei regiunii udată de râul Bonanza. Crescătorii fuseseră aşa de pricepuţi, încât îşi limitaseră numărul de vite pe care îl creşteau, la o cifră rezonabilă şi în unele locuri, păşunile cedaseră locul, culturilor. După toate aparenţele, crescătorii din Buffalo Ford, nu aveau să se teamă de secetă.

Terenul acela, se găsea pe mâini bune, asta era lucru sigur. Crescătorii care se stabiliseră acolo, reuşiseră în întreprinderea lor, dar nici unui din ei, nu făcuse o avere considerabilă, care ar fi putut să excite poftele vreunui bandiţi de seamă. Cel puţin, Peter Rice cunoştea regiuni din apropiere, în care hoţii de vite, ar fi putut realiza profituri mult mai interesante.

Şi cu toate acestea, nu mai încăpea nici o îndoială, vitele crescătorilor din Buffalo Ford dispăreau. Nişte oameni ca Sloane şi Randall, care munciseră toată viaţa, ca să-şi agonisească o modesta avere, care să le permită un trai liniştit, se găseau acum aduşi în ruină.

Ce însemna organizaţia aceia de banditism? Nu cumva avea alt scop, decât furtul pur şi simplu de turme, întrucât acestea nu erau vândute în alte părţi?…

Omul care organizase toată maşinaţia asta, sa găsea pe acolo, prin împrejurimi? Nu cumva era chiar vreunul din crescătorii din Buffalo Ford?… Sau poate – şi asta ar pareza mult mai plauzibil – era vreunul din marile trusturi din New York sau din Chicago, care voia să pună mâna pe terenurile acelea, forţând rând pe

---

Exerciţiile se ţin în arene speciale, în faţa unui public numeros şi entuziast.

rând locuitorii de acolo, ca să le vândă la preţuri foarte mici? Asemenea lucruri se mai văzuseră şi era destul de uşor, cu puţini bani, să cumpere servirile renegaţilor care locuiau pe la frontieră, Americani lipsiţi de scrupule metişi, mexicani degeneraţi.

Peter îşi reaminti ceia ce spusese Dullo despre Bart Evans şi Dan Woods: „Cei doi au noroc...” Fără îndoială din cauza reputaţiei lor de vechi „campioni” ai revolverului.

Apoi el lăsă la o parte aceste reflexii, ca să treacă la altele, mult mai actuale: se afla în urmărire şi nu trebuia să uite lucrul acesta. Dacă avea şansa să pună mâna pa vreun membru din banda aceia periculoasă, trebuia să ia toate precauţiile necesare, pentru ca omul acela să nu mas fie redus la tăcere aşa curând, cum se întâmplase cu Gonzales. Spera ca urmărirea aceia, să-l conducă spre acel „Scar-Mouth” Leach, al cărui nume îl pronunţase Gonzales înainte de a muri. Şeriful socotea ca Leach, trebuie să fie ceva mai mult ca un om de încredere: probabil că servea ca om legătură între şeful suprem şi cei care îi executau ordinele.

Peter, nu se instalase din întâmplare lângă Soapy Briggs, căci în timp ce călăreau, el studia cu deamănuntul figura şi felul de a se purta ai argatului de la ranchul „Steaua”...

Nu cumva, omul acesta îi conducea acum spre vreo cursă? După toate probabilităţile, lucrul acesta părea sigur, dar Peter voia să para că nu a sesizat aceasta şi că a dat buzna, în cursa întinsă fără grijă. Odată acolo, are să vadă el ce e de tăcut... Are să lupte din greu, ca sa scape din ea, dar în schimb, va avea un element preţios de informaţii, în persoana lui Soapy Briggs. Primul lui gest, în acest caz, avea să fie de a-l captura pe Briggs, în scopul de a nu fugi, pentru ca să-l oblige apoi să spună tot ce ştia.

Cei patru călăreţi, după ce au străbătut câteva platouri ierboase, cotiră spre stânga şi începură să urce o nouă pantă, din vârful căreia se putea vedea măreţul râu Bonanza. Peter înţelese imediat de ce era vorba: în timpul sezonului ploilor, malul râului, fiind foarte jos, pe o distanţă de vreo jumătate de milă, era inundată, dar acuma, el servea ca loc natural de adăpat pentru cirezile de vite, care în mod practic rătăceau în libertate prin păşunile acelea.

Câteva vite, ici şi colo, beau apă şi unele erau vârâte în apă până la genunchi. Peter, care fusese şi el cowboy, înainte a fi numit Şerif de concetăţeni, azvârli la repezeală o privire de

expert, asupra lor. Erau acolo, vreo cincizeci de mânze din rasa „Hereford”, dintre care majoritatea erau de curând înfierate.

În mod instinctiv, Peter se uită la semnele cu care erau marcate, când trecu pe lângă ele: cea mai mare parte din ele erau din ranchul „Steaua”, însă erau şi unele marcate cu „H. O.”, două vite slabe „T pătrat” şi mai mulţi juncani de-ai fermei „Diamant Barat” şi „Două Săgeţi”. Ceia ce mai rămăsese din ranchul „S” se aflau pe partea cealaltă a râului, ca şi cirezile lui Dullo.

— Bună afacere, aprecie Peter Rice. Sezonul viitor, acestea puteau să valoreze patruzeci până la cinzeci de dolari bucata, juncanii şi cincizeci până la şaizeci de dolari, vacile.

El făcuse această remarcă în mod intenţionat pentru a observa în faţa lui Soapy Briggs, ce efect avea să aibă acesta aprobă, apoi mormăi:

— M-da! Cam aşa ar, putea să valoreze, numai că banii ăştia nu au să cadă în buzunarele actualilor lor proprietari… *Mi s’pare* că vitele astea, când au să fie urcate în tren, ca să fie duse la vânzare, au să le pună înainte de asta pe crupă o pătură udă şi un fier roşul, ţi-o spun eu!

— Numai că până atunci, toţi hoţii ăştia au să fie spânzuraţi, spuse Peter. E caraghios că tâlharii, cred că au să poată înfrunta legea, fără sa fie pedepsiţi, la nesfârşit. Dar eu, care sunt de meserie, ştiu sigur că, se înşeală şi că fiecare dintre, ei, negreşit are să se bălăbănească, mai curând sau mai târziu, la capătul unei frânghii. Eu sunt aşa de sigur, cum sunt de sigur că pământul e rotund!

El supraveghea foarte atent faţa lui Briggs, care avea, inconştient un tic nervos, auzind acestea. După aceia, când vorbi din nou, glasul lui părea sugrumat de frică, ca şi când i-ar fi fost gâtul uscat.

Părăsind râul Bonanza, ei cotiră spre Est şi pătrunseră pe un drum în zig-zag, ajungând numaidecât după aceia într-o pădure. Privirile pătrunzătoare ale lui Peter, se întorceau fără încetare de la o lăture, la cealaltă a drumului şi apoi se fixau înainte, deoarece locul acela era minunat pentru o cursă; de jur împrejur se aflau nişte stejari cu trunchiurile enorme, presăraţi cu anini, cu tufişuri de bumbac şi cu stânci de toate mărimile. Îşi ţinea mâna dreaptă în şold şi i-ar fi fost deajuns o fracţiune de secundă, ca să-şi smulgă Coltul din teacă şi să tragă

El îşi întoarse capul şi schimba o privire cu Tom Pouce şi

Doctorul, care înţeleseră numaidecât. Peter îşi dădea seama că şi Ajutorii săi, împărtăşeau aceleaşi bănuieli asupra lui Briggs. Ei mergeau gravi, în tăcere, dar Peter ştia că nu aveau nici un fel de sfială. Ei nu se temeau niciodată de luptă, căci aveau o încredere nelimitată în steaua lor şi în îndemânarea şefului lor.

Peter, care observa din nou pe Briggs cu colţul ochiului, era acum convins ca omul ăsta era un trădător, dar în acelaş timp şi un laş… pe care l-ar fi putut uşor teroriza.

— Ai să vii şi tu, Briggs, când o sa-i spânzuram pe tâlhari? îl întreba el pe neaşteptate.

Buzele cowboyului, tremurară.

— Ei… eu… eu… ştiu!? făcu el.

— Aşi vrea sa adun toţi tinerii din Arizona, ca sa asiste la execuţia asta, continua fară milă, Peter. Asta are sa-i ajute pe unii din ei, ca sa se menţină, pe calea cea buna, când vor auzi urletele mizerabililor ăstora… Că ştiu eu cât sunt de fricoşi şi de obicei, cei care nu prea au fost cine ştie ce în viaţă, tocmai aceia au o frică mai mare de moarte.

Prin, asta îi dădea o lovitură directă lui Soapy. Dar Peter, se hotărî sa nu insiste prea mult pe tema asta. Oricare ar fi fost încredinţarea lui, el nu put a dovedi deocamdată, că omul acela era un trădător. Dacă Soapy se înhăitase cu hoţii de viţe, o făcuse, mai mult ca sigur, din pofta de bani. Poate că i-ar fi trădat pe tâlhari, dacă i se ofereau bani mai mulţi, decât putea să ia de la ei?… Atunci îi întinse o cursă:

— Dacă punem mâna pe bandiţi, spuse el cu un ton prietenos, ştii că ai dreptul la o frumoasă recompensa, Briggs.. E un premiu de cinci mii de dolari oferit de crescători, iar regiunea are să ofere de sigur ceva în plus.

Soapy Briggs, păru că a primit o lovitură de măciucă în cap: privind spre Peter, părea ca nici nu poate să-şi dea seama de ceia ce-i spusese Şeriful. El rămăsese cu gura căscată şi cu ochii holbaţi.

— Ai spus… ai spus că cinci mii de dolari? bâlbâi el. O să primesc cinci mii de dolari, daca punem mâna pe tâlhari acuma? Cinci mii de dolari! Asta e mai mult decât asi câştiga eu în zece ani de aici înainte!

— Ăştia-s bani, nu glumă, nu-i aşa? încuviinţă admirativ Peter.

Şi părea că asta era şi părerea lui Soapy, El ridică cu energie capul şi îşi trecu limba peste buzele ce i se uscaseră de emoţie.

Peter observă că el începuse să cerceteze cu atenţie cărarea,

o cărare îngustă, care şerpuia printre copacii apropiaţi unul de altul. La un moment dat, Soapy Briggs, care mângâia de vrea câteva clipe mânerul revolverului, îşi smulse arma cu iuţeală.

Peter Rice se aştepta la trădarea omului acela, însă rămase uimit, când îl văzu pe Soapy trăgând drept în faţa lui, în direcţia unei grămezi de stânci.

— Uite-i! urla el.

În aceiaşi clipă, un glonţ pornit din dosul stâncilor, se înfipse în partea de sus a umărului Şerifului. Câţiva centimetri mai alături şi i-ar fi străpuns gâtul!... Peter dădu drumul dârlogilor şi se trânti la pământ, cu mâinile înainte, terminându-şi căderea cu un salt peste cap, amortizat de muşchii manilor.

— Cei doi Ajutori al săi, din fericire neatinşi, aveau şi ei experienţa acestui fel de gimnastică şi-şi imitară într-o clipă şeful Gloanţele bâzâiau venind din toate părţile, ca un roi de albine înfuriate. Deodată, Soapy Briggs, atins în coaste, scoase un urlet de durere; el scapă pistolul fumegând din mână şi căzu într-o parte, însă piciorul drept îi rămase prins în scară. Calul său făcu o săritură şi o rupse la goană, târându-şi călăreţul, care rămăsese spânzurat de un picior.

Peter şi oamenii lui, se adăpostiseră şi ei cum putuseră. Ei riscaseră mult, dar acum erau siguri că Briggs îi atrăsese într-o cursă. Evident că în ultima clipă, el se răzgândise, socotind că cei cinci mii de dolari, premiu, făceau mai mult decât tot ce i-ar fi putut da toţi complicii lui la un loc... Numai că îşi schimbase părerea, cam prea târziu.

Peter Rice şi cei doi tovarăşi ai lui, trăgeau acum pe rând, după un sistem pe care îl puseseră la punct în cursul îndelungatei lor experienţe comune. Înainte de toate, ei trebuiau să evite ca să li se golească armele, la toţi trei deodată: bandiţii care se ascundeau în dosul stâncilor acelora, păreau să fie numeroşi şi cei trei oameni nu voiau sa rămână în inferioritate, în cazul când bandiţii s-ar fi hotărât să încerce un atac în masă.

O împuşcătură porni din apropierea lui Peter şi unul din nemernici scoase un strigăt. Peter surâse ironic: Tom Pouce sau Doctorul lovise la ţintă... Un glonţ şuieră pe la urechile lui Peter,

Cu toate acestea el trase calm, fără cea mai mică tremurătură a mânii, glonţul lui, atinse partea de sus a unu cap, care avuse imprudenţa să se arate, pe deasupra unei stânci, Peter continuă să tragă, până ce butoiaşele pistoalelor sale se goliră. Apoi, protejat de focul Ajutorilor săi, el îşi reîncărca în tihnă cele doua

Colturi.

Deodată, o rafala de împuşcături porni dinspre dreapta. Peter se întoarse cu iuţeala şi văzu mai multe ţevi de puşcă, care apăruseră printre stănci. El trase, dar în aceiaşi clipă, o noua rafală porni, de data aceasta însă dinspre stânga!

Faţa lut Peter Rice se crispă, acum nu măi avea nici o şansa, căci erau împresuraţi şi copleşiţi de numărul inamicilor lor. Trebuiau să se predea, sau sa aştepte neputincioşi, glonţul care-i va curăţa.

Strigăte de triumf rămaseră în spatele lui; un glonţ, îi zburase Doctorului din mână arma, care căzuse cât colo. Tom Pouce, continua să tragă liniştit. Dar nu pentru mult timp. Căci vreo duzină de metişi, cu ochii sclipitori se azvârliră asupra celor trei din Buzzard Gap.

Peter voi să se întoarcă, dar în aceiaşi clipă. Un pat de armă îl pocni solid în cap. Instinctiv, el încercă să-şi ridice Coltul, dar forţele îl părăsiră şi se prăbuşi la pământ, fără cunoştinţă..

CAPITOLUL IX

CUIBUL VULTURULUI

Când Peter Pistol îşi reveni în fire, văzu ca era legat peste şeaua calului ce-i fusese împrumutat de la ranchul „Steaua”. El avea impresia, că primise în cap o lovitură, care ar fi doborât şi un bou. Îşi simţea parul şi faţa pline de sânge închegat, care cursese din rană şi se uscase pe faţa lui. Se făcuse noapte şi lucrul acesta îl făcu pe Peter să socotească mental, ca cel puţin două ore trecuseră din momentul când îl „adormiseră”. Două ore în care, ei nu suferise, pe când acum…

De-o parte şi de alta a lui mergea cate un călăreţ. În faţa lor mergeau alţii şi câţiva încheiau coloana în urma lor. Era aproape un escadron întreg, care acum urca un drum de munte, aşa da dur şi de accidentat, încât caii se poticneau mereu. Peter simţi că hainele de pe el, erau ude; aşa dar trecură prin vad, râul Bonanza.

Fusese legat cu capul prea jos şi mersese prea multă vreme în poziţia asta, deoarece pulsul îi bătea cu putere şi se simţea foarte congestionat la faţă. Atunci încercă să-şi amelioreze puţin, proptindu-se cu vârful cizmelor în catarama cu care se încheia chinga de la şea. Picioarele-i erau legate unul de altul şi asta-l împiedica să încalece pe cal, dar deocamdată nu dorea decât să-şi ridice bietu-i cap, care-l durea aşa de tare, la un nivel ceva mai normal.

— Cum te mai simţi şefule?

Era vocea Doctorului şi Peter îşi dădu seama atunci, că Hicks era călăreţul din dreapta. Micul Ajutor de Şerif, călărea într-o poziţie normală, însă mâinile-i erau legate de arcada şeii.

Peter surâse în întuneric. El îşi găsea propria-i situaţie foarte penibilă, totuşi voi să-şi asigure de contrariu tovarăşul:

— Ah, îmi merge minunat de bine, gâfâi el. Şi mai ales sunt mulţumit când vad ca mai trăieşti. Dar Tom Pouce…

— Lui Tom, nu i-a fost niciodată mai bine ca răspunse vocea

de bas profund, a uriaşului Ajutor, care mergea şi el legat cu mâinile de şea, pe calul din spatele lui Peter.

— Ei drăcie! exclamă Doctorul, suntem într-o postură aşa de afurisită, cum n-am mai fost până vreodată, nu-i aşa?

Apoi coborî vocea.

— Ne duc spre ascunzătoarea lor, un loc pe care ei îl numesc Cuibul Vulturului. Îţi aduci aminte Peter că cioroiul ăla de Gonzales, ne vorbea tocmai de lagărul ăsta al lor, când a fost doborât de scumpii lui camarazi?

Peter îşi amintea de asta. Cu câteva ceasuri mai înainte, Şeriful ar fi dat orice ca să afle numele locului în care se ascundeau bandiţii… Pe când acum, prizonier, afla că locul acela se numea Cuibul Vulturului şi socotea că-i duceau acolo, dar probabil pentru a-i ucide, în chinuri. El se gândi la mama lui, întrebându-se dacă găsise bani pe care îi ascunsese în orologiu, pentru ca să-i facă o surpriză.

Moartea în sine, nu avea nimic grozav. Peter văzuse destui oameni murind şi se aşteptase de atâtea ori, să fie ucis şi el dintr-o clipă în alta. El cunoştea riscurile meseriei sale şi găsea că aceste riscuri dădeau mai multă savoare, vieţii.

Perspectiva morţii, nu-l înspăimânta, dar îşi simţea inima strânsă de durere, imaginându-şi pe iubita lui măicuţă, măruntă, bătrânică, cu părul alb, aşteptându-l la căsuţa ei albă din Buzzard Gap şi primind înspăimântătoare ştire…

Tom Pouce, părea că-i citise gândurile, caci se aplecă înainte şi spuse încetişor, cu blândeţe:

— E drept că am dat de-o dandana mare, şefule, dar partida nu s-a isprăvit încă!

— Nu, partida nu s-a isprăvit… cel puţin până nu se vor împărţi şi ultimele cărţi! ripostă Peter, gândindu-se încăodată, că oamenii lui erau într-adevăr minunaţi, nişte aşi, oameni cu care e mai mare dragul să trăieşti împreună şi cu care era o plăcere să mori, atunci când momentul va fi sosit.

Întorcându-şi capul, Peter văzu că trupa de călăreţi ajunsese, în vârful unui platou stâncos, aproape complet întins, luminat vag de un foc, în plin câmp. Se auzi un strigăt de recunoaştere, la care călăreţul ce se găsea în fruntea trupei, răspunse în spanioleşte.

Cineva aprinse un chibrit şi aceasta-i permise Şerifului să vadă că Soapy Briggs se afla chiar înaintea lui pe cal. Argatul de la ferma „Steaua” nu era legat, dar teaca pistolului, îi era goală;

Aceste două lucruri, erau pentru Peter, pline de semnificaţii.

Nu era legat, aşa dar, cum bănuise şi Peter, era de bună înţelegere cu răufăcătorii. Atunci de ce era dezarmat? Poate că la rândul lor şi hoţii de vite îl bănuiau că voise să mănânce la două iesle!

Un fior de desuet, fi scutură pe Peter. El ar fi preferat să fi fost bandit pe faţă, un ucigaş calificat, decât un „taler cu două feţe” că Soapy Briggs. Mizerabilul ăsta, care-şi primea fără ruşine leafa pe care i-o plătea Cuthbert, ajuta în acela timp şi pe bandiţi ca să jefuiască avutul stăpânului său. Asta era un om mai detestabil decât un şarpe cu clopoţei sau decât un coyot.

Dar Peter, fu nevoit să nu se mai gândească la Soapy Briggs, căci caravana ajunsese în tabără.

Răufăcătorii, descălecară şi începură să desfacă legăturile, care îi ţinuseră pe prizonierii lor de şei. De aici înainte, nu mai exista nici o şansă pentru aceştia, ca să mai scape; li s-ar fi părut chiar ridicol să se gândească la aşa ceva. Li se lăsase picioarele împiedicate, iar mâinile le fuseseră legate la spate, iar după aceia fură azvârliţi la pământ, lângă foc. Trei vlăjgani, cu mutre sălbatice, îi sfătuiseră cu asprime, arătându-le revolverele, ca să rămână liniştiţi şi să-şi „închidă pliscul”.

Peter era fericit că putea să-şi întindă corpul amorţit şi-şi umplu plămânii, de aerul acela sănătos al munţilor. Deşi era înţepenit, totuşi avea o nesfârşită rezervă de vitalitate în corpul său muşchiulos şi cu nervii agili. Curând după aceia, el simţi cum îi revenea elasticitatea încheieturilor şi forţa muşchilor, pe măsură ce i se restabilea circulaţia normală a sângelui.

În depărtare, spre Sud, Peter putea să vadă cerul luminat ca de o aureolă, deasupra orăşelului Buffalo Ford şi la câteva mile de acolo, Buzzard Gap. Îşi va mai revedea el vreodată orăşelul. Are să se mai aşeze el vreodată; în faţa modestei lui măsuţe de brad din biroul său şi are să mai audă vreodată prin uşa deschisă, pe amicul său Hicks Doctorul cum îşi bărbiereşte vreun client în prăvălioara lui, trăncănind fără încetare spre aşi vinde vreunul din produsele sale împotriva reumatismului şi a gripei?…

Nişte junghiuri dureroase îi străbăteau prin cap şi căldura focului îl amorţea, îmbiindu-l la somn. El nu făcu nici un efort ca să rămână treaz. Ştia el, că în orice caz, oamenii aceia tot aveau să-l deştepte, înainte de a-i da lovitura de graţie, fiindcă nişte tâlhari de soiul acestora, nu-şi făceau nici un fel de scrupule când adăogau şi o tortură morală, pe deasupra celei fizice. Aveau ei

un fel special de a se aratei rafinaţi…

Peter căscă. „Pe legea mea, se gândi el cu filosofic, un om nu poate să câştige întotdeauna, toate partidele pe care le joacă…” Ochii i se închiseră, capul îi căzu moale şi se cufundă într-un fel de somnolenţă..

… I se părea că s-a reîntors la Buzzard Gap. În prăvălia lui, Hicks Doctorul bâzâia ca un bărzăune: „Eu cunosc pe unul, spunea micul Ajutor de Şerif-bărbier, pe care-l dureau groaznic rinichii… Eu l-am convins să ia unul din leacurile mele şi acum aleargă ca un iepure…”

Pe urmă, îl vedea pe Tom Pouce, scoţând dintr-un galantar sticla etichetată „Remediul universal” şi turnându-şi din ea o formidabilă înghiţitură, într-un ţap de bere… Însă Tom, nu avu timp să-şi bea paharul, căci… o mână aspră îl scutură pe Peter cu putere, tocmai de umărul rănit:

— Ehei! Ia deschide ochii! ordona în spanioleşte, unul din nemernicii aceia. Lasă că în curând, ai să dormi comod cât oi vrea!

Peter îşi deschise ochii, înceţoşaţi de somn. Viziunea din Buzzard Gap, dispăru… În faţa lui Peter, bine luminat de foc, se afla un om, aproape la fel de mare ca Tom Pouce, însă mult mai gros. Era evident. Un American.

Omul îşi ţinea braţele încrucişate pe pieptu-i uriaş, nişte braţe la fel de puternice şi de păroase ca labele unui urs grizzly. Peter nu se putu împiedica, să nu admire puterea care se ghicea în umerii aceia masivi şi în muşchii lui ce se reliefau prin îmbrăcăminte. Ceafa lui de taur, părea în stare să reziste chiar şi la şocul teribil al spânzurătoarei.

Şeriful din Buzzard Gap, se gândi ca nu mal văzuse până atunci, niciodată, nişte ochi aşa de pătrunzători, aşa de îndrăcit vicleni, ca aceia ai omului ce-i sta în faţa, privindu-l cu un aer de ură amestecat cu o mare satisfacţie. Figura lui urâtă poate ca fusese frumoasă altădată, însă astăzi era desfigurat de nişte cicatrice respingătoare în jurul gurii, care păreau a fi fost sculptate din plăcere, de un cuţit feroce şi răbdător. Omul acesta nu putea fi altul decât „Scar-Mouth” Leach!

Formidabilul bandit, îi măsură avid pe Şerif.

— Ei iată-te Peter Rice! rânji el. Peter „cu pistolul”, cum ar fi trebuit şi ţi se spună… Dar, unde-ţi e acum pistolul?

Vocea-i era uimitor de blândă şi tonul cultivat. Peter se gândi că ticălosul acesta era în stare să vorbească, victimelor sale, pe

tonul cu care o mamă îşi leagănă copilul... Fiinţa aceasta era la fel de sinistră cât era de periculoasă!

— Da, eu sunt Peter Rice! răspunse în cele din urmă tânărul Şerif. Mi se pare ca asta nu reprezintă nici un mister pentru nimeni...

Cicatricele din jurul gurii lui Leach, se încreţiră îngrozitor.

— Da, e adevărat. De multă vreme aveam o poftă nestăvilită de a pune mâna pe tine şi domnii ăştia, spuse el arătând spre Hicks şi Tom Pouce. Oh! Eu personal, nu am nimic contra ta, Rice... Însă e numai o simplă chestiune de organizare practică, o precauţie indispensabilă... Eu te consider, un om, nu glumă, Rice! Tu eşti singurul om în lume, de care m-aş teme dacă ai fi în libertate... şi acuma nu mai e cazul. Ba aş putea sa spun, că într-un sens oarecare, am încercat să iau exemplu de la tine. Eu am voit să fiu împotriva legii, ceea ce eşti tu pentru ea!

Peter studia cu amănunţime, faţa lui extraordinară.

— Te-am mai văzut eu, Leach, pe la Buzzard Gap, spuse el încet. Şedeai foarte liniştit, după cât îmi aduc aminte; n-am avut niciodată vreun motiv să mă ocup de tine.

Leach îşi păstra surâsul straniu:

— Ei ce spui... Ştiu eu că o mutră ca a mea, nu se uită aşa de uşor.

— De câte ori soseşte vreun străin în oraşul nostru, continuă Peter, eu îmi cercetez colecţia de criminali căutaţi de poliţie şi te-am căutat şi pe tine printre ei, dar portretul tău nu era printre ele... Pe de alta parte, te-am mai văzut învârtindu-te pe la Barul Cowboylor dar nu te-am văzut niciodată beat.

Scar-Mouth Leach ridică repede capul.

— Poliţia nu are portretul meu, fiindcă eu sunt un om prudent şi n-am să fiu văzut niciodată beat, fiindcă nu beau niciodată... cel puţin în momente nepotrivite.

Monstrul cu vocea dulceagă, întinse degetul spre Tom Pouce şi spre Doctor.

— Bună pereche, ţi-ai ales ca să te ajute. L-am văzut odată pe tipul ăla mare bătându-se în stradă. Aşa greu cum e, eu am crezut că n-are să fie în stare să pareze o directă. Dar m-am înşelat – era aşa de suplu ca un ţipar si bietul om care a primit un pumn în barba de la el, nu s-a mai trezit decât a doua zi.

— Ia spune-mi, exclamă Doctorul, mi se pare că eu te-am tuns odată, după câte îmi am unesc!

— Vezi, tocmai cum spuneam adineaori, răspunse blând

Leach. Odată dacă mi-a văzut cineva figura, n-o mai uită niciodată!

După amărăciunea, care împănase aceste cuvinte, Peter îşi dete seama că, viaţa de criminal a acestui om, probabil că începuse a doua zi, după ce scăpase desfigurat din lupta aceia cu cuţitul?

Leach continuă să vorbească, pe un ton aproape amical. Dar Peter Rice nu se lăsa aşa uşor înşelat de aparenţe. Era evident că banditul socotea că atâta timp cât putea să facă pistoalele să vorbească, nu mai avea nevoie să-şi ridice glasul. Un şarpe cu clopoţei era mult mai puţin periculos decât omul acesta; căci şarpele îşi trădează de la distanţă mânia, făcând să vibreze inelele uscate din coada, care sună că nişte clopoţei, Peter simţi că Leach, lovea pe neaşteptate, fără să previe…

Deocamdată, el se întorsese spre Soapy Briggs, care-şi pansa rana la lumina focului:

— Ascultă Briggs, îmi închipui că acum ai dori şi tu, ca să-ţi primeşti recompensa pe care o meriţi? spuse el cu vocea-i dulceaga.

Soapy Briggs îşi ridică privirea. El era prea mocofan ca să sesizeze înţelesul ascuns al acestor cuvinte.

— Aha, poţi să spui că am făcut treabă buna, nu-i aşa? răspunse el. Acum, că v-am adus perele în traistă, aşi vrea să-mi iau paraua şi s-o şterg pentru câtva timp dincolo de frontieră.

— Cum de nu! aprobă Leach. Ai să-ţi primeşti imediat răsplata… şi ai sa treci frontiera în partea cealaltă.

El adresă un surâs de înţelegere lui Peter şi Ajutorilor săi… Falsitatea lui îl scârbi pe Peter. Nenorocitul cowboy era prea stupid, ca să priceapă că frontiera, pe care avea să o treacă, nu era aceia care separa Mexicul de Statele Unite.

El nu înţelegea că machiavelicul Scar-Mouth Leach, îi pronunţase sentinţa de moarte.

O moarte, care probabil ca nu avea sa vină, decât în urma unor torturi rafinate a unor chinuri atroce. Caci Leach era un om prea fin, ca să nu fi sesizat că Briggs, chiar în faţa cursei întinsa de ei, se hotărâse să-şi trădeze complicii.

CAPITOLUL X

RĂSPLATA LUI SOAPY BRIGGS

Leach îşi continuă discuţia cu Soapy Briggs. Ei se delecta cu jocul crud care consta în ai hrăni iluziile acelui mizerabil.

Peter Rice se întorsese pe o coastă, poate pentru a-şi odihni trupul ostenit, însă în realitate, numai spre a calcula ce posibilităţi de evadare ar putea avea.

Situaţia părea absolut disperată: cărarea pe care veniseră, era astupată de campamentul bandiţilor, de caii ce se aflau priponiţi acolo. În toate celelalte parţi, se afla o prăpastie abruptă de peste trei sute de metri. Era un adevărat cuib de vulturi!…

Peter scotoci cu privirea de jur împrejur şi văzu locul unde se aşezaseră unele peste altele şeile, lângă o stânca enormă. La fiecare şea se găsea atârnat câte un lassou. Dacă ar fi fost liber în mişcări, Peter Rice n-ar fi ezitat să puie mâna pe câteva lassouri din acelea şi să încerce, în compania celor doi Ajutori ai săi, să coboare prăpastia aceia periculoasă spre vale, ajutaţi de stânci, de copaci, de rădăcini şi de ieşiturile stâncoase ale muntelui. Dar mâinile-i erau legate la spate aşa de solid, de parcă ar fi avut cătuşa oţel.

Leach strigă ceva în spaniolă şi prin aceasta întrerupse cursul proiectelor sale de evadare. La această chemare, cinci metişi alergară spre foc şi începură o mimică curioasă, care probabil că fusese aranjata dinainte: fiecare din ei ţinea în mână un pumnal scânteietor, pe care-l agitau ameninţător, într-un mod teatral. Cei cinci metişi se aşezară în semicerc în jurul focului şi începură să-şi ascută cuţitele pe pingele.

— Pregătiţi vreun alt omor? îl întrebă Peter pe Leach, cu un

ton calm, mai mult dispreţuitor.

Dacă trebuia să moară, el nu voia să arate nici urmă de teamă, atât el, cât şi Torn Pouce sau Doctorul.

— Oh! Asta nu e pentru tine, răspunse deschis Leach. Domnilor, să ştiţi că eu într-adevăr, vă admir foarte mult. Dar admiraţia mea, au poate să joace nici cel mai mic rol, în relaţiile noastre, nu e aşa? Noi nu facem parte din aceiaşi lume şi nici nu poate avea loc vreo înţelegere între noi şi dacă voi aţi putea-o, m-aţi ucide imediat, gândindu-vă că faceţi o faptă bună... Şi eu am aceiaşi părere faţă de voi, numai că mai trebuie să aştept puţin.

— Tu nu eşti şeful, în afacerea asta, încercă Peter să-l tragă de limbă. Tu primeşti ordine de la altul.

— Exact, admise Leach. Unul din oamenii mei a plecat ca să ia contact cu şeful. Scar-Mouth surâse cu un aer înspăimântător. Îmi închipui, Rice, că şeful are prea mult respect pentru voi, pentru a vă lăsa viaţa.

— Asta e foarte flatant pentru noi, îi ripostă, Peter sec. Admiţând ca şeful tău se găseşte acum în Buffalo Ford, sau prin împrejurimi, ne mai rămân vreo douăsprezece ore de trăit, nu, e aşa.

El nu voia să-i permită acelui bandit ca să creadă că insinuările lui crude, l-ar impresiona.

— La drept vorbind, eu cred că socoteala ta nu prea e exactă, Rice. El vorbea de o astfel de crimă, ca şi când ar fi vorbit despre. Ploaie sau despre vreme frumoasă. E posibil ca să nu muriţi decât după un timp mai mare, cam de două sau de trei ori mai mare, decât cel pe care-l crezi… Şeful vrea ca să se transporte corpurile voastre în mijlocul păşunilor, ca să dea astfel o lecţie frumoasă, sticleţilor care ar mai avea pofta sa vă înlocuiască.

Aprinsul şi măruntul Hicks, nu putu să-şi oprească indignarea:

— Coyot murdar! urlă ei. Mii de pipe! Dacă nu aşi fi legat acum, ca un cârnat, te-aşi strivi ca pe o bestie împuţită, eu singur, cu pumnii goi!… Numai că tu nu ai avea curajul să te baţi cu mine!

Oribilul surâs ai lui Leach, îi apăruse iar pe faţă.

— N-ar trebui sa te ambalezi aşa, micule! reproşa el cu blândeţe. Peter Rice, ar trebui să-i înveţi pe Ajutorii tai maniere mai frumoase…

Tom Pouce îi răspunse, în locul lui Peter.

— Ţie îţi dă mâna să vorbeşti despre maniere, frumoase! Desigur, fiindcă ai mai mult maniere decât curaj… Leach, aşa dar tu nu ai nici măcar cea mai mica urma de spirit sportiv? Eu îţi fac o propunere, să vedem dacă eşti altceva decât un şarpe cu clopoţei, un coyot şi un dihor împuţit. Sa vedem, dacă mai ai cea mai mică mândrie de om, în tine: dezleagă-mă, păstrează-ţi numai cuţitul şi mai ia-ţi şi cinci oameni în ajutor, iar eu mă voi bate cu voi, numai cu mâinile goale… Nu? Tu n-ai nici măcar atâta curaj, ca să accepţi asta?…

Scar-Mouth Leach se uită cu răceală spre Tom Pouce. Timp de câteva secunde; Peter Rice, întrevăzu o licărire de speranţa. Tom Pouce, care era mai chibzuit decât Doctorul, poate că ar fi putut să-şi vadă propunerea acceptată, cu toată aparenta sa extravaganţă. Şi numărul de oameni la care Tom Pouce, putea să le vina singur de hac, era de neimaginat…

Dar Leach rânji.

— Nu-i nimic de făcut, amice; nu mă prind! Eu n-am poftă să mă lipsesc de ocazia ce o am de a pune la chinuri, un uriaş de talia ta! Aşa ceva trebuie să fie foarte pasionant...

Apoi se întoarse spre metişi, care stăteau şi acum ghemuiţi, în semicerc:

— Sunteţi gata să-l expediaţi pe Briggs de partea cealaltă a frontierei, *hombres?* întrebă el în spaniolă.

Soapy Briggs, care şedea şi el lângă foc, deveni dintr-odată alb ca varul. Înţelesese şi el însfârşit că era ceva care nu prea mergea. El sări picioare, cu privirile rătăcite şi se dete înapoi tremurând...

— Ce vrei să spui? bâlbâi el. E o glumă, nu-i aşa, nu-i decât o glumă?

— E o glumă, dacă vrei tu să-i spunem aşa, dar numai noi ne vom amuza de ea, îl informă Leach cu cruzime. Am impresia Briggs, că ai tras asupra noastră, atunci când ni l-ai adus pe domnii… Peter Rice ţi-a spus ceva, ţi-ai făcut vreo propunere?… În orice caz, ţi-ai schimbat părerea în ultimul moment. Aşa dar încearcă să mori ca un om, nu ca un porc care e strâns de gât… Nu e prea greu sa faci aşa ceva.

Soapy Briggs, ca un animal încolţit de câini îşi întorcea în toate părţile privirile-i disperate? Singura ieşire posibilă – cărarea – era barată.

El se reîntoarse spre Leach implorându-l:

— Oh! Lăsaţi-mă să plec, stăpâne! Să mi se dea un cal şi

dispar dincolo de frontieră. Nu mai vreau nici un ban. Tot ce vă cer, e numai viaţa!

— Nimic altceva? îl ironiză Leach.

— Vă implor! Va rog din toată inima… Dacă am tras înspre voi, am făcut-o numai ca lucrul să pară cât mai natural… Mă înţelegeţi, nu-i aşa stăpâne?

— Da, înţeleg… am înţeles încă de mult timp! Haideţi băieţi, făceţi-vă treaba înainte ca pisoiul ăsta să leşine în braţele noastre. Asta ne-ar strica toată plăcerea…

Cei cinci metişi se ridicară şi înaintară spre nenorocitul acela cu o încetineală calculată şi melodramatică: se duceau să-i expedieze pe Soapy Briggs „de partea cealaltă a frontierei”. Surâsul lui Leach devenise un rânjet înspăimântător. Peter înţelese că agonia lui Briggs, avea să dureze mult timp…

— Cum îndrăzneşti să faci aşa ceva, Leach! îl certă Peter. Tu ne-ai capturat, nu e aşa? Ce vrei mai mult?

O fiinţă obişnuită, ar fi apreciat răzbunarea, pe care i-ar fi reprezentat-o crudul sfârşit al lui Soapy Briggs, acel individ fără credinţă şi fără lege. Însă Peter Rice detesta brutalităţile inutile; el credea; ca într-o religie, în cauza dreptăţii şi a justiţiei După el, ori ce acuzat trebuia să aibe o şansă, fiind judecat cinstit şi putându-se apăra.

Dar Leach se mulţumi să râdă şi îi invită cu un gest pe metişi să-şi continue opera lor bestială. Briggs începu să fugă cu energia disperării, drept în faţa lui, orbesc… spre prăpastie. Cu toate acestea, el văzu primejdia la timp şi făcu o săritură în lături, apoi se repezi spre o masa, de stânci. Metişii nu erau deloc grăbiţi: unul din ei azvârli cu pumnalul după ce îl ochise în linişte. Briggs se împiedică de o piatra si tocmai atunci cuţitul se lovi de stânci, ricoşând.

Peter îşi întinse, picioarele la timp: unul din metişi, surprins de piedica ce i-o pusese astfel Peter, se întinse cât era de lung la pământ şi în aceiaş timp unul din tovarăşii lui, se împiedică de el şi acum căuta să-şi regăsească echilibrul. Însă în aceiaş clipă Peter se destinse ca un arc comprimat şi se repezi cu capul în burta metisului, scoţându-l din luptă pentru câteva momente.

Cei doi Ajutori se puseseră şi ei pe treabă cu toate legăturile lor. Doctorul se întoarse, pe spate şi reuşise sa-i pocnească una cu cizmele în falcă, omului care azvârlise cu pumnalul înspre Briggs. Tom Pouce atinse şi el în acelaş fel un al patrulea bandit, care era ocupată să-şi azvârle şi el cuţitul, iar acesta devie şi

zbură şuierând în abisul întunecat. Dar partida era neegală. Al cincilea metis, alergă spre Soapy Briggs şi fu ajuns imediat de cei doi oameni pe care îi împiedicase Peter şi care se ridicaseră repede. Ghemuindu-se pe genunchi, Peter voi să-l oprească pe metisul pe care-l imobiliza provizoriu Doctorul. Dar omul, îmbătat de furie, se întoarse şi trânti o directă teribilă în falca Şerifului care nu se putea feri. Şocul fu foarte puternic, căci Peter nu se aştepta la aşa ceva. El se clătină şi se prăbuşi, pe jumătate inconştient, cu faţa în jos. El văzuse de-a binelea treizeci şi şase de stele verzi şi îi erau buzele pline de pământ.

Deodată, el simţi sub buzele sale, un obiect rece, metalic. O lumină de uimire, apoi de satisfacţie, îi străluci în privire. Repede, el apucă cu dinţii acel „lucru” şi-l ţinu în gură.

— Mi se pare că ai cam muşcat ţărâna, Peter Rice! rânji batjocoritor Leach. Dată fiind atitudinea ta, ai cam meritat pedeapsa asta… fără să mai ţinem seama şi de alte considerente. Şi asta ar putea să-ţi demonstreze, că metişii mei vor avea cu atât mai multă plăcere să te tortureze atunci rând şeful va trimite-l ordinul de a te ucide… ia uită-te acum la Briggs!

Peter mârâi… Soapy Briggs era înconjurat de toate părţile. Metişii se strângeau ameninţător în jurul lui şi unul din ei, îi înfipsese deja pumnalul sub subţioara dreaptă. Arma se înfipse până la mâner, dar Briggs, părea încă a se ţine bine. Pas cu pas, el se da înapoi spre marginea prăpastiei. Acolo, el se clătină câteva secunde ca un om beat pe marginea trotuarului, apoi genunchii i se înmuiară… şi dispăru în prăpastie.

Soapy Briggs îşi primise „răsplata” trădării sale. Acum trecuse „de partea cealaltă a frontierei”.

CAPITOLUL XI

ZGOMOT DE COPITE

Tăcerea se lăsă din nou în jurul Cuibului Vulturului, o tăcere tragică, tulburată doar din când în când, de bătaia din aripi a vreunei pasări de pradă.

Oroarea care-l copleşise pe Peter, acum se transformase în furie, potolită. Cu toate acestea, el avusese satisfacţia relativă, de a-l vedea pe Briggs, murind fără sa fi fost torturat. Mizerabilul avusese şansă, căci dacă nu s-ar fi prăbuşit în prăpastie, unde probabil că murise fulgerător, metişii ar fi ştiut să-şi prelungească atât de crud agonia, timp de ceasuri întregi.

Hicks se agita şi le adresa tot felul de blesteme surde. Peter, ca să-l facă să tacă, îl lovi ca picioarele… Leach, nu-şi putea permite să-l omoare pe micul Ajutor de Şerif, fără încuviinţarea şefului său, dar era un om care putea să-l facă să plătească scump, excesele sale de limbaj… Peter simţea că şi Tom Pouce se găsea în aceiaşi stare de furie, numai că uriaşul ştia să se stăpânească.

— Va plăcut micul spectacol? întrebă Leach, bucurându-se cu cruzime. Din păcate nu prea a durat mult timp, nu e aşa?

Peter Rice nu răspunse.

— În ori ce caz, nu veţi putea spune că noi l-am ucis: el s-a omorât singur.

Nici acum Şeriful nu-i dete vreun răspuns şi se făcea ca devenise scârbit şi oarecum înspăimântat.

Scar-Mouth Leach ridică din umeri:

— Atunci, ţie nu prea ţi-a plăcut spectacolul, aşa-i?… Cu atât mai rău! Cu atât mai rău! *Mi s'pare* că avem gusturi cam diferite.

Banditul se aşeză lângă foc şi îşi răsuci o ţigaretă, pe care o fuma încet, visător. Cea mai mare parte din haita lui, începu să-şi instaleze păturile pentru dormit, la picioarele masei de stânci, care îi adăpostea de vântul dinspre Nord. Rămaseră numai vreo

câţiva metişi, care continuau să joace cărţi, la lumina unui felinar ce fumega.

Cei trei prizonieri fură târâţi la marginea stâncilor şi cu ajutorul unor bucăţi de frânghie li se legară picioarele de ţăruşi înfipţi în pământ, căci cu toate că aveau mâinile şi gleznele legate, s-ar fi îndepărta de acolo, târâş şi Scar-Mouth Leach, era un om precaut. El ştia că deşi legaţi prizonierii lui erau periculoşi după cum o dovediseră mai înainte.

Peter Rice avea un motiv temeinic ca să dorească să fie lăsat în pace de Leach şi se făcu ca adoarme. Dar banditul simţea nevoia de a sta de vorbă cu o persoană mai cultivată decât canaliile care fi serveau de tovarăşi, de obicei.

— Hei, Peter! strigă el de departe. Nu vrei să mai stăm de vorbă? Am să pun să-ţi dezlege picioarele, ca să vii aici lângă foc, să mai discutăm câte ceva…

Şeriful se mulţumi să mormăie ceva nedistinct.

— Haide, Rice, insista banditul, eu nu te mai recunosc. La ce bun să faci pe supăratul?… Eu te-am considerat întotdeauna ca un om, care ştie să primească orice, cu surâsul pe buze. Dacă ai să te porţi frumos, poate că am să-ţi dezleg şi o mână… ca să bei o cafea şi să fumezi o ţigară.

— Du-te, şefule, şopti Doctorul. Poate că e vreo ocazie ca să găseşti un mijloc de evadare..

Dar Peter Rice nici nu răspunse. El îşi făcuse un plan, care reprezenta o slabă speranţă, dar... El ar fi vrut să le-o spună Ajutorilor săi, dar deocamdată nu îndrăznise. Prefera să aştepta ca Leach să adoarmă. Fără îndoială că banditul avea să puie un om de gardă, dar acesta avea să fie mult mai puţin vigilent şi mult mai puţin perspicace, decât periculosul american. Peter se făcu că doarme.

Trecuse o oră, sau poate chiar ceva mai mult când Peter care sta cu urechea pe pământ, auzi un zgomot, care-i făcu inima să bată ceva mai lepede…

Zgomotul unor copite de cai!...

Nişte călăreţi, veneau pe cărare. Poate că era chiar şeful bandiţilor, sau poate trimisul lui Leach, care, se întorcea cu mesajul morţii.

Peter asculta cu atenţie. Erau trei cai, dintre care unul, îl ducea probabil pe „şef”… Poate că acela judecase că prinderea lui Peter Rice şi a celor doi Ajutori, făcea să se deplaseze până la Cuibul Vulturului.

Din colţul său întunecos, Peter îl văzu pe Scar-Mouth Leach sculându-se şi privind înspre cărare, după ce ieşise repede din cercul de lumină pe care-l proiecta focul. El făcu câţiva paşi înainte.

Zgomotul copitelor se auzea din ce în ce mai clar. Un strigăt se auzi din întuneric:

— *Hallo,* băieţi!

— Ai tu eşti Porky! răspunse Leach. Da, ştiu că ţi-a trebuit timp, nu glumă!... A mers bine?

Peter Rice respiră. Omul pe care Leach îl numea Porky, evident că nu putea fi „şeful". Era un nume prea familiar şi tonul nu era acela pe care, nici chiar un bandit, se poate adresa superiorului său. Şi superiorul, lui Leach, trebuia să fie „cineva"!... Pe de altă parte, acest Porky nefiind singur, nu putea să fie mesagerul pe care Leach, îl trimisese..

— Ba încă, cum! răspunse vocea răguşită a lui Porky, tot din umbră. Am dat drumul coyotului într-o cireada şi imediat a început să se ocupe de juncani şi de un număr destul de mare de vaci.

Peter începu să distingă în întuneric, siluetele a trei călăreţi, care coborâră de pe cai şi scoţând: şeile, le azvârliră jos, aranjându-şi imediat după aceia lucrurile pentru dormit.

Porky accepta chibritul pe care Leach i-l întinse, pentru a-şi aprinde ţigara, apoi suflând un noruleţ de fum, remarcă:

— Să prăpădeşti aşa vitele, mie mi se pare cam proastă însărcinare…

— Lasă că ştie el Şeful unde vrea sa ajungă! răspunse Leach. Ştii că avem noutăţi pe aici. Ia ghici pe cine avem acolo, bine legaţi şi bine puşi la punct?… Peter Rice, Şeriful din Buzzard Gap şi cei doi Ajutori ai săi, nu altceva!…

Porky scoase un fluierat de admiraţie şi de uimire.

— Atunci ne-am învârtit, *mi s'pare.* Ca acum am dat lovitura, nu-i aşa?

— Te cred, răspunse Leach, ale cărui cuvinte din urmă deveniră de neînţeles, căci începuse să se depărteze de acolo în timp ce vorbea, apropiindu-se cu Porky de foc.

Peter Rice reflecta… După cele ce auzise, se declarase un adevărat război de stârpire, contra crescătorilor din regiune. Nu numai ca le făcea să dispară cirezile, dar acum începuseră să le distrugă în diferite moduri.

De ce? Peter îşi puse întrebarea aceasta, amintindu-şi

cuvintele lui Porky „Să prăpădeşti vitele în halul ăsta… proastă afacere” – şi vocea lui Leach: „Lasă că ştie el Şeful unde vrea să ajungă”

De data aceasta, mai mult ca oricând, Peter era sigur că nu era vorba de furturi obişnuite de vite. Dedesubtul acestei acţiuni, era ceva mult mai important… ceva care era în legătură cu „vechea linie de C. F.” Aceste cuvinte, care păreau la început lipsite de sens şi pe care le bâlbâise Rimrock Morley, înainte de a muri. În obişnuit, hoţii nu distrugeau vitele, ci dimpotrivă, le îngrijeau cu scopul de a le vinde cu un preţ cât mai bun, în alte regiuni, unde le duceau cu foarte mare greutate, ascunzându-se mereu şi cu viaţa mereu periclitată. În consecinţă „şeful” care organizase acţiunea aceasta, nu putea să fie un hoţ ordinar; furturile acestea de vite trebuia să ascundă vreun plan de operaţiuni mult mai vast.

Dar care era planul acela?

Şi mai era un lucru care îi părea de neînţeles lui Peter: ce era cu „coyotul” acela despre care vorbise Porky?…

Deşi părea că doarme, în realitate, abilul Şerif din Buzzard Gap, era foarte treaz şi continua să supravegheze ceia ce se petrecea în jurul focului Hicks adormise, iar Tom Pouce, nu numai că dormea, dar şi sforăia ca nişte foaie de forje.

Peter avea nervii la fel de rezistenţi ca şi ai lui Tom Pouce, însă acesta era şi mai puţin impresionabil decât ei şi putea să doarmă cu inimă senină, deşi ştia că îl aştepta moartea, la deşteptarea lui din somn. El şi-ar fi băut cu aceiaşi sănătate „mica sa înghiţitură” de whisky, dacă şi-ar fi putut-o procura de undeva. Era un băiat plin de viaţă şi liniştit, atunci când nu era vorba de vreo bătaie, caci atunci când era într-o încăierare, bunul Tom Pouce, nu mai era câtuşi de puţin cumsecade!

În cele din urmă, Scar-Mouth Leach şi Porky, se înfăşurată în păturile lor şi lăsară un metis de santinelă, aşa cum prevăzuse şi Peter. După ce aşteptă un timp; ca sa fie sigur că au adormit, Şeriful reuşi să-l atingă cu vârful cizmelor pe Hicks, mişcându-l foarte uşor, ca să nu tresară deşteptându-se.

Hicks deschise ochii… şi îl privi întrebător, apoi cu uimire, fiindcă zărise o mică bucată de oţel lucind între dinţii lui Peter!

Peter nu mai scosese nici un cuvânt, de când se încăierase cu bandiţii, fiindcă luase cu dinţii şi ţinuse în gură tot timpul, lama aceia de oţel, sau mai bine zis acea bucată de lamă, care provenea din cuţitul ce fusese azvârlit prima oară contra lui

Soapy Briggs, cuţit care nu-şi nimerise ţinta şi se lovise de o piatră rupându-se. Aceasta, era bucata de metal, peste care căzuse cu gura, atunci când pumnul metisului, îl doborâse la pământ.

Hicks, nu scoase nici un cuvânt. El înţelese numaidecât ce aştepta şeful de la el: răsucindu-se uşurel pe loc, el reuşi să-şi aducă pumnii legaţi, în dreptul capului lui Peter. Acesta îşi aşeză cu dinţi şi cu limba bucăţica de oţel, tăioasă, încât să stea bine înfiptă între dinţi şi deşi îşi tăia limba şi cerul gurii, cu această ocazie, nu zise nimic, fiindcă el era în stare să suporte răni ca mult mai grele. Acum li se oferea o şansă unică şi trebuiau să rişte, pentru a o încerca.

Curând însă, înţelese că lucrul nu era prea uşor de făcut. Cu toate acestea, el se chinui mai departe, cu curaj, cu toată durerea, pe care i-o pricinuia aceasta operaţie aproape acrobatică. Frânghia, cu care se legase mâinile lui Hicks, era foarte rezistentă şi bucata de oţel i se înfipsese între dinţi până în gingie, în schimb era tăioasa ca briciul. Metişii îşi îngrijeau cu atenţie armele.

Sudoarea şiroi a pe fruntea lui Peter şi îi curgea în ochi şi pe faţă, amestecându-se cu sângele ce i se prelingea din gură, însă reuşi să taie şi ultima şuviţă a funiei. I se părea că durase ceasuri întregi, atunci când în realitate, nu-i trebuiseră decât vreo câteva minute. Restul, nu mai era decât un joc de copil, fiindcă de aici înainte Doctorul, se putea folosi de mâinile-i libere.

Peter se lipi de Hicks. Şi azvârli o privire pe deasupra umărului camaradului său: omul de pază se întorsese cu faţa înspre potecă, căci aceia era singura parte pe care se putea ajunge la Cuibul Vulturului, folosindu-se adăposturile succesive pe care le ofereau stâncile şi tufişurile.

S-ar fi putut ca Şeriful Warren să fi trimis oameni pe urmele celor trei din Buzzard Gap, aşa că Leach se gândise şi la această posibilitate mai ales că socotea, pe de altă parte ca prizonierii săi cu mâinile şi picioarele legate, erau în imposibilitate de-a scăpa şi în consecinţă, nu aveau nevoie de o supraveghere particulară.

Cu îndemânare şi fără sa facă cel mai mic zgomot, Doctorul tăie şi frânghia care lega mâinile lui Peter, apoi îi făcu acelaş serviciu şi lui Tom Pouce, pe care-l deşteptase între timp. După aceia, fiecare începu cu precauţie să-şi dezlege picioarele.

Acum erau liberi în mişcări şi urma sa adopte tactica cea mai inteligentă, Peter se gândise la aceasta încă de mult, chiar

înainte de a-l fi deşteptat pe Doctorul. Pe şoptite, el le dădu instrucţiuni celor doi prieteni.

Nu se puteau gândi să-l doboare prin surprindere pe cel ce sta de pază şi apoi să sară pe cai, căci ar fi fost deajuns un singur strigăt al metisului şi în câteva secunde toţi s-ar fi trezit şi ar fi tras asupra lor, cu toate armele ce le aveau. Asta ar fi însemnat moartea, în mod inevitabil. Singura tactică cu speranţe de reuşita, era să încerce să se coboare pe râpa cu pereţii aproape drepţi, care înconjura Cuibul Vulturilor. Şi prin aceasta înfruntau moartea, însă era singura şansă de salvare.

Banditţii îşi îngrămădiseră şeile, destul de aproape de locul în care se aflau prizonierii. Unul după altul, cei trei oameni se târâră până acolo şi-şi luară mai multe lassouri. Un minut mai târziu, ajunseseră tot târâş până la marginea prăpăstiei, unde aplecându-se peste ea, încercară sa străpungă cu privirile, întunericul.

Acest exerciţiu de alpinism, părea cât se poate de puţin seducător, însă la vreo zece metri sub ei, se zărea un fel de mică platformă, scoasă afara din peretele de stâncă. Peter nu pierdu o clipă, el îşi legă într-un mod special ochiul lassoului în jurul unui colţ de granit care era ridicat în sus, la vreo câţiva metri de marginea prăpastiei şi apoi îi făcu semn lui Hicks. Micul Ajutor de Şerif, puse mâna pe frânghie şi alunecă iute până la platforma aceia, unde Tom Pouce, îl ajunse numaidecât.

Înainte de a se coborî şi el, Peter aruncă din nou o privire spre Cuibul Vulturului. Acum se aflau destul de departe de foc, dar sentinela, care începuse să se plimbe de colo până colo, putea sa aibă nenorocita idee de a trece şi pe marginea prăpastiei. În cazul acesta, el avea sa dea imediat alarma şi banditţii s-ar fi distrat trăgând la ţintă asupra fugarilor, suspendaţi deasupra prăpastiei, cum se împuşcă oalele în bâlciurile săteşti.

Când ajunse şi el pe platforma de piatra, Peter scutură cu îndemânare lassoul şi funia se dezlegă, căzând la picioarele lui ca un şarpe lung, istovit. Ar fi fost o copilărie să lase frânghia acolo, la vedere, căci ar fi însemnat sa le arate banditţilor locul exact pe unde fugiseră.

După ce şi-a luat şi această precauţie, indispensabilă, pe care numai un om, aşa de expert în mânuirea lasoului, cum era el, putea să o facă, Peter înnodă în grabă toate lassourile luate de ei, cap la cap, afară de unul, pe care-l puse înfăşurat pe umeri. Colţurile stâncoase, asemănătoare cu cele de sus, nu lipseau nici

acolo şi singura lui dificultate, era alegerea celui mai solid, de care sa lege capătul lungii frânghii făcută din lassouri.

Celălalt capăt al funiei, nu ajungea până la bază propriu-zisă a peretelui de stâncă, însă le permitea să pună piciorul jos, într-un loc în care panta nu mai era aşa de abruptă şi de unde se putea coborî fără ajutorul lassourilor, datorita arbuştilor şi ieşiturilor, de stânci.

— Dă-i drumul Doctore, şopti Peter.

În tăcere, micul Ajutor de Şerif-bărbier, îşi aplecă fruntea şi-şi dădu drumul în întuneric. Tom Pouce, aşteptă câteva momente, apoi dispăru şi el în jos, cu o agilitate care nu s-ar fi putut bănui la un om de talia şi de greutatea lui.

Peter era pe la jumătatea funiei, când sentinela scoase un strigăt sălbatec, pe care ecoul îl repetă de mai multe ori… Descoperise că prizonierii nu mai erau acolo! Peter îşi dădu drumul mai repede pe funie, căci ştia bine că imediat avea să înceapă să plouă cu gloanţe, în toate direcţiile. Bandiţii neputând să ghicească locul exact pe unde fugiseră cei trei, aveau să înceapă să tragă la întâmplare, în toate părţile, din înaltul Cuibului Vulturului. Putea să nu-i nimerească, dar se putea destul de bine ca vreun glonţ sa-i atingă, pe neaşteptate.

Peter şi Ajutorii săi, începuseră acum să coboare rezemându-se de stânci şi de arbuşti, gâfâind şi uşor îngrijoraţi, căci un pas greşit, putea sa-i facă să cadă de-a dura până la picioarele pantei care era încă destul de departe Deocamdată, erau oarecum la adăpost de gloanţe, datorită întunericului, însă erau în pericol să se prăvălească, aşa Peter, care cobora ultimul, desfăşură o parte din lassoul ce-l avea pe umeri şi-l arunca înaintea lui, şoptind:

— Ţineţi-vă de frânghie, în caz ca vreunul ar aluneca, am să încerc, pe cât oi putea să-l ţin.

Cei trei de abia îşi începuseră periculoasa, coborâre, când primul Colt, începu să tune – chiar deasupra capului lor. Un glonţ lovi piatra la câţiva metri de Peter şi ricoşând se pierdu bâzâind în beznă.

CAPITOLUL XII

COYOTUL TURBAT

Un alt glonţ se strivi de o piatră înainte lui Peter, azvârlind fărâmituri de piatră în ochii lui. Dar acesta nici nu se sinchisii; el ar fi dat orice numai să ştie dacă bandiţii, reperaseră exact locul pe unde coborâseră ei în prăpastie, sau dacă trăgeau şi ei noroc. De sus, începuseră să pornească o sumedenie de împuşcături în toate părţile.

Deodată, Hicks scoase un strigăt înăbuşit. Peter simţi cum se întinde frânghia al cărei, capăt îl legase în jurul pieptului, între timp şi de-abia avu timp să se agaţe de trunchiul unui arbust, care era mai mult sau mai puţin solid înrădăcinat pe terenul pietros.

— Nu te îngrijora Peter, şopti Doctorul. Mi-am jupuit numai mâna... Am alunecat, dar noroc că m-am ţinut de funia ta! Acuma merge.

Uşurat, Peter se propti mai bine şi-şi ridică privirile în sus. Pe faţa lui, apăru un surâs de satisfacţie... La lumina împuşcăturilor, se puteau distinge vag siluetele bandiţilor, care alergau, de-a lungul marginei prăpastiei. Aceasta însemna nu numai că nu putea să-i vadă pe fugari, dar ei nici nu le descoperiseră măcar urmele.. Din fericire, în noaptea aceia, luna era ascunsa în nori.

Surâsul Şerifului se lărgi mai mult, când văzu că împuşcăturile porneau acum din cealaltă parte a prăpastiei spre Sud, în direcţia potecii pe care se putea ajunge la Cuibul Vulturului. Scar-Mouth probabil că turba de furie, daca îşi obliga el oamenii să risipească atâta muniţiei

Câteva minute mai târziu, cei trei fugari, îşi termină periculoasa coborâre, punând piciorul pe pământul solid al întinsei vai, pe care o uda râul Bonanza. Unul după altul, ei porniră repede spre Est, liniştiţi acum, gândindu-se că înainte ca bandiţii să fi putut coborî pe potecă din Cuibul Vulturului, ei

aveau destul timp să se piardă prin numeroasele defileuri, care se găseau pe celălalt mal al râului Bonanza.

Cu toate acestea; Peter îşi dădea seama; că situaţia era încă destul de periculoasă pentru ei, căci erau dezarmaţi. Nici Hicks nu-şi mai avei celebru-i „bolas”, nici Tom Pouce nemăsuratu-i biciu. Ei erau într-adevăr dezolaţi că-şi pierduseră armele favorite, dar se puteau considera într-adevăr fericiţi, că-şi scăpaseră şi dedata aceasta pielea.

Le mai rămăsese lassoul lui Peter… Era destul de puţin însă, pentru o regiune care era împănată de bandele lui Scar-Mouth Leach.

Cei trei oameni se strecurau tăcuţi prin defileuri în mersul indian, adică schimbând alura mersului, cu un timp de fuga şi unul de pas. Nişte cowboy, obişnuiţi, nu ar fi putut suporta această alură, fiindcă oricine ştie că un cowboy; se consideră dezonorat, dacă e obligat să meargă mai mult de o sută de metri pe jos. Meseria celor trei prieteni, îi făcuse să poarte cizmele cu tocul normal (cowboyi care merg toată viaţa călare poartă tocuri înalte la cizme, aşa că nu pot merge prea mult pe jos) şi să se antreneze din când în când şi la marşuri lungi. Chiar uriaşul Tom Pouce, îşi urma cei doi tovarăşi, mult mai uşori decât el, fără să dea nici un semn de oboseală şi fără să gâfâie.

Fugarii, nu făcură nici o haltă până la ivirea soarelui. Atunci se opriră pe o înălţime, de unde puteau vedea până în depărtare, unde se distingeau câteva căsuţe dreptunghiulare, care probabil că erau nişte ferme cu grajdurile lor. Peter socoti, cam pe unde se aflau, după poziţia soarelui şi a râului Bonanza.

Tom Ponce şi Doctorul, păreau tot aşa de nepăsători ca de obicei, ca şi când nici vorbă nu ar fi fost cu câteva ore mai înainte de a fi fost sortiţi morţii. După vechiul lor obicei, începuseră să schimbe între ei micile tachinări amicale, făcute fără răutate: Tom Pouce, îl făcea pe Doctor „muscal” şi Hicks îi riposta calificându-şi voluminosul prieten drept „elefant”, „bivol” şi alte nume de animale de talie frumoasa,

Peter Rice puse capăt amicalei lor dispute:

— Ia ascultaţi, dacă aţi înceta să vă purtaţi ca nişte puşti mucoşi, am putea să ne stabilim un plan de acţiune!

— Planul meu, răspunse Doctorul, e de a pune mâna pe Scar-Mouth Leach, ca să-l facem să-şi petreacă cel mai îngrozitor sfert de oră din viaţă! Eu n-o am odihnă, până ce n-am să-i vin de hac, individului ăsta, v-o jur… Deocamdată am să încep prin a-mi

fabrica un alt „bolas” şi dacă-l mai întâlnesc vreodată, am să-l prind de picioare, ca pe un puma. Aşteptaţi numai puţin!... Sau îl tai bucăţi, bucăţi, sau îl leg pe un muşuroi de furnici carnivore, ca să-l mănânce de viu. Urletele lui au să-mi facă impresia unei orhestre delicioase!....

— Eu unul aş prefera, mai degrabă să mă lăsaţi să-l jupoi de viu cu lovituri de biciu, anunţă cu blândeţe Tom Pouce. Asta are să fie al dracului de nostim..

Peter avu un surâs îngăduitor. Hicks, datorită atâtor ani petrecuţi în prăvălioara lui, ca bărbier, nu scăpa nici o ocazie de a trăncăni vrute şi nevrute. Unul din subiectele lui favorite, era descrierea torturilor rafinate pe care el proiecta să le administreze cu sânge rece, inamicilor săi ocazionali. În realitate, el era incapabil să strivească o muscă cu palma. Cât despre Tom Pouce, avea nişte maniere părinteşti, cu care îi astâmpăra pe cowboyi din Buzzard Gap, care se lăsau împinşi să facă niscaiva accese de intemperanţă.

— Haideţi băieţi, spuse Peter surâzând, să uităm pentru o clipa răzbunările voastre personale; şi să fim ceva mai practici... întâi trebuie să mergem până la cel mai apropiat ranch, fiindcă avem nevoie de cai şi de nişte pistoale...

— Şi ceva cu care să ne umplem burta! adăugă Tom Pouce. Ei! Ce nostimadă! Asta îmi aduce aminte ca înainte de a evada, tocmai visasem că bucătarul chinez al d-lui Cuthbert îmi servea miel întreg la frigare. Dar m-a deşteptat Doctorul, tocmai în clipa când începeam şi înfulec din el!

Tom Pouce, era la fel de mare mâncăcios, cât era de bun „Ajutor” şi unul din momentele în care aprecia mai bine viaţa, era acela când sa aşeza la masă, în faţa unui sfert de miel, fript, Wu Hu, bucătarul chinez de la Hotelul Arizona, din Buzzard Gap, era unul din cei mai fervenţi admiratori ai lui Tom Pouce, nu numai din cauza fenomenalei sale pofte de mâncare, dar mai ales din cauză că uriaşul Ajutor de Şerif, arestase odată doi pungaşi, care îi furaseră toate micile economii ale Fiului Cerului; ce sta fără apărare în faţa lor.

— Tu nu te gândeşti decât la stomacul tău, îl ironiza Doctorul. Ascultă ce-ţi prezic eu: tu ai să mori de indigestie, într-o zi când n-am să mai fiu eu lângă tine ca sa te îngrijesc!

Peter întrerupse la timp noile şicane care erau gata-gata sa înceapă între cei doi tovarăşi ai săi.

— Haide! Haide! Să fim serioşi acuma... Dacă o să întâlnim

ceva vite ce merg spre ranch, să deschideţi bine ochii.

— Eu aş deschide mai bine gura, ca să mănânc primul bou pe care-l voi întâlni, declara Tom Pouce înfometat, care apoi deveni deodată serios şi adaogă: Apropos, aţi auzit ce spunea Porky ăla, lui Leach, azi-noapte?

Peter dădu din cap, fiindcă tocmai la asta se gândea. Porky îi spusese lui Leach că oamenii lui „se ocupaseră de juncani şi numeroase vaci…” În noaptea aceia le jucase un renghi afurisit crescătorilor… ceva mai rău ca un furt de vite. La drept vorbind, ce renghi le-o fi făcut?

Cei trei oameni, nu merseră prea mult şi descoperiră o parte din adevăr. Ajunseră în apropierea unor cirezi ce păşteau: juncani, vaci şi viţei, care mugeau teribil. Ici şi colo, unele din ele zăceau pe jos şi nici nu gustau măcar din iarba bogată care le înconjura… Dintr-o aruncătură de ochi, Peter şi Tom Pouce care, în calitate de foşti cowboy, se pricepeau mai bine la vite decât Ajutorul de Şerif-bărbier, înţeleseră de ce nenorocitele acelea de vite păreau incapabile de a se mişca.

— Le-au tăiat, copitele! strigă Tom Pouce. Doctorul nu înţelese prea bine.

— Dar de ce nu le-a omorât mai bine? Asta mi s-ar părea mult mai puţin complicat…

Peter dădu din cap.

— De fapt, asta ar fi fost mult mai simplu, dar omul care a complotat lucrul ăsta, a căutat să facă mai mult efect. Dacă le-ar fi împuşcat, cu pistoalele, aceasta se putea vedea… şi auzi. În timp ce aranjate în modul acesta, ele nu mai pot merge şi suferă chinuri groaznice. Până la urmă au sa moară de foame şi de sete, iar când le-or găsi, are să fie greu ca să-şi dea seama de ce au murit. Şi toate acestea sunt în folosul marelui „Şef”, care are de scop să-i ruineze şi să-i descurajeze prin toate mijloacele, pe crescători, cu scopul de a le cumpăra cu preţuri de nimic păşunile acestea, aşa de minunate şi de fertile!

— Asta-i aşadar intenţia lor… Ia uitaţi-vă la viţelul ăsta! strigă Doctorul. E bolnav, nu-i aşa?

Peter remarcase deja viţelul despre care era vorba, care se mişca încet, mugind jalnic; nişte dâre de sânge i se amestecau cu balele ce i se prelingeau din gură…

— Bietul de el, murmură Şeriful. Fac prinsoare că i-au tăiat limba.

El îl prinse cu lassoul şi nenorocitul animal se lăsă trântit în

iarbă, fără nici o rezistenţă. Peter îi deschise fălcile: într-adevăr, limba îi era tăiată şi lucrul acesta îl împiedica pentru totdeauna de a mai suge şi deci avea să moară curând de foame.

— Dacă aş avea vreo armă, spuse Peter, i-aş scurta agonia acestui nevinovat Şi dacă aş pune mâna pe omul, care a făcut asta…

Un mârâit îl făcu să se întoarcă fulgerător, imitat imediat de cei doi Ajutori; instinctiv, toţi trei îşi duseseră mâna la tecile revolverelor… care din nenorocire, erau goale!

Un coyot enorm, gri-brun se afla fa faţa lor. Blana îi era jupuita pe alocarea; ca mâncată de molii şi lăsa să se vadă nişte răni purulente respingătoare la înfăţişare. Ochii lui feroci, eram injectaţi de sânge şi şiruri lungi de bale i se scurgeau dintre fălcile, care se agitau frenetic, în timp ce din gâtlej îi ieşea un urlet ameninţător. Animalul zgâria pământul, cu lungile-i gheare.

— Mii de pipe! exclamă Hicks. Un coyot turbat

Coyotul, ruda cu hiena şi cu şacalul, e unul din cele mai laşe animale din câte există pe pământ. El nu atacă ziua, decât când e forţat de foame, îndată ce simte miros de om, fuge şi aceasta face ca locuitorii preeriilor, să nu se prea ocupe de existenţa lui, decât cel mult sa-i trimită vreun glonţ, când îl surprinde din întâmplare. Însă coyotul acesta, nu semăna deloc cu semenii săi văzându-l, însuşi Peter, se dădu câţiva paşi înapoi, instinctiv.

Bestia era turbată, era evident… desigur că despre ăsta îi vorbise Porky lui Leach, când îşi dăduse raportul în noaptea precedentă. Şeriful simţi că sângele îi îngheţase în vine avea în faţa lui un animal, ce purta germenii unei boale înspăimântătoare, turbarea, care face să moară în cela mai groaznice chinuri, omul care a avut nenorocirea să fie muşcat de un câine, sau de oricare alt animal contaminat.

Peter ştia prea bine că un coyot turbat, căruia i se dă drumul în mijlocul turmelor, poate pricinui pagube de mii de dolari, căci de fie care dată, când împins de furia lui oarbă, îşi înfigea dinţii în carnea vreunui bou sau unui viţel inoculează victimei sale teribilul microb şi acesta la rândul ei, poate contamina pe semenii săi.

— Uite cum vor sa distrugă vitele din regiunea asta spuse. Peter întunecat. Mi-aş da toată averea în momentul asta, pentru un pistol de „45” încărcat cu un singur glonţ!

— Ah! Dacă aş avea bolaşul meu, se văită Doctorul.

— Sau măcar sa fi avut biciul cu mine! adăogă Tom Pouce.

Bestia asta blestemată…

— Atenţie! îi preveni Peter. Înapoi! Nu-l pierdeţi o clipă din ochi!

Fiara feroce se culcase pe burtă şi înainta încet, târâş, spre Peter, cu un curaj pe care numai groaznica ei boală putuse să i-l dea. Ar fi putut să-l ajungă pe Şerif, dintr-un singur salt şi Peter nu putea speră să scape de aceasta, mai mult de două, trei ori. O singură muşcătură a teribililor săi dinţii şi omul ar fi fost condamnat la moarte înspăimântătoare.

CAPITOLUL XIII

SCHIMBAREA SEMNELOR ÎNFIERATE

Cei doi Ajutori se găseau la trei, patru paşi în spatele şefului lor, aproape hipnotizaţi de gesturile feline, ale bestiei ce mârâia. Faţă de oricare alt animal din pădure, său din câmpie, Tom Pouce, desigur că ar fi putut prea bine, să strângă de gât coyotul acela. Dar forţa lui herculeană nu-i putea fi de nici un folos, în faţa otrăvii pe care animalul i-o putea inocula cu o simplă muşcătură.

Animalul ajunsese acum foarte aproape de Peter şi mârâiturile lui deveneau din ce în ce mai ameninţătoare… Peter nici nu clintise, simţind că animalul era gata să sară, la cea mai mică mişcare de a da înapoi. Încetişor, Şeriful apucase ochiul lassoului şi cu braţul ridicat îl ţinea deasupra capului, pe spate…

Hicks, văzând aceasta, făcu un pas înainte, dorind să vie în ajutorul şefului său; dar Peter îi şopti cu dinţii strâng:

— Stai acolo… sau mai bine, dă-te înapoi cu Tom, până în dosul vitelor. E inutil să ne expunem toţi trei!

Vacile, juncanii şi mai ales viţeii; îngroziţi, dădeau semne de panică. Vitele care, cu toate că aveau copitele smulse, se mai puteau ţine totuşi pe picioare, alergau în toate părţile, şchiopătând îngrozitor şi împiedicându-se la primul muşuroi de pământ, se prăbuşeau mugind.

Pentru moment, Ajutorii lui Peter; nu ascultară de ordinul şefului lor. Ei îşi dăduseră seama că Peter avea să se folosească de lassou şi să încerce să prindă în laţ bestia, în clipa când avea să sară asupra lui. De aceia, cei doi prieteni, erau gata, ca în cazul când tânărul Şerif avea să-şi greşească, neobişnuita ţintă,

să se azvârle în ajutorul lui, încercând să îndepărteze coyotul turbat cu lovituri de cizmă, chiar cu riscul de a fi muscaţi şi ei.

Această situaţie le părea extraordinară, căci nu mai văzuseră niciodată ceva asemănători. Detunăturile Colturilor şi fluieratul gloanţelor îi lăsau indiferenţi şi stăpâni pe ei înşişi, însă pericolul care îi ameninţa acum era cu totul neobişnuit, sinistru... Cu tot curajul lor, ei tremurau, poate că pentru prima oară în viaţa lor.

Coyotul se ghemui pe labe şi se lipi de pământ, acoperit de iarbă... Mugetul lui oribil, deveni şuierător. Atunci, el se destinse şi sări drept spre gâtul lui Peter!

Peter Rice nu mişcă decât după ce bestia îşi luase avântul, atât de mare îi era controlul nervilor în clipa când animalul ajunse în dreptul său, el făcu o săritură în lături ţinând cu mâna întinsă ochiul de laţ, exact în locul unde se aflase o fracţiune de secundă mai înainte, capul său, nodul se strânse în jurul gâtului coyotului care după ce căzu la pământ se mai repezi încă de două ori asupra lui. Însă, încă de două ori Peter îi scăpă ferindu-se; în cele din urmă cm un gest violent, el strânse nodul şi o rupse la fuga vreo câţiva metri, târând după el animalul, care încerca să reziste. Apoi făcându-şi vânt, el începu să învârtească fiara, de jur-împrejurul lui la vreun metru de pământ.

— Mii de pipe! izbucni Doctorul, parcă-l dă în căluşeii

De-odată, Şeriful îşi smuci lassoul brusc şi-şi trânti prada în iarbă: coyotul încetase de a mai mârâi. Strangulat, cu gâtul frânt, animalul turbat încetase din viaţa. Ameninţarea îngrozitoare a dinţilor săi plini de baie veninoasa, nu mai exista.

Cu dosul mâinii, Tom Pouce îşi şterse sudoarea care îi şiroia pe frunte.

— Uf! suspină el. Pe legea mea, Şefule, crezusem că bestia asta avea să-ţi vină de hac! De aici înainte, prefer să ai de-aface numai cu coyoţi, cu două picioare!

În prima urgenţă, acuma, era să se îndrepte spre cel mai apropiat ranch şi să-i previe pe crescători. Vitele trebuiau inspectate, ca să fie ucise cele care fuseseră muşcate şi să se ocupe de cele care fuseseră estropiate.

Cei trei lăsară coyotul ucis, în locul unde căzuse, pentru a le permite cowboylor să găsească fără greutate zona în care animalul turbat îşi împrăştiase veninul. Peter notă semnele de recunoaştere înfierate pe crupa vitelor: multe din ele erau „H.C.”, dar cele mai multe erau din „Săgeata Dublă”. Această marcă, după cât îşi aducea aminte Peter, aparţinea unui crescător, Bart

Evans, despre care Dullo vorbise ca un vechi „măiestru” al Coltului 45.

Ranchul „H. C” şi „Săgeata Dublă”, se găseau la vreo câteva mile de acolo, aşa că cei trei, o porniră la drum în pas viu. Bineînţeles că nu aveau în faţa lor vreun drum pe care să-l urmeze, nici măcar vreo potecă sau urme recente, aşa că fură nevoiţi să urce dealuri mari şi să străbată tot felul de văi şi râpe, aşa că în curând fură leoarcă de năduşeală, mai ales bietul Tom Pouce. Însfârşit, după ce străbătură primul pârâiaş care nu era încă complet secat, se simţiră mai uşuraţi, căci îşi putuseră răcori îndelung faţa şi mâinile şi băuseră apă proaspătă pa săturata. Când. Tom Pouce consimţise în sfârşit să-şi scoată şi el capul din apă, faţa îi devenise, stacojie, gata-gata să se asfixieze. Precis că băuse mai mult de un litru de apă. După ce-şi trase sufletul, scoase un suspin de uşurare şi strigă radios

— Pe legea mea! n viaţa mea n-am băut ceva mai bun, ca apa asta!

— E mai bună decât sticla de „Remediu Universal”? întrebă Peter.

— Cine Tom?… Mai are mult până să renunţa la sticla aia. Spuse Doctorul, cu ironie. El preferă să se otrăvească până la capătul vieţii cu trăscău, decât să bea apă!

— Ce spui? se indignă Tom Pouce. Ia să faci bine şi să nu-ţi mai bagi idei de-astea în căpăţână, muscoiule! Eu nu, beau nicicând, mai mult de un pahar deodată… Moderaţia în toate, asta e deviza mea. Iar cât despre a renunţa la sticla de „Remediu Universal”… să nu prea îţi faci idei, secătură bătrână!

Apoi, uriaşul Ajutor de Şerif se cufundă într-o adâncă meditare. Cuvintele lui Hicks, fără îndoială că-l atinseseră adânc. Tom Pouce părea că se sinchiseşte mai mult de asta, decât dacă ar fi fost vorba să fi dat de un grup de bandiţi plecaţi în căutarea lor… ceea ce de altfel se putea întâmpla dintr-un moment, într-altul.

În cele din urmă, îl întrebă pe Peter cu un ton solemn:

— Peter, să-mi spui sincer, m-ai văzut tu vreodată beat?

— Nu, niciodată, răspunse Peter,

Şi era adevărat. Se întâmplase ca Tom Pouce să înghită câteodată porţii înspăimântătoare, dar organismul lui puternic, părea că nici nu-i pasa, În orice caz, serviciul lui nu se resimţise deloc. Până atunci, admisese senin să se glumească pe socoteala sa, însă fraza lui Hicks, părea că-i deschisese orizonturi noi, în ziua aceia. Niciodată el nu păruse aşa de întunecat.. În timp ce

mergeau Peter, remarcă mina dezolată a vechiului său tovarăş: el încercă să-l îmbuneze:

— Haide, prietene, nu-ţi face inimă rea din asta… Eu am cunoscut şi oameni care nu beau niciodată, nu fumau, nu mestecau tutun, nu jucau cărţi, nu dansau, nu glumeau niciodată… şi nici nu înţelegeau măcar cea mai mică glumă care li sar fi făcut. Şi cu cât mă gândesc mai mult la oameni aceştia, cu atât mai mult îmi dau seama, că deşi nu aveau defectele pe care le-am pomenit, dar nu aveau nici măcar alte calităţi în schimbul lor?

După ce mai merseră cam vreo milă, Peter se opri şi arătă cu degetul o şuviţă de fum ce se ridica dintr-o scobitură de teren, care pentru moment, era invizibilă. Se putea să fi fost vreo cursă şi Peter, nu era omul care să dea buzna în prima groapă de lupi. Ce i s-ar fi întins în cale.

— Poate că e vreun călător, care îşi prăjeşte ceva ca să mănânce, spuse el. Cu toate acestea,

În regiunea asta, plină de bandiţi, nu poţi să ştii niciodată…

— Să sperăm că e vreunul care frige câteva felii de slănină! exclamă Tom Pouce, înviorându-se dintr-odată. Asta ar fi de minune pentru mine: niţică şunca, o ceaşcă de cafea şi un codru de pâine!

— În loc de slănină, am putea să primim vreo câteva gloanţe, dacă avem de-a face cu vreun şnapan, rectifică Peter. Să mergem cu prudenţă: voi luaţi-o unul pe dreapta şi altul pe stânga mea aşa ca să-l putem înconjura din toate părţile. Eu am să merg drept spre ei şi când am să imit ţipătul cucuvelei, va fi momentul de a intra în acţiune. Să vă puneţi pălăria într-un băţ şi să o ridicaţi deasupra adăposturilor pe care le veţi alege. Aş vrea ca omul să-şi golească mai întâi pistoalele în vânt… fiindcă noi suntem dezarmaţi! Daca e unul, în regula cu legea, cu atât mai bine pentru noi, dacă nu, să căutăm să punem mâna pe el, în cele mai bune condiţii posibile.

— Ce porcărie! mormăi Doctorul. Un Şerif sau un Ajutor de Şerif fără pistoale, e ca un şcolar fără cărţi, sau ca o doamnă elegantă, fără pudră… Dar, la urma urmei, nu-mi displace să-mi bag puţin pumnii pe sub mustaţa domnului, care se află dincolo… mai ales dacă e vreun părtaş de-ai dragilor noştri prieteni, oamenii lui Scar-Mouth Leach!

Cei trei se despărţiră. Peter, le lăsă celor doi tovarăşi ai săi, timp suficient ca să poată ajunge la locurile filate, apoi se urcă

pe creastă, de unde putu sa vadă însfârşit, omul care făcuse focul.

Era un străin, un metis mexican, solid, de vreai cincizeci de ani. El ţinea sub genunchi un viţeluş, care avea picioarele dinapoi legate cu un lassou. La îndemâna lui, se afla un fier de marcat, cu capătul pus pe jar, unde se roşea într-un foc de lemne. Peter îşi înăbuşi o exclamaţie, dacă fierul acela servea să marcheze animale, servea însă la fel de bine şi la schimbarea marcajului.

Bucata de pătură udă, care se afla alături da el, pe iarbă, nu mai lăsa nici un fel de îndoială asupra naturii operaţiei pe care o executa metisul, căci atunci când se înfierează o vită pe deasupra unei pături ude, arsura se cicatrizează mult mai repede şi semnul vechi, deasupra căruia s-a pus cel nou, rămâne puţin timp vizibil. Cu toate acestea era multă vreme, de când acest procedeu nu mai fusese întrebuinţat în acea regiune, unde cirezile, relativ puţin numeroase, erau deseori numărate.

Peter scoase un ţipăt ce imita perfect cucuveaua. Metisul tresari şi ridicându-se, îşi scoase repede revolverul. Tocmai asta dorise şi Peter, care folosind din nou vechiul său truc, se ascunsese după un bolovan mare şi-şi puse pălăria într-un băţ, găsit pe jos, ridicând-o în sus. Şeriful, nu risca absolut nimic, aşa cum era adăpostit de pietroi.

Metisul îşi agită pistolul:

— Ieşi afară! urlă el spanioleşte.

— Ai face mai bine să-ţi azvârli pistolul! replică Peter în aceiaş limbă. De aici de unde sunt, te am la ochi tocmai bine!

Mexicanul socoti, fără îndoială, că individul pe care nu-l putea vedea, era prea la îndemâna lui, căci trase două focuri, unul după altul; cele două gloanţe străpunseră pălăria lui Peter!

Din dreapta răufăcătorului, o voce ascuţită se auzi dintr-un tufiş, vocea lui Hicks, Doctorul:

— Mâinile sus, mizerabil hoţ de vite! Lasă-ţi jos jucăria dacă nu, o să te transformăm în strecurătoare!

Metisul zăpăcit, se întoarse şi trase trei gloanţe în pălăria ce se vedea puţin deasupra tufişului. Imediat însă se auzi, în spatele lui de data aceasta, un strigăt indian de război, înspăimântător, ieşit din gâtlejul de cavernă al lui Tom Pouce. Terorizat complet, metisul se răsuci pe călcâie şi trase într-acolo.

Era ultimul său glonţ… Peter numărase împuşcăturile şi ştia că acum revolverul metisului era gol. Dintr-odată el se demască şi alergă spre omul acela, până ajunse la îndemâna lassoului. Aici

Peter se opri brusc şi învârti ochiul laţului deasupra capului: frânghia zbură prin aer, şuierând şi ochiul căzu în jurul pieptului şi braţelor metisului, care cu iuţeală, înainte ca Peter să fi avut timp să strângă nodul, îşi scoase mâinile din laţ şi în timp ce nodul se strângea în jurul brâului, smulse un cuţit de la brâu şi începu să taie, cu frenezie, funia ce-l ţinea prizonier. În clipa când tăia ultima şuviţă, Peter ajunse lângă el.

Nemernicul ridica cuţitul, care străluci în lumina soarelui şi-l abătu cu putere asupra lui Peter. Şeriful făcu un salt înapoi, apoi reveni la loc şi îi trânti un croşet de dreapta teribil, care-l atinse pe celălalt în plină mutră. Metisul, ca lovit cu măciuca, se clătină, cu gură căscata; el ridică din nou braţul, dar Peter care acum îl avea la îndemână, îl trânti pe spate cu o directă data cu dreapta, în vârful bărbiei. Metisul se prăbuşi ca o momâie, fără cunoştinţa. Era knock-out.

Primul gest al lui Peter, fu de a-i smulge victimei şale, centura cu cartuşe. Apoi încarcă din nou Coltul care căzuse pe jos şi-l puse în teaca lui. Toată viaţa el umblase numai înarmat şi când nu-şi avea „45”-ul pe coapsă, se simţea ca şi când ar fi fost dezbrăcat.

— Acum simt că am redevenit Şerif, spuse el către cei doi Ajutori care sosiseră în fugă, câteva secunde după sfârşitul meciului.

— *Mi s’pare* că ai putea la fel de bine să te simţi şi campion de box! strigă admirativ Doctorul, care după ce examina de aproape omul ce zăcea pe jos, inconştient, adaogă: Acest personaj are dreptul la o cabină, în închisoarea lui Buffalo Ford, nu-i aşa? Era tocmai pe cale să schimbe semnele vitelor.

— Apropos, ia să vedem niţel, ce operaţie îi făcea viţelului ăsta, propuse Tom Pouce.

Cei trei se aplecară asupra coapsei tânărului animal: la început fusese marcat cu două săgeţi, semnul lui Bart Evans, iar noua înfierare, încă sângerândă, era aceia a lui Dan Woods, „Diamantul Barat” – Bart Evans, Dan Woods?... Aceştia erau cei doi de care Dullo îi vorbise că ar fi fost cam „tari de cap” şi care se cuminţiseră cu vârsta.

— Spune dacă şi asta nu-i altă nenorocire! exclamă Doctorul. Uite, acum şi crescătorii au început să se fure unii pe alţii! Nu era de ajuns că oamenii din regiune erau jefuiţi de o bandă, de şnapani? Acum au început să se mănânce şi unii pe alţii!

Peter, fără a-şi mai da osteneala să-i răspundă, dezlegă viţelul

şi se folosi de frânghia cu cam fusese legat, ca să-l bandajeze cu ea, de la cap pân-la picioare pe metis. Apoi îl târî pe bandit, care începuse să-şi revie încet în simţiri, până la umbra unui tufiş de chaparral.

Şeriful din Buzzard Gap îşi zicea în gând, că hotărât, marele „şef” al acelei bande de nemernici, era un criminal de seamă şi plin de resurse nebănuite, în a face rău. Căci după toate probabilităţile, tot el era responsabil şi de afacerea asta... Toată lumea ştia că Bart Evans, de la ferma „Două Săgeţi” şi Dan Woods, de la „Diamantul Barat” erau prieteni din copilărie. În tinereţe săvârşiseră ei împreună vreo câteva mici prosti, dar în cele din urmă se făcuseră cumsecade şi prin muncă asiduă, îşi construiseră două ranch-uri vecine. Poate că şi banii şi-i ţineau la un loc, aşa că nici unul, din amândoi n-avea interesul să pună să se înfiereze semnul lui, pe coapsa vitelor care aparţineau celuilalt.

Ideea era într-adevăr diabolica, Peter era sigur că omul pe care-l doborâse, nu lucra pe contul lui Dan Woods. Ci numai din ordinul marelui „şef”. Acesta căuta cu şiretenie să-i monteze pe cei doi crescători, unul în contra celuilalt! Cine oare putea să fie, acest criminal extraordinar de isteţ? Peter nu avea încredere în nimeni, cu toate că nu acuza în special pe cineva, dar îşi ţinea gura închisă. Acum când prinsese viu, pe unul din oamenii bandei, poate că avea să reuşească să culeagă câteva indicii preţioase...

CAPITOLUL XIV

LUPTA DE LA FERMA

„SĂGEATA DUBLĂ”

Peter cunoştea destul de bine regiunea şi socoti că cele câteva clădiri, pe care le văzuseră din depărtare, trebuiau să aparţină fie lui Bart Evans, fie lui Dan Woods. Asta nu avea importanţă… Când de-odată o rafală de împuşcături porni dintr-una din clădirile din dreapta.

— *Mi s'pare* că iar o să avem neplăceri, băieţi, spuse Peter, Ajutorilor săi. În sfârşit, tocmai pentru asta suntem plătiţi… Şi datoria noastră e să mergem să vedem, dacă nu cumva împuşcăturile astea, ne sunt destinate nouă. Haideţi într-acolo.

El luă calul metisului, un animal frumos, aproape sălbatec şi care părea capabil de viteză mare.

— Sunt dezolat, dar întrucât eu sunt singurul înarmat dintre noi trei, voi o sa veniţi pe jos, spuse el făcându-le un semn de adio, Ajutorilor săi.

După o uşoară atingere a pintenilor lui Peter, mustangul o rupse la goană spre clădirea da unde porneau împuşcăturile.

Peter n-avea nici cea mai mică idee de ceea ca avea să găsească acolo, dar bănuia că aceasta avea să fie în legătură cu activitatea celor ce distrugeau cirezile. Înainte de uciderea lui Rimrock Morley, care-l adusese pe Şeriful Petei Rice şi oamenii săi, prin meleagurile acelea, marele „şef” fără îndoială că se mulţumise de a lucra cu încetul la opera-i de ruinare a crescătorilor, făcând să dispară vitele, în cirezi mici şi la intervale destul de mari. Atunci îşi pregătea raitele ce le da prin vite, cu cea mai mare grijă, pentru a fi cât mai bine acoperit.

Însă acum, când avea de-a face cu Peter Rice şi cu cei doi

tovarăşi ai săi, banditul putea să fie probabil nevoit a acţiona cu mai puţine precauţii şi poate chiar să iasă la iveala.

Cine ar fi putut să fie, acest om?...

Peter îşi îndemna calul la galop întins şi se cufundă din nou în reflexiuni... Rimrock Morley fără îndoială descoperise identitatea acestui om, numai că murise, fără a putea spune altceva decât: „Vechea linie a lui S. P.”! Ce legătură putea să aibă acea „Veche linie a lui S. P.” cu dispariţia cirezilor?

Şeriful se gândise atât de mult, la înţelesul acestor cuvinte, în aparenţă de neînţeles, încât îi reveni din fundul amintirilor sale din copilărie: Vechea linie a lui „Southern Pacific Railroad”. Poate că marele „Şef”, locuia pe undeva pe vechiul traseu al acestei linii de cale ferată, de care nimeni nu mai vorbise de atât de multă vreme.

Peter cunoştea vreo câţiva bătrâni, care veniseră ca pionieri în regiunea aceia, încă de la începutul aşezărilor omeneşti ale acelui ţinut. Unii din ei trăise şi pe vremea când Arizona făcea încă parte din provincia Sonora a Mexicului: aceştia trebuie că-şi mai aduceau aminte de epoca în care se construise traseurile lui Southern Pacific Railroad, de la Sud de „Santa Fe” spre Nord şi de la „El Paso and Southwestern” până la Benson El Paso.

Şeriful din Buzzard îşi puse în gând să facă două lucruri, îndată ce-i va fi posibil: primul era, să demaşte identitatea „Şefului” acelor distrugători de cirezi. Ori aceasta nu avea să fie aşa de uşor, fiindcă dacă îşi alesese un secund aşa de şiret că Scar-Mouth Leach, atunci el „şeful” trebuia să fie un fel de geniu criminal, un maestru în banditism.

În al doilea rând, trebuia să se ducă la Administraţia Regiuni şi să studieze planurile cadastrului. Aveau acolo o serie de harţi pe care un ofiţer de geniu numit Williamson le desenase în vremea când poşta şi voiajorii circulau încă cu diligenţele cu şase cai şi când cruzii indieni Apaşi, Pimosi şi Maricopsi umblau mereu pe căile războiului. Traseul liniei lui Southern Pacific figurau pe acele hărţi şi Peter socotea că studiindu-le cu amănunţime, ar fi putut poate să găsească un sens oarecare ultimelor cuvinte pronunţate de Rimrock Morley,

Şeriful se apropia repede de ferma unde se auzeau împuşcături din ce în ce mai repezi. Oare să fi fost cauza acestor împuşcături? Peter mai avea de străbătut încă vreo milă de teren accidentat şi presărat cu boschete de pini, după care, ajuns în vârful unei mici ridicături de pământ, constată că începea din

nou câmpul, care se întindea până la ranch. El mai constată de asemeni – şi nu fără surpriză – că la vreo câţiva metri mai jos de el se aflau trei cowboy, care şedeau pe lângă caii lor. Doi dintre ei fumau liniştiţi. Ei se aflau afară din bătaia gloanţelor care zburau la fermă şi nu manifestau în nici un fel vreo intenţie de a se apropia.

Peter îşi îndemna calul până lângă cei trei, care se interesau aşa de mult de duelul din faţa lor, încât de-abia remarcară pe noul sosit. Atunci Peter examina şi el ce se petrecea: la cele două capete ale unui portal uriaş de lemn, care se afla la intrarea clădirii principale a fermei, se afla câte un om, care trăgea furios cu revolverul, căutând să se adăpostească cât mai bine. Erau doi bătrâni, cu părul alb, cu umerii îndoiţi de vârstă, care după fiecare împuşcătură îşi azvârleau un torent de ocări, de o bogăţie şi de o savoare, uimitoare. Numai doi tovarăşi bătrâni, care deveniseră dintr-odată duşmani, puteau să se înjure în felul ăsta!

Unul din ei, avea obrazul brăzdat de o linie stacojie… Glonţul de-abia îl atinsese; puţin lipsise să-l cureţe. Îngenunchiat, în aşa fel încât să nu se vadă nimic din propria-i persoană pe lângă lemnul portalului, el azvârlea adversarului câteva reflexii foarte puţin plăcute, apoi trăgea un foc de revolver: glonţul se pierdea în vânt, sau se înfigea în peretele de lemn din partea cealaltă a portalului, sau ricoşa chiar. Celălalt bătrân, urma aceiaş tactică, în aşa fel încât cele două capete nu apăreau niciodată în acelaş timp. Scena ar fi fost nostima, dacă nu ar fi fost şi armele de foc şi ura aceia evidentă a dueliştilor.

Peter atinse umărul unuia dintre cei trei spectatori:

— Ia spune-mi prietene, de ce nu-i împiedicaţi pe nebunii ăştia, să tot încerce a se împuşca unul pe celălalt?

Cowboyul îl privi cu răceală:

— Fiindcă noi avem de principiu să nu ne băgăm nasul în afacerile altora! Şi tu ai putea avea aceiaş interes, dacă…

Ultimele-î cuvinte, fură acoperite de zgomotul a trei împuşcături succesive.

— Cum de puteţi privi cu sânge rece, ca un om să-l omoare pe altul sub ochii voştri? întrebă Peter cu asprime.

Cowboyul ridică nepăsător capul:

— E uşor să vorbeşti, dar eu aşi fi cel omorât, dacă m-aş amesteca în afacerile a doi oameni ca Bart Evans şi Dan Wood. Eu unul ţin la viaţa mea!

Bart Evans şi Dan Woods Ochii lui Peter scânteiară.

— Ei se bat din cauza că s-au schimbat semnele de pe vite, nu e aşa?

— Aşa-i cum zici î răspunse cu emfaza cowboyul, care deodată privi cu interes spre Peter. A propos, ia să faci bine să nu pleci de aici, până când nu ne-oi explica ce ştii despre schimbarea semnelor... Ştii, ăsta-i un sfat pe care ţi-l dau!

Ameninţarea nu-l tulbură deloc pe Peter, care coborî după cal şi porni drept spre cei doi care se duelau.

— Hei, bătrânilor! urlă el. Ia mai terminaţi cu vacarmul ăsta, ca sa ne putem auzi!

Surprinşi, dar nu intimidaţi, cei doi moşnegi rămaseră cu revolverele în aer.

— Să nu încerci să te apropii, puştiule, că-ţi găuresc pielea! strigă bătrânul din dreapta. Nimeni n-are dreptul să mă împiedice de al pedepsi pe individul ăsta, pe care l-am crezut tot timpul că mi-e prieten!

— Ba poate tu o să fii ăl pedepsit, mumie bătrână! se indignă moşul din stânga, care profită de neatenţia adversarului sau, pentru a-l ochi cu mâna tremurândă.

— Opreşte! răcni Peter. Sunteţi doi nebuni bătrâni! Nici unul din voi nu i-a făcut nimic râu celuilalt. Asta a fost, o montare contra voastră, v-o spun eu! Şeful hoţilor de vite, a plănuit asta ca să vă zăpăcească pe amândoi, ca dacă vă omorâţi între voi, el ar putea atunci să cumpere terenurile voastre, pe nimic. Pot sa vă dovedesc asta, daca aveţi răbdare câteva, minute: tocmai am surprins un individ, care schimba pe o vită semnul „Săgeata Dublă" în „Diamantul Barat"!

Cei doi bătrâni păreau trăsniţi: Ei nu răspunseră nimic, căci erau încă neîncrezători şi aveau nevoie de un oarecare timp, până să-şi poată forma o părere.

— Haide! Ieşiţi de acolo şi terminaţi odată, insistă Peter, căci altfel tot Buffalo Ford, are să râdă de voi, timp de câteva generaţii. Ce, n-aveţi nici măcar atâta creier, ca să înţelegeţi când vă vrea cineva binele?... Căzură-ţi aşa repede în prima cursă pe care v-a întins-o şeful banditilor!... Haida, de, aţi fost prieteni buni mai mult de o jumătate de secol şi acuma încercaţi sa vă ucideţi unul pe altul! Hai, hai, faceţi un gest frumos...

Bart Evans, cel căruia un glonţ îi jupuise pielea pe obraz, mormăi caraghios. Era slab ca o scrumbie şi sub sprâncenele-i stufoase, luceau doi ochi de jeratic. Dar în jurul acestor ochi, acum se vedeau câteva încreţituri mici, cum se văd la oamenii

care încearcă să-şi oprească o poftă nebun de râs.

— Apropos, cine dracu mai eşti şi tu? întrebă el.

— Eu mă numesc Rice, spuse Peter. Am venit din Buzzard Gap cu Ajutorii mei, ca să vă dau o mână de ajutor, şi…

— Peter Rice! exclamă Bart Evans, spuse Dan Woods scoţând capul pe după partal.

— Şi tu care-l făceai puşti, idiot bătrân ce eşti!

— Hai? Hai, ieşiţi de-acolo, reluă Peter şi daţi-vă mâna. Am nevoie de voi doi, ca să curăţ regiunea.

Ruşinaţi ca doi şcolari prinşi cu şoalda, cei doi moşnegi se ridicară, cam ţinându-se de şolduri şi se întâlniră în faţa porţii Bart Evans întinse mâna:

— Dan, eşti un bătrân hipopotam, neîndemânatec!

La care Dan Woods răspunse surâzând din toată inima:

— Eu neîndemânatic? Ducă nu te-ai fi ascuns ca un struţ, ţi-aş… Lasă, ajunge! Daci te-aş fi omorât, beţiv bătrân, aş fi fost nevoit să-mi petrec restul zilelor mele, făcând pasenţe singur ca un urs!

Cu ochii strânşi de emoţie, acum se strângeau în braţe şi se băteau cu palmele pe umeri. Deodată, Peter îl văzu pe Dan Woods schimonosindu-se şi ducându-şi mâna la umărul drept. Puţin sânge îi pătase cămaşa în locul acela. Peter se apropie de ei.

— Trebuie să ne îngrijim de rana asta, Dan şi d-ta Bart… cu jupuitura de pe obraz… După asta să ne sfătuim niţel asupra viitorului nostru plan, de luptă.

Cei doi bătrâni, intrară bine dispuşi în casă, urmaţi de Peter şi de cei trei cowboy. Şeriful din Buzzard Gap, era radios. Funcţia lui, îl obligase de multe ori să ia viaţa unor oameni, însă el nu era într-adevăr fericit, decât atunci când putea să scape vreuna.

După ce-şi termină treaba de infirmier, el se întoarse sub portal pentru a arunca o privire câmp. Bart Evans îşi trimisese cei trei cowboy în căutarea mexicanului si ajutoarelor sale, care se lăsase la adăpost de soarele puternic, sub o tufă de chaparral. Mica grupă revenea acum: Doctorul călărea mândru, cu nemernicul metis legat la spatele lui; Tom Pouce şi cowboyul care-i dăduse calul lui Hicks, veneau pe jos în urma lui.

Cei doi crescători, veniră lângă Peter, sub portal

— Fiule, declară Bart Evans, tocmai îi spuneam lui Dan Woods că dacă tu ai fi fost Şerif, pe vremea când eram noi tineri şi ne ţineam de drăcii, poate că ne-ai fi făcut să nu mai spargem, vreo

câteva luni, pietre la penitenciarul din Sud-Vest… *Mi s'pare* că numai tu eşti în stare să le vai de hac briganzilor ăştia, care ne distrug cirezile şi să readuci liniştea în regiunea noastră. Acum ce intenţionezi să faci, Peter?

— Ei bine! răspunse tânărul Şerif, eu mă cam aştept acuma la o nouă lovitură din partea bandiţilor… Dar, fiindcă au aerul de a nu mai voi să mişte nimic, deocamdată, aş vrea să trec pe la ranchul „Steaua”, ca să mai discut şi cu Cuthbert.

Bart Evans mormăi:

— Nimeni nu te poate împiedica să treci pe la ranchul Steaua, dar să nu te aştepţi ca să mai stai de vorbă cu Cuthbert, fiindcă a dispărut, ca o zână din poveşti. Noaptea trecută i-au găsit pălăria plutind pe antele râului Bonanza,

Pieter tresări.

— Vrei să spui… că a fost ucis şi Cuthbert? Asta-i curată nenorocire, îmi făcea impresia a fi un om tare de treabă. Probabil că ştia cam multe şi de aceia…

— Ei aşi ştia prea multei izbucni Evans. Ţi-o spun eu, I. B. Cuthbert e şeful bandei! Da, da, Musiu! Eu unul asta cred… Nu era el omul cel mai bogat şi cel mai şiret din Buffalo Ford? Ia gândeşte te puţin. Vitele dispar… fără să lase vreo urmă; nu-i aşa? Cu aerele sale politicoase, amabile şi copilăreşti, el nu făcea decât să joace teatru, pentru a-şi acoperi afacerile murdare. Şi dacă ai vrea să mă crezi, Peter, chiar şi dispariţia lui bruscă, nu-i decât tot o montare!

Peter nu răspunse nimic, căci tocmai sosise şi restul grupului Tom Pouce puse mâna pe prizonier şi-l luă la subţioară, ca pe un simplu balot.

— Asta-i individul din cauza căruia eraţi gata, gata, să vă omorâţi unul pe altul, le explică Peter celor doi bătrâni. Poate are să ne dea câteva informaţii.

De sus de pe prispa, Bart Evans îl examina cu atenţie pe mexican.

— Dar eu îl cunosc, pe animalul acesta! exclamă el. E un vechi argat de la ferma lui George Dullo, care l-a prins tocmai când încerca să-i fure nişte bani din birou… îl cheamă, mi se pare Pedro Montez. Dullo l-a dat afară cu bătaie şi scandal!

Încă pe jumătate ameţit, mexicanul îşi ridică repede capul:

— No, no! Eu no lucrat pentru Dullo! strigă el într-o englezească înspăimântătoare. Scar-Mouth Leach… el dat mine mulţi dolari. El spune ca *gringo* nu atinge la mine! *Gringos* toţi

are frica de Scar-Mouth Leach. Atunci, voi lăsaţi pleacă cu, *sabe* (ştiţi)?

— Să te lăsăm sa pleci! răcni Bast Evans. Ai să pleci tu, dar pe lumea cealaltă, cu o bucată de frânghie la gât şi legată solid de craca unui copac! În momentul acesta, viaţa ta nu mai valorează nici cât o caia de potcoavă... Ia puneţi mâna pe el băieţi! Strângeţi-l de gât aşa cum trebuie!

Peter Pistol dădu din cap:

— Nu, asta n-are să se întâmple aici! Ori şi ce-ar fi făcut acest om, el are dreptul sa fie judecat după lege: trebuie trimis în oraş şi dat în paza Şerifului Warren. Aceşti trei cowboy, îi însărcinez să-l conducă la închisoarea din Buffalo Ford, s-a înţeles?... N-aveţi voie să-l linşaţi! Avem legi în America şi eu sunt aici, tocmai ca să fac să fie respectate.

Bart Evans şi Dan Woods, încercară să mai discute, dar Peter reprezenta o forţă, mult superioara lor. Bine înarmaţi, cei trei cowboy plecară atunci spre Buffalo Ford. Ducând între ei pe mexican, pe care îl legaseră pe un cal de-al lui Evans.

Peter încercase să-l facă să vorbească pe metis şt să le spună numele şefului cel mare, dar neghiobul acela nu-l văzuse niciodată şi după vreo jumătate de oră de interogatoriu, se convinsese, după răspunsurile lui stupide, că ei nu cunoştea decât foarte vag, că ar fi un şef, mai mare decât Scar-Mouth Leach. Acesta era stăpânul lui direct şi îi promisese protecţia lui, aşa că bietul degenerat nu mai ştia nimic altceva.

— Şi acuma? întreba Dan Woods. Trebuie să facem ceva repede, fiindcă altfel, viaţa are să devie în curând, de netrăit, în regiunea asta. E o adevărată curăţătorie, asta e!

— Eu am să veghez ca traiul să devină din nou posibil pentru toţi oamenii cinstiţi, răspunse Peter. Se ucid oameni, se ucid şi se fură vite... asta nu poate să mai continue? Ori le viu eu de hac bandiţilor acestea, ori ei au să mă dea gata!

CAPITOLUL XV

CAGULELE CAFENII

Bart Evans echipă cu pistoale Colt „45”, muniţii şi trei cai buni pe Şeriful din Buzzard Gap şi tovarăşii săi care porniră imediat spre Sud, lăsând în urma lor pe cei doi moşnegi împăcaţi.

Peter – deşi nu putea spune din ce motiv – presimţea un nou pericol. Şi nu se înşela…

Cei trei poliţiştii, după ce au străbătut mai multe mile, trecură pe rând pe lângă ranchurile „H. C” al lui Randall şi „T. Pătrat” al lui Forbey; la orizont, drept în faţa lor apăruse îngroşându-se din ce în ce mai mult, un straniu nor negru. Când în cele din urmă ajunseră în vederea ranchului „Steaua”, de abia atunci înţeleseră de unde venea norul: locuinţa femurului era în flăcări.

Atunci dădură cu sălbăticie pinteni cailor, mai ales că văzuseră un om ieşind din casă în fugi şi trăgând cu pistolul în direcţia grajdurilor. Un altul care se afla lângă fântână ripostă. Două împuşcături porniră de pe uşa grajdului de cai şi omul de lângă puţ, căzu.

— *Mi s’pare* că sosim tocmai la timp! strigă Doctorul.

— Cam aşa ceva! răspunse laconic Peter, care dădu din nou pinteni calului, întrucât ranchul în flăcări se afla la vreo câteva sute de metri depărtare.

Spectacolul era teribil, dar dintr-un punct de vedere, el îl asigura din nou pe Peter, căruia, nu-i plăcuse deloc insinuarea făcută de Dan Woods pe socoteala lui Cuthbert. Şeriful nu putea să creadă că englezul acela ar fi fost marele bandit pe care îl căuta. Era omul în care avusese cea mai mare încredere, după cei doi Ajutori ai săi.

Acum era sigur că Cuthbert era un ora cinstit, căci altfel nu şi-ar fi dat singur foc, la propria-i locuinţă… locuinţă care era aşa de luxos instalată şi avea numeroase obiecte de valoare, Tom Pouce, aplecat pe gâtul catului strigă:

— Priveşte Peter! Ia uită-te! S-au adunat trei inşi, ca să atace un singur om... Oh! Mârşăviilor L-au atins!

Într-adevăr, trei bandiţi ieşiseră din grajdurile de cai şi se aruncaseră asupra unui cowboy izolat, desigur vreunul din slujbaşii ranchului Steaua. Cowboyul care încercase să se refugieze în grajdul de vite, se întoarse spre ei şi trăsese un foc, dar în aceiaşi clipă, se prăbuşise cu faţa la pământ.

— Pe legea mea! exclamă Doctorul, sălbatecii ăştia au ceva nostim pe cap, o mască sau aşa ceva.

Peter înţelesese imediat de ce era vorba: erau nişte cagule de pânza cafenie, cu o singură deschizătură, lunguiaţă, aşezată de-a curmezişul feţei, în dreptul ochilor. Oamenii mascaţi păreau să fi fost mult mai numeroşi decât cowboy ranchului, care nevoiţi să părăsească încăperile incendiate de Cagulele cafenii, trebuiseră să se refugieze unul câte unul în grajdul de vite vecin, de unde se apărau cum puteau. Fiindcă nu se aşteptaseră la acel atac; probabil că nu prea aveau multe muniţii asupra lor, aşa că împuşcăturile lor erau mult mai rare; decât ale bandiţilor. Lupta care începuse să facă ravagii la Buffalo Ford, devenea mai oribilă din oră în ora. Peter înţelese prin aceasta că „şeful” hotărî se să dea o lovitură în stil mare şi să isprăvească cât mai curând posibil. Dacă evenimentele continuau sa se desfăşoare în ritmul ultimelor două zile, toţi crescătorii din regiune n-ar fi întârziat să fie complet ruinaţi. Datoria lui Peter şi a Ajutorilor săi, era să ia numaidecât situaţia în mână şi să facă şi imposibilul, ca să-i salveze! Niciodată până atunci, Peter nu fusese aşa de decis,

Doi călăreţi mascaţi ieşiră la trap din spatele casei incendiate. Ei dădură pinteni cailor şi nu întârziară să dispară de partea cealaltă a colinei în direcţia oraşului.

Peter se întreba daca trebuia să-i urmărească, dar în cele din urmă socoti că locul lui şi al ajutorilor săi, era pe terenul bătăliei. Cu bunele lor pistoale „45” poate că vor fi în stare să salveze viaţa unora din slujbaşii ranchului Steaua.

— Când veţi ajunge la căpiţa de paie, săriţi, de pe cai, striga el tovarăşilor săi. După aceia fofilaţi-vă pe jos, acoperiţi de arbori şi încercaţi să: ajungeţi până la grajdul de vite... Şi să nu cumva să-i scăpaţi pe mascaţii ăştia! Nu-i ucideţi, decât când v-ar încolţi prea tare... e mai bine sa punem mâna pe ei, vii!

Toţi trei descălicară lângă căpiţa de paie, unde se aflau încă afară din bătaia gloanţelor. Peter porni primul, în patru labe, spre grajd. Când ajunse în apropierea clădirii, el îşi agita pălăria

strigând:

— Hei, băieţi! Vă aduc întăriri!

Cowboyi care se adăpostiseră în grajdul, de vite scoaseră. Un ura sonor, declasând o rafală vie de împuşcături din partea bandiţilor, care se găseau cam peste tot. Două gloanţe se încrucişară fluierând deasupra capului lui Peter, care se lipise de pământ, târându-se spre grajd.

Un cowboy aparii la fereastra cea mare a grajdului, scoase ţipătul de luptă al indienilor şi doborî cu un glonţ bine ţintit, unul din oameni cu cagule cafenii, care încercaţi sa ajungă la grajdurile de cai, aflate în cealaltă parte a casei incendiate.

Unul din bandiţi se opri o clipă; îngenunchease ca să ochească mai bine... şi cowboyul căzu pe fereastră, în curte, scoţând un strigăt de agonie. Nu erau mai mult de trei metri de unde căzuse, dar probabil că lovitura de pământ fusese teribilă. Peter se repezi la el, îl apucă de guler şi-l târî repede la adăpostul ulucului de piatra din care se adăpau vitele; era o precauţie minunată, căci desigur ca Cagulele cafenii, l-ar fi ciuruit după aceia, pentru a fi siguri că l-au ucis.

Ridicându-şi cu precauţie capul pe de-asupra ulucului, Peter văzu apărând la unul din luminatoarele de pe acoperişul grajdului de cai, unul din bandiţi, care ochea cu o carabină spre fereastra magaziei de cereale, în care probabil ca se găseau mai mulţi cowboy neînarmaţi. Peter îşi ridică revolverul, trase şi capul banditului dispăru de la deschizătura luminatorului, iar puşca îi căzu în curte.

— Bravo Şefule! urla vocea, ascuţita a Doctorului. Asta înseamnă o canalie mai puţin?

Micul Hicks şi uriaşul tovarăş se adăpostiseră în dosul unei stive de lemne şi revolverele lor nu şomau câtuşi de puţin. Peter îi văzu întorcându-se deodată şi îndreptându-şi armele spre două Cagule Brune, care ieşiră din fugă din grajdul de cai şi încercau sa ajungă la caii lor, ce se află legaţi, de o stănoagă la câteva zeci de metri. Unul dintre ei sări cu iuţeală în şea, după ce-şi dezlegase frâul şi o şterse cu toată viteza. Celălalt, ajungând lângă calul său, duse deodată mâna la coapsă şi se prăbuşi.

Soarta bătăliei, se schimbase în mod hotărât. După aparenţe, nu mai rămăsese în grajdul de cai, decât un singur bandit valid şi acesta, văzându-se izolat, Încercă şi el să ajungă în fugă până la cai. Fugind, era cu spatele spre Peter, oferindu-i astfel o ţintă uşoară, însă niciodată în întreaga-i cariera, Peter nu trăsese într-

un om pe la spate.

Şeriful sări din adăpostul lui şi fugi după bandit, care la un moment dat se întoarse şi fără îndoială jenat de masca ce-o purta pe cap, ezită o clipă, se împiedică şi scăpă, neîndemânatec pistolul din mână. Până când să se aplece să-l ridice, Peter îl şi ajunsese şi cu o lovitură formidabilă de pumn în ceafa, îl întinse pe pământ.

O ploaie de gloanţe porni din colţul unei mici construcţii de cărămizi care se găsea ceva mai depărtată de casa ce ardea; unul dintre ele străbătu apărătoarea de piele pe care Peter o purtă în jurul picioarelor (chaparros), însă fulgerător acesta se aruncase la pământ, confiscând revolverul banditului pe care îl lăsase lungit la pământ knock-out. Apoi ridicând capul îl zări pe Doctorul şi pe Tom Pouce, care se târau printr-un şanţ de irigaţie, ajungând astfel în dosul clădirii de cărămidă. Se auzi o serie de împuşcături, apoi Hicks se ridici vesel, cu pistolul fumegând.

— Hei! Şefule! *Mi s'pare* ca nu mai sunt., păcat că au mai reuşit câţiva s-o şteargă.

— Bine! Vino încoace şi leagă bine canalia asta! răspunse Peter arătând spre unul pe care-l doborâse cu un pumn şi care era încă lungit, incapabil de a se ridica un timp oarecare. Apoi se îndreptă repede spre cowboyul rănit pe care lăsase în dosul ulucului de adăpat.

Era un băiat tânăr, cu părul blond. Rana lui nu era gravă, căci glonţul i se înfipsese sus în pulpa dreaptă; dacă nu cumva îşi rupsese ceva în căzătură, tânărul cowboy avea să scape la sigur. Peter pompă apă în uluc şi apoi îl stropi pe faţă.

Rănitul se mişcă, deschise ochii şi rămase un moment, ca năuc.

— Stai liniştit băiete, spuse Peter pe un ton cordial, acum e totul în regulă. Ştiu că te doare rana, dar ai să te vindeci repede.

Doi cowboy săriră pe fereastra grajdului şi alergară cu mâinile întinse:

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut! spuse unul din ei, către Peter. Fără voi, ne-ar fi curăţat pe toţi! Ne-au ucis trei camarazi… cel de lângă puţ şi alţi doi, în grajd, fără să mai ţinem cont şi de bietul băieţelul asta…

El arăta spre tânărul cowboy, care istovit, închisese ochii.

— N-a rămas nimeni în casa aprinsă? întrebă Peter.

— Nu prea putem şti… Nu era acolo decât administratorul Hanck Brown şi băiatul asta, de aici. Noi ceştilalţi, eram pe la

capătul ţarcului, când am auzit primele împuşcături. Atunci am dat fuga încoace, dar a trebuit să ne refugiem în grajdul de vite.

Ca lovit de o idee subita, cowboyul care vorbea pocni din degete:

— Dar… apropos! Eu nu l-am mai văzut pe Hanck! Mă întreb…

Tânărul rănit se mişcă din nou şi deschise ochii, fixându-şi privirile pe casa care ardea. Una din aripile locuinţei era deja complet distrusă şi nu se mai putea spera să se salveze restul, căci nu aveau nici materialul necesar de stins şi chiar nici apă suficientă.

— Hank! repetă tânărul rănit încercând să se ridice pe coate. Hank!… Eram cu… Hank în casă, când au sosit mascaţii. Amândoi am încercat sa scăpăm de ei, dar Hank a fost atins. Eu am putut ieşi… dar nu am mai avut cum să intru din nou ca să-l scot şi pe Hank… Ei… erau prea mulţi!

Spunând acestea, suspine de necaz şi de ruşine, îi întretăiau vorbele, Peter Rice se ridică brusc.

— Doctore! Tom Pouce! Şi voi băieţi!! Fuga în grajd şi aduceţi-mi toate lassourile, găleţile şi sacii pe care-i găsiţi. Fuga, să vă sfârâie călcâiele.

Tom Pouce înţelesese intenţia Şerifului şi încercă să se împotrivească, dar cu o privire, şeful îi şi amuţi.

— În ce loc al casei se găsea Hank? îl întrebă Peter, pe tânărul rănit.

— În bucătărie. În aripa stângă a casei

Peter contemplă clădirea în flăcări. Acum devenise un adevărat rug, o masă de jăratec, însă aripa stângă era încă intactă, după câte părea. Dacă mai era măcar o şansă dintr-o sută, ca să poată fi salvat bravul Hank, Peter era hotărât să o încerce.

După un minut, oamenii fermei Steaua, sosiră cu cele cerute de Peter, care cu ajutorul unui cuţit pe care-l găsise la cizma mexicanului prizonier, tăia sacii în aşa fel încât să se poată îmbrăca complet cu ei. În fundul unuia făcu o gaură şi-l trecu peste cap, iar pe ceilalţi îi îmbrăcă la fel peste mâini şi peste picioare, după care îi legă pe toţi strâns de corp, cu ajutorul lassourilor tăiate în bucăţi. În timpul acesta, Tom Pouce, umpluse cu apă găleţile, din ulucul de adăpost. Cu ultimul sac, Peter îşi confecţiona un fel de cagula, cu care îşi înveli capul După aceia, după ce legă câteva lassouri, cap la cap, privi spre casa care ardea.

Valuri de fum negru, se ridicau în trombă din acoperiş, dar zidurile aripei stângi, păreau încă intacte. Peter îşi legă în jurul pieptului, unul din capetele lanţului de lassouri, apoi se întoarse spre Ajutorii săi:

— Azvârle apa din găleţile astea pe mine. Doctore! Pe măsură ce se golesc Tom Pouce să le umpli la loc.

Hicks, ascultător, îl udă din plin pe şeful său, care luând apoi câte o găleată plină în fiecare mână, porni spre casa în flăcări, dând ultimele ordine:

— Voi băieţi, sa ţineţi de capul frânghiei. Când oi smuci de ea, trageţi… dar repede!

Apoi alergă prin uşa din spatele casei, care da într-un mic antreu. Aici într-o clipa fu orbit şi sufocat de nori groşi de fum, cu toată masca udă ce o purta pe cap.

Limbi de foc se ridicau din toate părţile. Nici nu făcuse trei paşi şi fu nevoit să-şi verse pe cap, conţinutul uneia din găleţi. Apoi, auzi un trosnet puternic şi ceva greu îl izbi în cap. O clipă crezu că avea să leşine…

CAPITOLUL XVI

INFERNUL

Însă, chiar durerea îi ţinu treaz, o bucată de grinda aprinsă cănise peste el şi cu toate că avea sacul ud pe cap. Îi făcuse o arsură teribil la ceafă.

El simţi genunchii înmuindu-i-se, ca şi când ar fi fost narcotizat... Totuşi îşi dădea seama ca trebuie să meargă înainte! Niciodată până atunci, întreaga-i voinţă nu fusese pusă la astfel de încercare grozavă şi, teribil ce poftă simţea ca să smuncească de frânghie, ca să-l tragă afară, la aer.

Cu toate acestea, durerea îi fu învinsă de amintirea figurii lui Hank Brown, aşa cum îi văzuse după moartea lui Jack Flynn. Brown jurase să-i pedepsească pe asasinii lui Flynn. În regiunea aceia, era nevoie de astfel de oameni integri cum era Hank Brown oameni care sa fie gata, oricând, să lupte pentru lege şi justiţie. Dacă l-ar fi abandonat pe Brown flăcărilor, ar fi înseninat că s-ar fi dat puţin de partea bandiţilor.

Atunci se înfundă prin clocotul de fum, asurzit de trosnetul şi pâlpâitul flăcărilor avide şi aproape complet orbit de fumul usturător. În cele din urmii, distinse în faţa lui o deschizătură mare, care trebuie să fi fost uşa bucătăriei, în care, tânărul cowboy rănit, îl văzuse pe Hank ultima oară, în clipa când unul din Cagulele cafenii îl doborâse cu un glonţ.

Întingând mâinile înaintea lui Peter intră în bucătărie şi se împiedică de ceva. Mai avu destulă putere ca să-şi menţină echilibrul şi să-şi verse pe cap o parte din apa care mai rămăsese în cealaltă găleată. Apa se încălzise şi ea acum, totuşi îl mai răcori puţin şi putu să-şi strângă ideile. Aplecându-se el căută să-şi dea seama, de ce se împiedicase.

Era un corp omenesc!

— Căldura devenise îngrozitoare. El vărsă puţinii apă şi pe faţa lui Hank şi-şi turnă restul pe ochi, fiindcă era nevoie să mai

rămâie conştient încă vreo câteva minute. Trecându-şi braţele pe sub subţiorile rănitului, el încercă să-l târască spre uşă, dar nu fu în stare; atunci se trânti la pământ îşi încolăci picioarele în jurul corpului lui Hanck ca un cleşte şi îşi vârî braţele prin deschizăturile de la mâneci, ale vestei de piele a administratorului şi smuci cu putere de funie…

Când îşi reveni fire, se găsea întins, la umbra grajdurilor, îi scoseseră saci de pe el; Tom Pouce şi Doctorul se agitau în jurul lui.

— Ah! Mi-a venit inima la loc şefule, că ai deschis ochii! exclamă Tom Pouce.

— Mii de pipe! strigă Doctorul, asta a fost o minune! O adevărată minune! Zece secunde după ce te-am tras afară, s-a prăbuşit acoperişul casei!… Ia, înghite o gură de brandy, Peter. L-a adus un om de-al fermei.

Doctorul, turnă mai mult cu forţa, câteva picături din puternicul liqueur între buzele Şerifului, care scuipă, tuşi, gata-gata să se sufoce:

— Ptiu! Ăsta arde ca vitriolul! Dă-i-l mai bine lui Tom Pouce, decât mie!

— Nu, merci, nu-mi trebuie! răspunse repede uriaşul Ajutor de Şerif, care în mod vizibil, fusese atins adânc de reflecţiile pe care le făcuse colegul său, în aceiaşi dimineaţă.

Unul din oamenii fermei Steaua, înainta spre ei.

— Minunată treabă ai făcut Peter! Mi s’pare că arsurile pe care ţi le-ai făcut, sunt cam afurisite. Te usturā rău nu-i aşa?

Peter se strâmbă, căci într-adevăr arsurile lui erau dureroase, dar reuşi fără prea multă greutate să se ridice în picioare, căci suferise mai mult de lipsa de aer, decât de arsuri. Şi acum, revenise complet în aer liber. Şi socotea căi arsurile ce le căpătase, nu-l scoteau din luptă. În cursul meseriei sale, avusese el destule arsuri şi mai grave, care tot nu-l forţaseră, să-şi înceteze urmăririle.

— Oh! Eu am scăpat uşor, replică el, mulţumită sacilor şi găleţilor cu apă. Dar… Hank Brown? În ce stare e? Are să scape ca viaţă?

— Sigur? răspunse cowboyul. Hank a fost atins grav, dar suntem siguri că are să trăiască. Bineînţeles ca trebuie sa stea mult timp la pat şi are să rămână cu urme pe faţă, dar asta nu are să-l împiedice, să devină din nou un as în meseria lui.

— Aţi trimis după un doctor?

— Da… şi după antreprenorul de pompe funebre!

Peter rămase un moment în tăcere. Când are să se termine odată aceste ucideri?… Niciodată nu fusese aşa de iritat: nu avea nici o părere de rău, pentru moartea celor mascaţi, care în viaţă ar fi fost mai de temut decât şerpii cu clopoţei, dar trei flăcăi bravi, de la ferma Steaua îşi pierduseră viaţa. Şi alţi oameni de treabă muriseră şi poate că mai aveau să moară, până când ordinea şi justiţia, aveau să învingă!

— A mai rămas mexicanul ala pe care l-ai făcut knock-out, spuse Hicks. E legat bine, poţi să fii sigur şi mai e unul în grajd care e gata să moara.

Peter ridică încet capul şi se îndreptă spre mexicanul căruia Tom Pouce, îi scosese masca. Omul avea un nas coroiat, oribil şi o cicatrice care îi brăzda faţa de la umărul obrazului până la bărbie.

— Nu-i de mirare cu un ten ca ăsta, sa nu fi simţit nevoia să-şi ascundă chipuşorul sub o mască! observă grav Tom Pouce.

Mexicanul se prefăcea că e încă inconştient în urma loviturii care i-o dăduse Peter. Tom Pouce, care de obicei era aşa de delicat în pungaşii, chiar şi cu cei mai răi, îl smuci ridicându-l în picioare şi apoi îl zgâlţâi ca pe un corcoduş.

— Fără teatru! Ai înţeles! spuse el aspru. Cine ţi-a ordinat să dai foc casei?

Omul pretinse că nu ştie englezeşte, aşa că Tom Pouce îi răspunse în spaniolă:

— N-are importanţă! Spune tot ce ştii ca altfel… îţi mâncăm nasul!

Peter spera că banditul înspăimântat avea să scape în cele din urmă, numele pe care-l aştepta de atâta vreme… numele şefului distrugătorilor de vite. Dar fu deznădăjduit de răspunsul mexicanului.

— Aseară, am primit ordin să viu aici cu fratele meu şi să ne punem pe cap măştile pe care ni le-au trimis. Altceva nu mai ştiu nimic.

— Dar de unde venea ordinul ştii, spuse Peter Rice, căci altfel nu ai fi ascultat de ordinul ăsta. În orice caz, tu tot eşti pierdut… Fiindcă ai fost complice la un incendiu organizat şi la omor, aşa că nu scapi de spânzurătoare. De aici înainte n-o sa mai ai de-aface decât cu legea: în consecinţă, ai face mai bine să vorbeşti: De la cine venea ordinul?

— De la vărul meu Pablo Sanchez care e acum în grajd… A

primit un glonţ în rinichi

Peter Rice se îndreptă în grabă spre grajd. Un om, cu cagula cafenie încă pe cap, era întins,

Pe lângă o fereastră degetele-i fără viaţă strângeau încă o carabină.

La câţiva metri de acolo, un alt mexican gemea la pământ îşi smulsese gluga de pe faţă, ceea ce permitea să se vadă după expresia figurii sale, că nu mai avea mult de trăit. Îşi pierduse aproape tot sângele.

— Tu eşti Pablo Sanchez? întrebă Pater.

— *Si.* Rănitul se încovriga de durere şi mormăi: Am primit un glonte în rinichi şi altul în burtă... Am să mor!

— Cred că e prima oară când nu minţi, răspunse Peter sforţându-se sa pară sever. El singur, era în stare să reziste la cele mai groaznici dureri, aşa cum de altfel făcea acum cu usturimile arsurilor ce le avea; însă nu putea îndura să-i vadă pe alţii suferind, chiar când aceştia, erau nişte criminali.

— Cine ţi-a dat ordinul, pe care l-ai transmit vărului tău? întrebă el în spaniolă. Nu mai ai decât un minut de trăit, Sanchez... aşa că ai face mai bine sa spui adevărul...

Câteva clipe brigandul nu reuşi să scoată decât nişte mormăituri nedistincte, apoi se putu desluşi: „E drept că am să mor... Am să spun. Numele celui care m-a trimis aici şi sper sad trimiteţi şi voi pe în iad! E Scar-Mouth Leach”

— Dar cine e mai marele lui? Care e şeful bandei? insistă Peter, care după ce palpitase de speranţă, se vedea acum dezamăgit.

— Leach e şeful, răspunse muribundul.

Peter se întoarse cu spatele şi părăsi grajdul încă odată în plus, eşuase: mexicanul nu voise să-l înşele, el credea, într-adevăr că Leach era şeful. Aceiaşi părere o avea şi Montez, cel care schimbase semnele de pe vite.

Şi cu toate acestea, Peter ştia prea bine că Scar-Mouth Leach nu era adevăratul responsabil al sinistrului plan, care trebuia să aducă în ruine toţi crescătorii din Buffalo Ford.

Leach, era plătit bine pentru o muncă specială, dar care îi plăcea din toate punctele de vedere, căci acel asasin, duşman pe faţă al întregei omeniri, considera crima, ca o artă; dar nu era el şeful bandei. Chiar el însuşi i-o spusese la Cuibul Vulturului, atunci când crezuse că cei trei din Buzzard Gap nu puteau să ia cu ei acest secret, decât în mormânt. „Şeful” cel mare ştia de

minune să se ascundă şi niciodată vreunul din acei peoni devotaţi lui nu-i văzuse faţa şi nici nu auzise pronunţându-se numele lui.

Îngândurat, Peter căută prin buzunare şi găsi o tabletă de chewing-gum, pe care începu să o mestece cu energie, după ce se aşeză pe treptele unui grânar. Evident că ajutat de o trupă puternică de oameni hotărâţi, ar fi putut pune mâna pe Leach la Cuibul Vulturilor, dar ar fi trebuit ca prea mulţi oameni să-şi piardă viaţa acolo. Chiar dacă Leach ar fi fost prins viu şi întemniţat, el n-ar fi spus nimic. Omul acesta care omora cu sânge rece, era un duşman declarat al rasei omeneşti, dar avea un curaj extraordinar, caracteristică a câtorva dintre marii criminali. Nici prin torturile cele mai înfiorătoare, nu s-ar fi putut scoate numele „şefului” din sinistra lui gură.

Şeriful din Buzzard Gap se ridica, îşi dădu pălăria pe ceafă… şi scoase un strigăt de durere, la usturăturile arsurilor lui.

Pentru ce „şeful” cel mare îşi obligase mercenarii mexicani, ca să-şi ascundă faţa sub o cagulă? Toţi erau peoni, mai mult sau mai puţin rude între ei şi era greu să-i deosebească cineva, pe unii de alţii. „Şeful” se temea oare, ca unii dintre ei să nu fie recunoscuţi de oamenii fermei Steaua, care ar fi scăpat poate din acel masacru?!

Peter se întrebă dacă nu cumva Hank Brown, administratorul, putuse să recunoască pe vreunul din bandiţi aceia, fie după înfăţişare, fie după voce. Hank, fusese întins şi el la umbra grajdului, pe un maldăr de pături. Peter se apropie de el.

— Hank, spuse el cu jumătate de voce, doctorul are să vină numaidecât. Ai să te vindeci repede.

Hank nu răspunse. Ar fi părut mort, dacă pieptul nu i s-ar fi mişcat în ritmul respiraţiei. Zăcea, ţinând pumnii tăbăciţi ca pielea vestei strânşi tare.

Peter îl contempla o clipă, apoi după ce constată că Doctorul şi Tom Pouce stăteau de vorbă ceva mai la o parte cu cowboy de la fermă, se aplecă şi deschise cu blândeţe pumnul drept al lui Hank, de unde scoase ceva…

Ceva pe care-l examină cu un surâs de triumf şi pe care apoi îl puse cu grijă în buzunar. După aceia se aplecă din nou spre forma inconştientă, a bravului administrator:

— Mulţumesc Hank, bătrânel spuse el cu jumătate de voce. Eram sigur că tu ai să mă ajuţi, ca să curăţ pământul de bestiile astea însetate de sânge, dar nu mi-aş fi închipuit niciodată

lucrurile au să se petreacă aşa. Datorită ţie Hank, am început acum să văd mai clar!

Peter se întoarse spre Ajutorii săi.

— Plecăm băieţi, strigă el. După aceia se adresă cowboyilor de la fermă: Cagulele cafenii, nu se vor mai întoarce, fiindcă de aici înainte nu mai au ce face aici; au făcut tot răul pe care-l avea de făcut, dar pariez că până la apusul soarelui, au să atace altă fermă.

— Încotro mergem şefule? întrebă îngrijorai

— Facem puţină călărie, răspunse laconic Peter.

Cei doi Ajutori îşi urmară şeful, care se îndrepta spre locul unde îşi ascunseseră caii. Hicks rămase tăcut, cât putu, însă în cele din urmă, curiozitatea lui naturală îl învinse.

— După cum te cunosc eu, ai ceva în cap, Peter.

— Poate, admise acesta.

— Dacă ai găsit ceva, nu văd de ce te-ai feri de cowboy aceştia. Sunt băieţi buni.

— E foarte posibil, aprobă Peter, dar noi trebuie să ne luăm toate precauţiile. Când cineva are un secret, e mai bine să-l păstreze pentru el însuşi, căci cea mai mare parte din oameni, se poarta la fel cu câinii când le dai un os: îl ia pe furiş, pleacă cu el şi fac atâtea ocoliri şi gesturi misterioase până îl ascund, încât până la urma, toată lumea ştie unde l-a îngropat.

— Dacă am lua nişte cai odihniţi de la fermă? propuse Doctorul. Poate că va fi nevoie, dacă plecăm la drum lung!

Curiozitatea lui, îl amuza pe Peter, care îi spuse în cele din urmă:

— Mergem sa vorbim cu Şeriful Warren.

Hicks surprinsese o licărire stranie în privirea şefului său. El exclama:

— N-oi vrea să spui că Warren e amestecat în afacerea asta murdară! Oare... oare ai găsit vreun indiciu, ceva?... Barem suntem măcar pe drumul cel bun, Peter?

— Nu vreau să fac profeţii, răspunse tânărul Şerif. Nu trebuie sa credem în alte profeţii, decât acelea pe care un bătrân fermier mi le-a spus într-o zi... El privi spre cer şi spuse: „Are să fie vreme frumoasă, dacă n-o ploua!...”, Haide Hicks, pe cal şi la drum!

Peter Rice avea aerul de a glumi, însă în ochii lui sclipea mereu aceiaşi lumină stranie pe care Ajutorul său o remarcase de la început. Uimitoarea memorie a tânărului Şerif, amintirea

celor mai mici detalii, pe care o păstra vie în minte, îi venise încăodată în ajutor.

Acum, putea ca în momentul pe care-l considera el ca cel mai potrivit, să se îndrepte cu Ajutorii lui, drept spre cartierul general al omului, a cărui activitate criminală., teroriza toţi crescătorii din Buffalo Ford.

CAPITOLUL XVII

MANUEL

Peter Rice sta pe un fotoliu în, cabinetul doctorului din Buffalo Ford care îi pansa arsurile. Degetele acestui om, cu vorba aspră, erau aşa de delicate, ca ale celei mai îndemânatice infirmiere.

— Mi se pare ca te cam usturǎ niţei, Şerifule? spunea doctorul aplicând o unsoare pe rana dureroasă de la ceafa lui Peter, care făcu tot posibilul să răspundă surâzând:

— Cred şi eu, că nu prea îmi dă ghes ca să izbucnesc în râs… Ia spune, eşti sigur că Hank are să scape cu viaţă?

— Păi îţi spun eu, că ăsta are mai multe şanse de a trăi, decât dumneata chiar!… Rice, te-ai cam băgat într-o pacoste mare, de când ai venit la Buffalo Ford. Noi îţi suntem toţi recunoscători, dar nici unul din noi nu ar dori să fie în locul tău!

— Nu-ţi mai face griji pentru mine, doctore. Deocamdată arsurile astea blestemate mă încurcă mai rău. Am primit eu destule lovituri de pumni, lovituri de cuţit, gloanţe şi altele în viaţă, dar abia erau înţepături de muşte, pe lângă ce am astăzi la ceafă! Şi unde mai pui că rănile dureau puţin la început, pe urmă nu mai le simţeam, dar asta usturǎ mereu!

Părăsind casa doctorului, el se îndreptă direct spre biroul Şerifului Warren. El îşi făcea mal multe griji, despre starea de sănătate a lui Hank Brown, decât despre periculoasa însărcinare pe care se hotărâse s-o ducă la capăt. Hank Brown fusese adus în casa doctorului, unde după ce a fost scăldat în unsoare şi înfăşurat în bandaje, fusese instalat într-un pat încă nu-şi venise în fire şi îi mai trebuiau vreo câteva săptămâni de suferinţe până să se considere scăpat. În orice caz, nu putea să mai încalece pe cal, decât la vreo două luni după aceia şi orice ar fi spus cowboy; de la Ranchul Steaua, nu mai avea să fie niciodată celebrul călăreţ care fusese înainte.

Peter Rice, simţea că o schimbare subtilă, se făcuse în

aspectul străzii principale din Buffalo Ford. Nu se mai vedea nici unul din acei oameni care stăteau fără nici o treabă, cu câteva zile mai înainte pe ici pe colo, trândăvind fericiţi, la soare, în faţa caselor sau o portiţelor. Trecătorii mergeau repede şi păreau nervoşi şi preocupaţi. Un mic grup staţiona în faţa atelierului de potcovărie şi sporovăiau cu animaţie. Hicks se despărţi din grup şi se apropie de şeful său.

— Mii de pipe! exclamă el. Oamenii de pe aici sunt cu toţii alandala. Judecătorul a plecat la ferma Steaua cu antreprenorul de pompe funebre… Ei bine! Au plecat însoţiţi de o escortă întreagă de călăreţi înarmaţi! Nostimă ţară Doamne, dacă oamenii sunt nevoiţi să umble cu pază solidă, chiar când se duc să adune şi cadavrele!…

El arătă o frânghie pe care şi-o înfăşurase în jurul braţului şi spuse:

— Ascultă Peter, eu nu sunt chiar aşa de idiot… Tu nu prea eşti vorbăreţ, dar mi-am dat eu seama că iar o să plecăm în urmărire, aşa că mi-am cumpărat o frânghie şi potcovarul îmi bate acum nişte fiare, cu care îmi fabric eu un nou bolas. Tom Pouce şi-a procurat un bici nou şi ne-am uns pistoalele. Acum când instrumentele noastre de lucru sunt pregătite, aşteptăm să ne spui ce să lucrăm.

— Lasă că n-ai să ai prea mult timp de aşteptat, îi promise Peter.

În momentul când da să intre în culoarul lung, care conducea la biroul Şerifului Warren, cei doi auziră o serie de pocnete, care semănau cu zgomotul produs de o armă puternică cu aer comprimat. Hicks surâse:

— Tom Pouce se antrenează cu noul lui bici… De altfel, bizonul nostru se poartă foarte curios, de la o vreme. Când ne-am dus la potcovari am trecut prin faţa a două cârciumi şi l-am îndemnat să intre ca să bea şi el un păhărel. Mi-a răspuns că „are să-mi sucească gâtul dacă nu-mi ţin pliscul”!

Peter deschise uşa:

— Merge Tom Pouce?

— Oho! Şi încă bine! răspunse uriaşul Ajutor. Par-că mă simt mai bine când am drăgălaşul ăsta instrument în lăbuţă. Ia uite şefule, ce credeai că mi-am pierdut îndemânarea?

El se duse în celălalt capăt al culoarului unde aşeză o bucată de hârtie pe un scaun, apoi se întoarse lângă tovarăşii săi şi strânse solid în mână, micul mâner de lemn de care atârna o

coadă nesfârşită de piele. Deodată enormu-i pumn se destinse, cureaua şuieră prin aer ca fulgerul şi lovind foaia de hârtie îi şi tăie o fâşie din margine.

Plici!

Tom Pouce făcu acelaş gest şi o altă bucată de hârtie zbură în aer: înainte ca fâşia ce zbura în aer sa cada la pământ, biciul trosni iar în aer şi o şi tăie în două.

Peter se aşeză pe scaun răsucindu-şi o ţigară şi îi adresă un compliment lui Tom:

— Nu, nu ţi-ai pierdut nimic din renumita-ţi îndemânare!

După aceia, el se pregăti să-şi aprindă un chibrit, dar Tom Pouce se repezi:

— Aşteaptă Peter, stai colo în fund şi ţine-ţi bine băţul de chibrit!

Cu paşi mari, Peter se duse până în fundul culoarului şi se întoarse surâzând, ţinând băţul în mână, pe care o întinsese puţin mai în lături. Tom Pouce trosni din bici: şfichiul atinse, frecând capul fosforat al chibritului, care se aprinse imediat.

— Aha! Acuma mă simt şi eu în apele mele! proclamă Tom Pouce, trântindu-se pe o bancă de lemn, care pârâi din toate încheieturile sub greutatea sa. Vreau să vă destăinuiesc ceva… Poate ca voi v-aţi închipuit că eu m-am supărat din cauza reflexiunilor ce le-a făcut pe seama mea, muscoiul ăsta – şi arătă cu barba spre Hicks – cu privire la păcatul meu de a bea… În realitate, lucrul ăsta m-a cam agasat puţin fiindcă eu nu m-am îmbătat niciodată în viaţă. Dar în ziua în care Doctorul şi cu mine, ne-am luat după tâlharii care îl uciseseră pe bietul Rimrock Morley, am încercat să-l ating pe unul cu biciul. Deşi eram la o distanţă tocmai bună, totuşi nu l-am nimerit, pe legea mea! Pentru moment m-am înfuriat extraordinar, dar asta mi-a cam dat de gândit.

Peter izbucni într-un hohot de râs:

— Aş prefera totuşi să te învăţ greceşte, decât să încerc să te trec la reformă, însă sunt cu adevărat fericit, Tom aflând că te-ai hotărât să nu mai bei. Cum, crezi! Dar atunci înseamnă că n-ai să te mai atingi de sticla cu „Remediul Universal” din prăvălia Doctorului? Sau cel mult ai să mai bei puţin când te-o muşca vre-un şarpe!

Tom Pouce surâse, puţin cam încurcat.

— Asta… încă nu ştiu… Nu pot promite prea mult dinainte.

Apoi scoase de sub bancă o sticluţă frumoasă, plină pe

jumătate cu un lichid negricios. El o puse pe buză şi înghiţi o gură respectabilă. După ce îşi şterse buzele, în faţa ochilor holbaţi de mirare a tovarăşilor săi, spuse hotărât:

— Ce-i drept, e puţin cam fadă, dar ştii ce bine te răcoreşte! Doamna Warren, văzându-mă aici singur, mi-a adus-o, ca să-mi mai trec timpul: e ceai de pansele sălbatece…

Un uruit de roate în stradă, le tăie uimirea celorlalţi doi poliţişti. Era Şeriful Warren, care după ce-şi opri trăsurica, dădu hăţurile unuia din ajutorii săi şi coborî ţinându-se de şale. Bătrânul se întorcea de la Ranchul Steaua.

— Hai noroc băieţi1, îi salută el. În seara aceasta trebuie să ne organizăm o trupa pentru paza oraşului. Am şi eu la Buffalo Ford câţiva flăcăi care nu se ţin de lovituri şi după ce am văzut ce s-a petrecut la Cuthbert, trebuie neapărat să-i adun şi apoi să-i repartizez în vreo duzină de patrule. Tâlhăriile astea nu mai pot continua!

El se trânti într-un fotoliu, în timp ce Peter se apropie de el:

— Warren, eu te-aşi ruga sa nu organizezi patrulele astea, fiindcă ar însemna să fie măcelărite, izolat, una după alta şi atunci antreprenorul nostru de pompe funebre, nu are să mai aibă nici un om care să-l ajute la îngropat!

Warren protestă surprins, bătând cu putere cu pumnul drept în palma stângă:

— Peter Rice, ceea ce-mi ceri tu să fac e o nebunie!

Peter îl lăsă să se dezlănţuie. Ochii tânărului Şerif se îndreptaseră spre un mexican de vârstă potrivită, care trecea pe la capul coridorului cu o gamelă într-o mână şi cu o bucată de pâine în cealaltă. Din marmită ieşea un miros de morcovi cu carne.

— Iartă-mă că te întrerup Şerifule, spuse Peter. Cine e omul care trece cu mâncarea pe acolo?

Warren, miop, îşi forţă privirea spre capătul coridorului strigând:

— Tu eşti Manuel?

Mexicanul care tocmai deschisese o uşă în fund, se opri:

— *Si senor, si!* se grăbi el să răspundă înclinându-se de câteva ori. Duc mâncarea prizonierilor. E ora prânzului.

Peter Rice niciodată nu scăpa vreun detaliu cât de mic: din prima ochire, văzând ochii aceia care evitau să privească făţiş ai mexicanului şi felul lui de a se furişa, o bănuială; i se deşteptă în minte. Manuel, gândea Şeriful, ar fi putut fi de felul lui timid sau

prea servil… totuşi putea să fi fost vorba şi de altceva.

— El face mâncarea pentru prizonieri, nu-i aşa? întrebă Peter.

— Da… cel puţin el pretinde că asta-i mâncare, răspunse Warren râzând cu poftă. Dar ce le dă el la şnapanii ăştia, e prea bun pentru aşa musafiri. N-ai putea spune că le dă un banchet, dar, am deplină încredere în el. *Mi s'pare* mie că se cam întâmplă să mai vândă o parte din morcovii deţinuţilor, prietenilor săi din cartierul mexican şi că prin asta îşi cam lasă „protejaţii” puţin cam nesătui. În orice caz, el nu a ciupit niciodată măcar un singur ban, din bugetul închisoarei. Dar să vorbim de lucruri mai importante: dacă nu vom organiza patrulele acestea, cum să punem mâna pe bandiţi? Mi se pare că e destul de logic, nu?

El azvârli o privire spre ceasul fixat pe perete în faţa lui şi continuă:

— Mâine dimineaţă, pot avea destui oameni organizaţi, ca să scotocesc toată regiunea, fără ca să-mi scape măcar un singur tâlhar!… Dar deocamdată. Am vorbit destul! Haideţi să mâncăm.

Toţi patru se îndreptară spre apartamentul particular al Şerifului, unde Doamna Warren le pregătise masa. Pe drum, Peter avu senzaţia că e spionat de o pereche de ochi, care îl ţinteau pe furiş din întunecimea unui culoar, din apropierea clădirii care servea de închisoare.

El primise invitaţia Şerifului Warren, fiindcă nu subestima câtuşi de puţin, îndemânarea machiavelică a omului care teroriza Buffalo Ford. „Şeful” cel mare, prin intermediul lui Leach sau al oricărui alt om plătit de el, putea cu ajutorul a câţiva dolari să le otrăvească mâncarea care li s-ar fi servit celor trei la Buzzard Gap. În cazul când aceştia s-ar fi dus să mănânce la hotelul din oraş. Peter Rice, mai mult ca oricând îşi lua toate precauţiile…

El îşi dădea seama ca Şeriful Warren era un om cinstit, numai că era prea bătrân pentru postul lui. Era uzat şi aproape complet neputincios. Bravul Rimrock Morley, nu era mai tânăr decât Warren, dar rămânea în cele mai bune condiţii fizice, până în ziua când bandiţii îl omorâseră. Şi moartea lui, părea că lovise foarte puternic imaginaţia fostului său şef, care părea şi mai zdrobit din momentul când aflase trista veste.

Cu toată slăbiciunea lui – sau poate din cauza ei – Warren era aproape la fel de guraliv ca şi Hicks, Doctorul şi toţi patru de-abia se aşezară la masă, când el reveni iar asupra ideii lui cu patrulele:

— Ce dracu! Peter, eu nu văd de ce să nu lansăm oamenii

noştri pe urmele acestor şerpi cu clopoţei! Ăştia omoară oamenii pe la spate, dau foc la case, masacrează cirezile, şi…

Peter sărise în picioare cu Coltul în mână. El avea o ureche foarte fina şi auzise un zgomot neaşteptat provenind din direcţia închisoarei. Un zgomot asemănător cu vaietul pe care îl scoate un om, care a fost lovit cu putere…

— Voi nu vă mişcaţi, spuse el cu vocea înceată, continuaţi să vorbiţi, vorbiţi tare… Eu am să ies. Am auzit ceva şi poate că mă înşel, dar prefer să am aerul unui tâmpit, decât să fiu aşa ceva. Să vorbiţi tare. Vorbiţi despre vreme, despre vite… de orice. Asta are să mă ajute, la ceea ce vreau să fac.

Spunând acestea, el ieşi pe fereastra sufrageriei, care era deschisă şi ocoli clădirea în fuga mare. Ajuns în faţa închisoarei, îşi scoase repede cişmele şi înaintă fără zgomot pe culoar.

Dacă Manuel se pregătea să dea vreo lovitură, el nu s-ar fi sinchisit de cei dinăuntru, auzind discuţia lor, care continua vioaie în sufragerie.

Şi într-adevăr… Peter auzi vorbindu-se pe şoptite în spre celule, probabil în spaniolă! Apoi se putu distinge un zgomot de chei şi descuierea unei broaşte, după care urmă un zgomot de paşi furişaţi, care se îndreptau spre el…

Manuel şi prizonierul pe care desigur că îl eliberase aveau să dea buzna în braţele Şerifului.

Dar senzaţia unui nou pericol, îl obligă pe Peter să-şi întoarcă repede capul şi apoi să se azvârle fulgerător la pământ: în picioare, în pragul uşi deschise a antreului, un om ridicase spre el ţeava unui Colt!

O detunătură zgudui pereţii culoarului

CAPITOLUL XVIII

NICI O PATRULĂ!

Peter întins pe jos îşi schimbă în aceiaşi clipă poziţia şi trase: omul, cu piciorul găurit de glonte, se prăbuşi ca un palton căzut din cui. Peter se întoarse repede şi se găsi în faţa lui Pedro Montez cel care schimba semnele de identitate ale vitelor căruia Manuele îi dăduse drumul. Un lung pumnal sclipea în pumnu-i crispat în ochii lui Pedro Montez, sclipi o lumină ucigaşe şi se azvârli înainte, cu pumnalul ridicat Dar Peter îşi repetă tactica care-i mai reuşise odată cu aceiaş bandit, când îl surprinsese în păşune, făcu un salt în lături, apoi se repezi înainte. Pumnul lui lovi ca un trăsnet drept în bărbii mexicanului, care căzu la pământ.

Îngrozit, Manuel fugise în direcţia sufrageriei, de unde răsună o împuşcătură: se auzi un zgomot de geamuri sparte, apoi mormăitul de furie al Şerifului Warren. Din cauza vederii lui slăbite bătrânul nu-l recunoscuse!

El ieşi cât putu de repede în culoar, cu pistolul fumegând în mână şi strigă:

— Are să ocolească clădirea şi să se refugieze în Cartierul Mexican. Unde sunt Ajutorii tăi Peter?... Au şters-o pe fereastră, de cum au auzit prima împuşcătură.

Peter alergă până la capătul culoarului şi-l văzu pe Manuel alergând de rupea pământul spre colţul casei; el ţinea un Colt fumegând în mână pe care-l descurcase de câteva ori, înapoia lui, pentru a-şi proteja fuga.

Dar în acelaş moment o siluetă enormă ieşi din umbră: era Tom Pouce, care cu biciul lui nesfârşit de lung în mână, făcu trei paşi şi se opri... Plici! Cureaua biciului se desfăşurase prin aer şi şfichiul îl atinse pe Manuel, drept în dosul urechei. Mexicanul se poticni, dar îşi urmă fuga. Plici! A doua oară şfichiul îşi atinse ţinta, însă mult mai puternic: Manuel, ca lovit de trăsnet, se

prăbuşi cu faţa în jos. Ca un leu, Hicks sări de după colţ, încăleca pe spinarea lui Manuel şi îl dezarmă.

Mulţimea se strânsese imediat în faţa puşcăriei. Peter se întrebă câţi dintre ei, erau spioni trimişi de „Şeful” cel mare…

Tom Pouce îl târî pe Manuel de guler până la postul de gardă al închisoarei şi acolo îl azvârli pe o bancă, în timp ce Şeriful Warren îl închidea, din nou pe Montez, care era încă leşinat, în celula din care-l scosese Manuel. Unul din Ajutorii lui, venit din stradă în fugă, atras de împuşcături, începu sa se ocupe de omul căruia Peter, fusese nevoit să-i găurească şi mâna şi pulpa cu un glonţ.

Ajutorul de Şerif, care fusese de pază în faţa temniţei şi care fusese doborât de Manuel, începu şi revie în fire. El scosese vaietul acela, care-l alarmase pe Peter Pistol în timpul mesei. Acum începu să povestească, aşa cum putea, ce i se întâmplase.

— Tocmai vorbeam cu Manuel. Eu am avut totdeauna încredere în el, eram prieteni buni, chiar îmi împrumutase şi bani. Când de-odată primesc o lovitură, în cap!… Îmi închipui că după aceia mi-a luat cheile şi i-a dat drumul lui Montez. Da’ n-aşi fi crezut eu vreodată, să facă Manual aşa ceva!…

Bătrânul Şerif Warren, dădea trist din cap spunând:

— *Mi s’pare* că prea am îmbătrânit. Nu mai pot avea încredere în nimeni. Vezi tu, Peter, tu ai avut dreptate cu privire la Manuel, cu toate acestea, el nu a făcut niciodată, nici cea mai mică greşeală, de când e în serviciul meu…

— Când îi umpli unui om mâinile cu bani, spuse grav Peter, devine ca un cal nărăvaş! Nu ştii niciodată ce-i trece prin cap!

După ce Manuel fu închis într-o celulă, Warren întră iar în biroul său, unde se trânti în fotoliu, trist, cu capul între mâini.

— Acum înţelegi, îi spuse Peter, de ce nu am vrut ca sa-ţi alcătuieşti patrulele? Nu vreau ca să li se întâmple şi unor oameni de treaba, de aici din oraş, ceia ce mi s-a întâmplat mie şi Ajutorilor mei, în ziua când am plecat cu Soapy Briggs. Organizaţia asta de bandiţi are afiliaţi în tot Buffalo Ford. Cum poţi să fi sigur că toţi oamenii din patrulele tale, sunt sau nu loaiali?… Uită-te de exemplu la Manuel.

Warren îşi clătină capul încărunţit şi reluă:

— Am îmbătrânit prea tare şi…

— Nu, nu e asta, spuse cu vioiciune Peter. Bineînţeles că tu eşti mult mai în vârstă decât mine, însă tu ai mai multă experienţă decât mine, iar eu am avantajul, că pot acţiona mai

uşor. Crede-mă Warren, nu trebuiesc făcute patrule. Un singur nemernic să fie printre ei şi ar fi de ajuns să le cauzeze pieirea tuturor!

— Dar la dracu'! Sunt aşa dar atât de multa canalii în Buffalo Ford? gemu bietul Warren.

— Cine poate şti? răspunse Peter. Poate că Manuel nu a făcut în viaţa lui ceva necinstit, până astăzi. A fost de ajuns ca vreun trimis de-al „Şefului" cel mare să-l ungă puţin, să-i şoptească două-trei vorbe la ureche şi., ai văzut rezultatul!

— Eu nu mai ştiu atunci încotro să mă îndrept! se văietă Warren.

— Ei bine! Nu te mai îndrepta nicăeri! îl sfătui Peter bătându-l amical pe umăr. Rămâi aici şi aşteaptă evenimentele, acum e rândul tău să aştepţi. Până acum ai ştiut să faci ordine în regiunea asta şi încă cu mult înainte de a mă fi născut eu: eu aşi fi foarte mulţumit dacă aşi putea să te imit.

Peter se duse să azvârle o privire pe culoar şi apoi reveni lângă bătrânul Şerif, murmurându-i la ureche:

— Şi ascultă o noutate, care are să te întinerească cu vreo douăzeci de ani, fârtate! Peste câteva minute, oamenii mei şi cu mine o să plecăm: şi scopul acestui drum, e de a avea a mică explicaţie, aşa de la om la om, cu şeful blestemaţilor ăstora! Acum ştiu cina e!

— Cum? exclamă Warren galvanizat. Tu... nu-ţi baţi joc de mine, Peter?

— Se poate! Eu îl cunosc perfect pe domnişorul ăsta.

— Drace! Cine e? gâfâi Warren.

— Ai sa rămâi trăsnit când ai s-auzi.. Îl un om pe care-l cunoşti bine de tot, un om pe care toată lumea îl respectă pe aici. Asta dovedeşte că nu totdeauna oamenii cei mai respectaţi sunt cei mai respectabili şi că nimic nu-i mai uşor decât să înşeli lumea. Haide, fârtate, tu ai făcut destula treabă până acum, aşa că deocamdată e rândul meu, ca să-i pun eu mâna în ceafă omului care ameninţă să distrugă tot ce ai făcut tu până acum!

Şeriful din Buzzard Gap părăsi Buffalo Ford, fără să-i fi spus bătrânului Warren, numele şefului de bandă. Warren, bătrân încăpăţânat, desigur că dacă ar fi aflat acest nume, ar fi încercat să-şi puie planul în aplicare: ar fi strâns toţi oamenii din oraş şi i-ar fi îndreptat spre locuinţa banditului.

Asta, după părerea lui Peter, ar fi fost cel mai bun mijloc de a-i permite „Şefului" cel mare, să scape. Desigur că el avea destui

spioni printre oamenii aceia şi aceştia l-ar fi prevenit imediat de pericolul care-l ameninţa.

În afară de asta, mai avea încă două motive bune: Peter Rice voite să evite masacrul care neapărat s-ar fi produs; şi după aceia, cu toate era sigur acum de numele banditului, încă nu putea dovedi vinovăţia lui. Individul acela în faţa locuitorilor din Buffalo Ford, putea să aibă suprema îndemânare de a izbucni în râs şi de a se justifica prin cuvinte frumoase. Pe când dacă avea de-aface numai cu trei poliţişti, neapărat urma să se dea de gol la un moment dat.

Hicks Doctorul era radios. Îşi făcuse un bolas nou şi ardea de nerăbdare ca să le dea de lucru. Cât despre Tom Pouce, îşi agăţase biciul cel lung de şea, alături de o ploscă mare, pe care soţia Şerifului Warren i-o umpluse cu ceai de pansele sălbatice.

Cei trei prieteni îşi luaseră în sfârşit, proprii lor cai. Sonny, focosul armăsar al lui Peter tremura de nerăbdare; micul roib al Doctorului sărea mereu în loc şi chiar enormul cal al lui Tom Pouce, care se odihnise atâta timp, o smucea din când în când, vrând s-o şteargă în galop.

— Te-am auzit în biroul lui Warren, remarcă Hicks, când spuneai că mergem să-i facem o vizită de politeţe şefului banditţilor. Eu te cunosc de multă vreme, Peter, dar niciodată nu te-am crezut aşa de dispus la glume!

Tom Pouce, probabil că-şi punea aceiaşi problema, dar bunul uriaş, care se putea dovedi la fel de şiret ca un indian apaş şi la fel de suplu ca o fiară din rasa felinelor, era prin natura lui, foarte discret. În cursul unei zile obişnuite, micul Hicks pronunţa de vre-o zece ori mai multe cuvinte decât el.

— Ai auzit foarte bine, Doctore. Băieţi, eu nu v-am spus până acum prea multe, fiindcă nu am voit să vând pielea ursului din pădure, înainte de a-l fi ucis. Apropos, nu ştiu, sunteţi voi vreodată atenţi la felul cum se îmbracă oamenii?

— Pe legea mea, nu! răspunse Doctorul. Nici eu nu sunt un dandy şi nici nu prea aleargă pe străzile oraşului oameni prea eleganţi în regiunile noastre.

— Eu nu le remarc decât armele, spuse sentenţios Tom Pouce.

Peter surâse:

— Ei bine! Noi am făcut cunoştinţă de curând cu un individ, mult mai bine îmbrăcat decât toţi cei pe care îi cunoaştem până atunci. El pretindea că se interesează în de-aproape de treburile din Buffalo Ford şi făcea paradă de o mare generozitate. Se purta

foarte politicos şi foarte cordial cu mine… Bine înţeles, asta nu-i de ajuns ca să-l facă pe un om suspect…

— Nu cumva vrei să vorbeşti de Cuthbert, din întâmplare? întrebă Doctorul.

— Nu, cu toate că-mi pare că şi lui i se cam potriveşte descrierea asta Domnul la care mă gândesc eu, purta un anumit fel de haine. Nici eu nu sunt un dandy, dar mi s-a întâmplat să mai arunc din când în când, câte-o privire şi în prăvălia croitorului din Buzzard Gap. Stofa hainelor acelui individ, trebuie să fi costat foarte mult; din cauza aceasta, ea ieşea cu totul din comun. Evident, domnul acela are dreptul să se îmbrace cum vrea, după mijloacele ce le are. Dar…

Peter, băgă mâna în buzunar:

— Am găsit ceva în mâna lui Hank Brown, după ce l-am scos din foc la fermă. E o bucată de stofă din hainele de care vă vorbesc: aşa că omul care le purta, trebuie neapărat să fi dat piept cu Hank Brown în bucătăria fermei. În încăierare, Hank i-a rupt bucata asta de stofă, chiar în clipa când a fost doborât. Individul era prea grăbit ca sa bage de seamă.

Peter deschise mâna, în care se găsea o bucată de stofă, după cât părea, o bucată de la buzunar.

— E Whipcord gri… aceiaşi culoare şi aceiaşi ţesătura cu hainele domnului acela atât de politicos…

Tom Pouce se saltă în şea strigând:

— Dullo!

— La ţintă!… Din primul foc, admise Peter. George Dullo e şeful acestei bande de criminali. Cel puţin asta e convingerea mea. Dullo ăsta, e un criminal extraordinar e periculos!

— Ei drăcovenie! strigă Hicks. Dar Dullo ăsta e bogat ca un Cresus, nu e aşa? Atunci ce mai vrea? De ce ar vrea sa-i ruineze pe toţi crescătorii din regiune?

Peter Rice râse cu amărăciune:

— Doctore, află că mulţi oameni sunt mult mai fericiţi ca să se plimbe numai în trăsură, atunci când alţii sunt nevoiţi să umble numai pe jos. Nu ştiu de ce, dar e aşa. Da, Dullo e foarte bogat, foarte bogat, dar mai vrea şi alte bogaţii… şi mai ales să fie atotputernic. Şi noi, avem nenorocirea să ne aflăm în calea proiectelor sale, noi, cei trei din Buzzard Gap!… Nu vreau să vă ascund că mergem să dăm piept cu un mare pericol. Dar am cunoscut odată un bătrân cowboy mexican, puţin cam filozof, care spunea: „Când ai de-aface cu un pericol, aruncă-te drept în

mijlocul lui; acolo poate că ai să te afli mai în siguranţă ca în ori care alt loc!...” Ei bine, asta vom face şi noi. În noaptea asta, vreau să dau piept cu un om extrem de puternic, dar n-am nici cea mai mică teamă, dacă voi sunteţi cu mine, băieţi!

Tom Ponce, care tocmai îi dăduse o sărutare ploştii cu ceai de pansele sălbatece, îşi şterse gura şi mormăi:

— Contează pe mine, Şefule!

— Dar trebuie să fim foarte prudenţi, anunţă Peter. La urma urmei, dovada pe care o am eu, e complet insuficientă: s-ar putea ca Dullo să nu fie singurul din regiunea asta, care poartă haine de Whipcord gri. Şi chiar dacă ar fi singurul, poate că are vreun alibi, o justificare. Cel mai bun lucru, pe care-l avem de făcut, e să punem la punct lucru, ăsta, înainte de toate.

CAPITOLUL XIX

EXPLICAŢII

Cu multă îndemânare, Peter aflase la Buffalo Ford că George Dullo, locuia în vechea „Hacienda Gallego”, pe malul râului Bonanza. Acolo îşi conducea el tovarăşii.

Cei trei poliţişti, mergeau deocamdată de-a lungul malului râului Bonanza, până când la o cotitură a apei, descoperiră la vreo câteva sute de metri în faţa lor, nemişcat în vârful unei ridicături, un călăreţ, a cărui siluetă se detaşa: pe fondul lunei ce începuse să se ridice la orizont. În aceiaşi clipă probabil că şi omul acela îi zărise, căci dădu pinteni calului şi dispăru în dosul dâmbului.

— Mii de pipe! Un spion! exclamă Doctorul.

Tom Pouce dădu pinteni calului, urlând peste timar:

— Îl prind de pe urmă, Şefule?

— Nu! Stai! strigă Peter ajungându-l din urma. Ar fi inutil: are atâta avans asupra noastră încât ar ajunge neapărat înaintea noastră la Hacienda Gallego. Mai bine să ne purtăm aşa ca şi când nici nu l-am fi văzut, căci dacă am da buzna fa ferma banditului în goana mare, am putea fi primiţi cu o ploaie de gloanţe. Pe când dacă Dullo ne vede venind liniştiţi, poate că nu are sa bănuiască nimic.

— Şi atunci? se îngrijoră Hicks, curios ca întodeauna.

Peter se strâmbă:

— Atunci… om vedea noi. Pot să fac prinsoare că vom avea multe neplăceri, dar voi trebuie să mă urmaţi liniştiţi şi să nu vă băgaţi în încurcături, poate prea periculoase, grăbindu-vă. De sigur că are acolo, numai criminali de soi şi bine plătiţi… Dar puţin îmi pasă de ei, dacă el nu bănuieşte nimic şi pot să ajungi până lângă el şi să-i pun ţeava Cotului în burtă. Atunci, nici unul din mercenarii lui n-are să îndrăznească să tragă şi nici el nu are să le ordone să facă aşa ceva; asta poţi fi sigur!

Aşadar ei îşi urmară drumul în trap mărunt; în marea tăcere a preeriei, pe care nu o tulbura decât zgomotul copitelor şi scârţâitul şeilor lor, în faţa lor, se zăreau luminile conacului, o haciendă veche, construită încă de pe vreme când Arizona aparţinea încă mexicanilor.

Râul Bonanza făcea o cotitură care îl aducea aşa de aproape de conac, încât părea că-i scaldă picioarele zidurilor. Un drum larg, cu tufe de bumbac pe ambele părţi pornea de lângă rău, urcând pana la un grajd uriaş, instalat cu spatele lipit chiar de o faleză înaltă ce s-e ridica mult deasupra clădirilor fermei.

Casa propriu-zisă de locuit, se afla în mijlocul unor stejari, care erau probabil de aceiaşi vârstă cu ea. Era un conac splendid; puţin cam roş de vreme, dar care avea încă o înfăţişare frumoasă, cu măreţele-i ceardacuri care îi înconjurau cele doua etaje, deasupra cărora se afla o terasă întinsă. Peter, nu se putu opri da a nu evoca vremurile acelea romantice, care se scurseseră în timpul când senioritele cu ochi languroşi se rezemau de balustradele acelea, ca să ascute serenadele cântate din ghitare de *caballeros* cu mustăcioarele subţiri şi răsucite. Unde erau acele vremuri fericite!… Acum hacienda era locuită de unul din cei mai mari criminali pe care îi văzuse vreodată ţinutul acela.

Cei trei tovarăşi sosiră în faţa casei, coborâră de pe cai şi trecură dârlogii peste capul cailor. Nimeni nu se arătase, dar Peter Rice simţea că erau spionaţi şi ştia că în clipa aceia mulţi criminali din solda „Şefului”, îndreptau din întuneric carabinele spre ei. Dar încă nu sosise momentul violenţelor. Peter începu o conversaţia banala; ca să poată fi auzit de urechile duşmanilor:

— Sper că domnul Dullo, o fi acasă, grăi el tare şi răspicat spre Hicks.

— Cred şi eu, răspunse acesta, luat puţin cam pe neaşteptate.

Tom Pouce dădu dovadă de mai multă perspicacitate:

— Frumoasă proprietate, pe legea mea, declară el. Domnul Dullo se poate lăuda că are o locuinţă minunată. În Texas, am mai văzut aşa ceva.

Cei trei, urcară treptele spre verandă, vorbind mereu, apoi Peter trase de mânerul unui clopot, al cărui ecou răsună lung în interiorul casei.

Aşteptând ca sa li se deschidă, Peter socoti că acum sosise momentul cel mai penibil, din toată afacerea asta. Fusese nevoit să ia o hotărâre eroică, aproape disperată, care avea să facă să

treacă prin nişte momente teribile, împreună cu cei doi tovarăşi ai săi.

Bineînţeles, că el ar fi putut face să se înconjoare hacienda Gallego de toţi oamenii cinstiţi din Buffalo Ford, care ar fi fost hotărâţi să termine odată cu acest criminal, care ameninţa să îi ruineze. Dar aceasta ar fi însemnat ca o mulţime de oameni să-şi piardă viaţa în acea bătălie şi pe de altă parte, George Dullo, nu era aşa de prost, ca să nu fi avut el vreo altă ieşire secretă, în acea proprietate pe care el o reconstruise şi o mai înălţase cu câţiva ani mai înainte, atunci când sosise în regiunea aceia. Singurul lucru pe care îi dorea Peter, era de a se găsi faţă în faţă cu banditul.

Un mexican unsuros deschise încet uşa.

— Pe cine-l caută? întrebă el, cu o privire neîncrezătoare.

— Am venit să-i facem o vizită domnului Dullo, răspunse amabil Peter.

— Pofteşte-i înăuntru pe domnii aceia, Miguel, spuse o voce jovială care părea a veni dinspre fundul holului. Condu-i în bibliotecă.

Servitorul le arătă drumul celor trei poliţişti şi numaidecât apăru şi Dullo, amabil şi surâzător, îmbrăcat de data aceasta cu un costum de culoare închisă.

— Fiţi bineveniţi *amigos!* îi salută el. Luaţi loc ca la dv. acasă. Miguel, adu-mi o sticlă din cei mai bun vin care-l avem! Ştiu, ştiu Şerifule că nu bei alcool, dar cred că ai sa bei măcar o înghiţitură de vin, măcar pentru a-mi onora casa.

— Ce mai faci domnule Dullo? răspunse cu un ton neutru Peter, care înainte de a se aşeza pe un fotoliu capitonat din plin, aruncă repede o privire în jurul lui, pentru a se asigura că nu se pregătea nici o cursă. Tom Pouce şi Doctorul se aşezară şi ei la întâmplare, în spatele şefului lor. Dullo după ce luă o cutie cu ţigări de foi din partea cealaltă a camerei, se aşeză în faţa lui Peter.

— Ei, ce mai noutăţi, Rice? întrebă el cu interes. Dacă aşi putea să-ţi fiu de folos într-un fel oarecare, nu ai decât să-mi spui. Oamenii mei, banii mei şi chiar şi serviciile mele personale sunt la dispoziţia voastră.

— Da, am câteva noutăţi, răspunse Peter privindu-l cu atenţie. Nimic din expresia acelei figuri cu pometii ieşiţi, cu mustaţa îngrijită cu atenţie, nu arata nici cel mai mic gând ascuns. Şi cu toate acestea, Peter era sigur că în faţa lui, avea un criminal

monstruos,

— Ce noutăţi Şerifule? insistă Dullo. Sper că sunt bune!

— Într-adevăr! răspunse Peter, care brusc, înfipse ţeava Coltului în burta lui Dullo. Sunt bune, dar nu pentru dumneata! Haide Dullo, mâinile-n sus!

Dullo ridică braţele, surâzând cu aerul unui om, căruia un prieten îi făcea o farsă.

— De fapt, eu… începu el.

— De fapt?… îl întrerupse Peter. Te arestez pentru crimă, furt cu mâna înarmată şi provocări de incendiu!

În spatele lui Peter se auzi un clincănit metalic în locul unde se aşezase Hicks.

— Mii de pipe! se auzi strigând acesta. Dacă vreodată...

El se întrerupse brusc şi Peter Rice fără a-şi clinti mâna, aruncă cu iuţeală o privire înapoi.

Hicks se afla tot pe fotoliul lui, dar un fel de braţe metalice ieşite din spătarul scaunului îi înconjurau braţele şi pieptul, strângând cu putere şi fixându-l nemişcat de fotoliu. Tom Pouce, care avusese şansa să nu şadă pe un scaun trucat, sărise cu pistolul în mână şi aştepta ordinele Şefului său.

Dullo izbucni în râs, cu cinism.

— S-ar părea că ai pus mâna pe mine, Rice! spuse el pe un ton glumeţ. Dar şi eu am pus mâna pe micul dumitale Ajutor. E tocmai pe tocmai. Dacă apeşi pe trăgaci, eu sunt un om mort. Dar în cazul ăsta şi Ajutorul dumitale, are să dorească să nu mai fi venit pe lume, când o vedea ce sfârşit îl aşteaptă?… Şi asta nu-i nimic!… Ce crezi?… Ia uită-te colo sus Rice. Hm! Ce zici! Aşa-i că-i nostimă casa asta?… Nu ţi se pare?…

Peter apăsă ţeava revolverului, mai tare în burta celui din faţa sa. Şi ridică o clipă ochii. Fără zgomot, în plafon se dăduse deoparte un oblon, pe unde apăruseră patru carabine ce ţinteau spre el. Tom Pouce, din fericire nu era în bătaia lor.

— Da, spuse Peter sec. Nostimă casă, dar tot n-ai s-o scoţi la cap, Dullo. Ne-ai prins aici ca pe nişte şoareci, dar şi tu ai să ai aceiaşi soarta, ca şi noi.

Dullo, avu din nou acelaş surâs sarcastic:

— Rice, eu nu sunt de aceiaşi părere! Ştiu ca eşti un om foarte curajos, dar mă îndoiesc ca ai avea curajul să apeşi pe trăgaci, ştiind că din cauza acestui gest, Ajutorul tău va muri în cele mai înspăimântătoare chinuri. Haide, atunci de ce să nu discutăm puţin?

— Să discutăm, spuse cu asprime Peter, dar lasă-ţi ghearele în sus, căci altfel, conversaţia are să se termine foarte repede!

— Aha! Începi să devii mai rezonabil! spuse Dullo cu un aer degajat. Am putea sa aranjăm lucrurile, dacă îi spui gorilei ăsteia, care-ţi serveşte de Ajutor să-şi arunce arma. În orice caz cu cât va încerca să se servească de ea mai puţin, cu atât mai bine va fi pentru el…

— Nu te lua după el, Tom ! urlă Doctorul. Adăposteşte-te după ceva! Peter fă-i socoteala tâlharului ăstuia şi pe urma ştergeţi-o amândoi, de aici, dar repede! Ca doar ştiţi să vă folosiţi de armele voastre! Nu vă ocupaţi de mine, că nu mi-e teamă de ei! Puţin îmi pasă dacă o să mor, dacă şi şarpele ăsta cu clopoţei moare şi el! Hai băieţi! Nu vă mai ocupaţi de mine!

Dullo izbucni în râs. El ştia că în situaţia aceasta, Peter nu avea să tragă. Şi Peter o ştia de asemeni, la fel de bine!…

— Tom Pouce, puneţi arma în teacă, ordonă el. Dar rămâi în picioare.

— Cuminte sfat, ironiza Dullo. Ei nu merge aşa de uşor, cum crezuseşi tu Peter! Aşa-i?

— Nu mă aşteptam deloc să fie aşa de uşor, răspunse Peter. Dar tu nu ştii că oamenii din Buffalo Ford, vor fi aici dintr-un moment sau altul? Mai speri acum ca să mai scapi într-un fel sau altul?

— Ba cum să nu! Şi, mai ştiu încă sigur, că nu are să vină nimeni din Buffalo Ford. Tu nu i-ai spus nimic Şerifului Warren, din bănuielile tale, căci altfel spionii mei, mi-ar fi spus-o până acum… Tu ţi-ai ţinut pliscul, fiindcă ştiai ce avea să se întâmple, dacă ar fi atacat casa mea, care e plină de oameni şi de muniţii. Încă nu ai putut să bagi de seamă ce creneluri sunt făcute în ziduri, fiindcă sunt bine camuflate. Păcat, mi-ar fi plăcut să susţin un asediu… Numai aventuri în genul ăstora, fac viaţa mai atrăgătoare.

— Da, dar asta nu are să facă câtuşi de puţin mai atrăgătoare, rosti Peter.

— Şi Cagulele Cafenii, a fost o idee frumoasă, nu-i aşa? continuă Dullo. Vreau ca de azi înainte, Cagulele Cafenii să fie temute de toată Arizona. Numai că pe viitor, eu am să stau de-o parte. Vezi tu, Peter, eu sunt un jucător, dar nu risc decât atunci când am toate atu-urile în mână… Hank mi-a smuls o bucată de stofă din haină şi n-am băgat de seamă, decât după ce ieşisem din casă, cu toate astea eram liniştit, fiindcă credeam că Hank,

avea să dispară în incendiul acela. Dar cum mi-a spus unul din spionii mei, că tu l-ai salvat pe Hank, imediat mi-am dat seama, că era necesar să-mi iau toate precauţiile. Acum sunt sigur că tu ai găsit bucata aceia de Whipcord gri. Însă adineaori, neştiind nimic sigur, eram dispus să te primesc cât se poate de cordial, să-ţi dau de băut şi să te distrez... dar fiindcă te-ai purtat întru-n mod aşa de neraţionabil, am lăsat în grija prietenilor de sus, să-ţi facă recepţii şi mai amuzantă.

Miguel, servitorul intră în momentul acela pe uşă cu o puşcă în mână, pe oare o îndreptă spre nenorocitul Hicks.

— Haide Rice, ia-ţi revolverul de acolo! spuse Dullo cu un ton aspru. Îţi dau un minut pentru asta. Altfel Miguel are să facă uz de armă. Nu-l face să-i sară creierii aşa de repede Miguel, prea s-ar sfârşi repede... întâi să-i găureşti un picior.

El râse iarăşi:

— Aşa dar, Peter, acum putem să ne înţelegem, hai?

Ca un bun luptător, Peter îşi dădea seama în ce moment să dea Înapoi sau s-o lase mai moale.

Hicks fuse prins în capcană, ceea ce făcea ca şi arma lui şi a lui Tom Pouce să fie nefolositoare, Peter, dacă ar fi fost singur nu s-ar fi temut să încerce orice, dar în situaţia actuală, trebuia să ia nesfârşite precauţii.

El ar fi putut să fugă cu Tom Pouce din acea clădire sinistră, dar nu puteau să-l abandoneze pe Hicks. Brăţările de oţel care îl ţineau pe acesta prizonier de fotoliul său, trebuiau să fie manevrate din altă cameră, poate chiar de oamenii aceia care, îi ţineau sub ameninţarea puştilor, prin deschizătura aceia din plafon. În orice caz, Dullo avea superioritatea.

— Ei bine! aştept să te hotărăşti, Peter! spuse Dullo. Miguel pregăteşte-te pentru cazul când s-ar încăpăţâna şi aminteşte-ţi că nu trebuie să-i zbori creierii. Numai un picior... aşa pentru început!

— Vrei să discutăm Dullo? spuse încet Peter. Foarte bine? Dar cu o condiţie: eu te ţintesc pe tine, aşa cum şi tâlharii ăştia îl ţintesc pe Hicks. Chiar dacă s-ar trage în mine de sus, ultimul gest pe care-l voi face înainte de a murii e de a apăsa pe trăgaci şi e exclus ca să mai poţi scăpa. Să discutăm... dar mai înainte, să i se dea drumul Ajutorului meu.

— Târgui e corect, conveni Dullo. Dar şi eu am o condiţie de pus: Miguel va trebui să-i dezarmeze pe ambii tai Ajutori. Chit pe chit, înţelegi?... Ştii că găsesc afacerea asta, într-adevăr

pasionantă?

Peter Rice nu avea de ales. Dacă ar mai fi aşteptat, Miguel ar fi tras în Doctorul şi judecând după mutra crudă a servitorului, această însărcinare se părea că-i este foarte agreabilă.

— Ei bine, s-ar putea să primesc şi propunerea asta, spuse Peter, căutând să mai câştige timp... Acum cunoştea bine dispoziţia camerelor în care era prins împreună cu tovarăşii săi, ca într-o capcană. Biblioteca era iluminată de mai multe lămpi de petrol, pe care Peter nu putea spera să le spargă aşa de repede trăgând în ele cu pistolul, căci în timpul acesta, nu i-ar fi putut împiedica pe bandiţi să-l ciuruiască de gloanţe. Dullo prevăzuse totul.

— Foarte amabil din partea ta! spunea acesta ironic. De altfel mă şi aşteptam la asta, Trebuie să-mi dai însă un răspuns precis.

Peter părea că se gândeşte. Şi se gândea, dar nu la ceea ce-i cerea Dullo. El se gândea ci dintr-o singură săritură, putea să arunce la pământ cele două lămpi monumentale care împodobeau şemineul înalt; după aceia, putea să încerce cu cei doi Ajutori să sară prin geamul ferestrelor care dădeau în curtea ranchului.

Evident că puteau fi atinşi, dacă mexicanii ar fi tras destul de repede, dar altă scăpare nu mai aveau, Caii lor se aflau tot acolo unde îi lăsase neîmpiedicaţi şi Peter îi auzea cum băteau nerăbdători, din picioare... Lămpile răsturnate, desigur că aveau să incendieze podeaua, aşa că avea le dea de lucru mercenarilor lui Dullo şi chiar lui însuşi

— Mai rămân cinsprezece secunde . Eşti găta, Miguel?

— Accept propunerea ta, spuse repede Peter. Îţi ţin revolverul în burtă, până ce Hicks ve fi eliberat, după aceia aprob să mă despart de el. Dar să nu cumva să încerci să-mi faci vreo festă, căci altfel eşti un mort! Şi în iad, banii tăi n-au să-ţi mai folosească la nimic, Dullo!

— Ha! Ha! Ha! îl batjocori Dullo. Ai început să vorbeşti bine, Peter... Dezarmează-i pe cei doi Ajutori, Miguel.

Miguel începu să-şi facă treaba, cu un aer hotărât. Tom Pouce mormăia ca un buldog, dar, dezarmat sau nu, situaţia lui nu se schimba deloc. Ca şi Peter, ar fi făcut orice ca să-şi apere viaţa, dar din moment ce viaţa prietenului sau, Doctorul era în joc, ştia să se stăpânească

— Bravo, spuse calm Dullo, până la urmă o să ne înţelegem noi.

Ţinând mâinile încă în sus, el îşi ridică privirea spre tavan şi strigă:

— Hei, voi de sus! Daţi-i drumul bietului prichindel, nu vedeţi ce aer nenorocit are acolo pe fotoliu!

Cu un scârţâit uşor, braţele metalice care îi ţineau pe Hicks prizonier se mişcară şi dispărură la locul lor, în dosul spătarului. Micul ajutor se ridică şi se dădu repede deoparte, cu micii lui ochi albaştri, jucând de furie. Dar privi spre Şeful lor, aşteptând vreun semn.

— Înţelegerea noastră, rămâne valabilă nu-i aşa? spuse Dullo pe un ton sălbatec. Miguel, vino să-i ei şi pistolul acestui gentelman. Ştii Peter, că oamenii mei ţintesc şi pe tine şi pe Ajutorii tăi?

Peter ridică din umeri şi îi dădu pistolul servitorului, care imediat părăsi începerea.

— Aşa dar, te crezi foarte şiret Dullo? spuse Şeriful, care se ridicase şi se îndrepta ca din întâmplare spre şemineu, pregătindu-se ca să smulgă cu o singură mişcare cele două lămpi mari şi să le azvârle la picioarele lui Dullo. Eu pariez că…

În clipa când se întorcea, podeaua se deschise sub el. Dullo fugise spre uşă, pentru a evita ca să fie înghiţit de golul de sub duşumea Peter încercă să se agaţe de marginea şemineului, dar mâinile îi alunecară şi căzu într-o gaură neagră. În cădere capul i ce de ceva tare şi leşină…

Când îşi reveni în fire, îşi dădu seama că se găsea într-un fel de pivniţă, iar sub el pământul, era cu zgârcenie acoperit de un strat subţire de paie. Apoi auzi vocea lui Hicks Doctorul… Totdeauna trebuia să se audă vocea Doctorului, atunci când era prin împrejurimi. Podeaua trucată. Pericolul, nimic nu-i putea împiedica pe micul Ajutor de Şerif, de a sporovăi, chiar dacă ar fi avut şi ţeava unui Colt, înfiptă în coaste.

— Toată lumea se întreba unde ai dispărut, spunea Doctorul. S-ar crezut chiar că te-ai înecat, în orice caz, nu ne-am fi aşteptat să ne întâlnim în beciul acesta.

— Dacă ar fi un beci, obişnuit, ar fi minunat, răspunse o voce cordială. Dar beciul canaliei de Dullo… e în fond, altceva! Pe cuvântul meu, măcar să fi aşezat şi el aici în fund nişte saltele, pentru cei pe care îi trimite aici, cu capul în jos!… Pariez ca bietul Rice, a căzut rău. Dar ce tot spun eu! Sunt sigur că Peter Rice scapă şi din asta! Aşi fi în stare să pariez pe orice.

Omul care vorbea, era proprietarul ranchului „Steaua"… J. B.

Cuthbert!

CAPITOLUL XX

PRIZONIERI!

O dâră subţire de lumina, care se strecura marginea trapei din tavan, îi permise lui Peter să constate că făcuse în cădere, ca şi Ajutorii săi, vreo şase-şapte metri. Peter căzuse în picioare, dar în cădere se lovise cu capul de marginea fixă a podelei, ceia ce îi pricinuise acel leşin trecător. La câţiva paşi de el, cineva scotea nişte sforăituri sonore, fără a putea fi văzut însă. Cu toate acestea Peter era sigur că era Tom Pouce… Ajutorul uriaşa când se găsea într-o situaţie încurcata şi când socotea că ori ce sforţare momentana pentru a ieşi din ea, era zadarnică, chiar dacă ar fi ştiut că la deşteptare îl aştepta moartea, se lungea mai la o parte, căsca, se întindea şi apoi dormea liniştit.

— Dumneata eşti, Cuthbert? întrebă Peter.

— A! Ţi-ai venit în fire, Peter? Ajutorul dumitale era foarte îngrijorat de ceia ce ţi sa întâmplat, dar s-a hotărât sa te lase să te odihneşti în linişte.

— Cum te simţi Şefule? întrebă îngrijorat Doctorul.

— Nu prea rău, răspunse Peter. Numai, că mă doare capul. Cu arsurile astea de pe ceafă şi cu lovitura pe care mi-au administrat-o adineauri, m-a apucat o migrenă teribilă! În afară de asta, restul merge, cu toate că locul nu prea e confortabil. Noi crezusem că te-ai înecat, Cuthbert?

— Tocmai asta îmi spunea şi Ajutorul dumitale adineaori, răspunse englezul, dar mi-a mai rămas, încă o fărâmă de viaţă. Afacerea asta cu înecatul, nu a fost decât o punere în scenă grosolană, a tâlharului ăsta de Dullo. Bestia mă invitase să petrec o seară la et şi… *well,* vezi cum m-a primit! Şi de ai putea vedea în ce ţinută mă aflu!…

Englezul se târî până în dreptul razei de lumină şi Peter putu să constate ca bietul om, nu avea, pentru a-şi proteja de frig frageda-i constituţie, decât lenjeria. Cu toate astea, Cuthbert îşi

păstrase aerul surâzător.

— Eu am venit în Arizona, din cauza aerului bun, cred că ştii. Cu toate acestea, am impresia că e cam frig aici..

— Dullo a aflat că îl suspectai, nu-i aşa? întreba Peter.

— Exact, răspunse gentlemanul-fermier. Ţi-am mai spus că eram puţin şi detectiv amator... Ei bine! Eu l-am bănuit pe Dullo, din prima zi în care l-am văzut. Într-o zi, a scăpat o frază, car m-a făcut să cred că a trăit mult timp prin Montana. Eu am reuşit să-mi procur o fotografie de a lui Dullo şi am trimis-o autorităţilor din acel stat, care m-au informat cu prima poştă, că Dullo era căutat de poliţia de acolo. Era supranumit acolo Dullo-Cu-Degetele-lungi şi era un jucător de profesie şi toate celeilalte, înţelegi. Ei bine! Uite unde m-au condus talentele mele de detectiv amator!

Peter fi povesti lui Cuthbert, ce se mai întâmplase de la ultima lor întâlnire şi despre focul cei distrusese ferma.

Englezul primi această noutate foarte calm, fiindcă se aştepta să moara. Dintr-un moment într-altul nu îi mai păsa de bunurile sale pământeştii.

— Hicks mi-a vorbit şi despre Hank Brown, spuse el. Ce om minunat e Hank; proiectasem să-l fac părtaş la beneficiile fermei, anul viitor. Dar păcat că proiectele frumoase, nu izbutesc întotdeauna!... Dar ce mă necăjea mai mult pe mine, era că nu aveam cum să vă previn de existenţa trapei aceleia, adineaori, când vă auzeam pe sus. Mi-am dat seama că se pregătea ceva acolo sus, încă de azi dimineaţă, când Miguel, derbedeul ăla care lucrează pentru Dullo, a coborât aici, m-a legat şi mi-a pus căluş, eu auzeam perfect, tot ce se petrece acolo sus, dar, îmi era imposibil să pot scoate cel mai mic strigăt. Eu cam am impresia, că toţi trei suntem cu adevărat pierduţi. În consecinţă, nu mai avem de ce să ne mai văităm zadarnic, nu-i aşa?

— Ei, puţin îmi pasă dacă mor, se indignă Doctorul, dar aşi fi vrut întâi şa-i sucesc gâtul lui Dullo! Am văzut eu destui indivizi scârboşi în cursul existenţei mele, dar niciodată nu am avut de-aface cu un şarpe atât de veninos ca acesta!

— De mine vorbeaţi, copii? se auzi de-odată deasupra lor o voce suavă.

În planşeul trucat ce se afla de-asupra lor, se deschisese un capac mic şi o dâra de lumină le luminase temniţa. Vocea lui Dullo relua:

— Nu credeţi, că nu e politicos din partea noastră, ca să

criticaţi manierele gazdei voastre?

Peter rămase tăcut, în timp ce Doctorul începu să declame o serie de epitete variate şi care mai de care mai virulente, la adresa şefului bandiţilor. Cuthbert, însă rămăsese imperturbabil.

— Foarte amabil din partea dumitale, că ne mai faci o mică vizită, spuse el pe un ton de o exagerată, curtoazie.

— Mă rog, mă rog! răspunse Dullo pe acelaş ton delicat. E o adevărată plăcere, vă asigur, mai ales ca în curând nu o să mai am ocazia să mai conversez cu domniile voastre.

— Spune-mi te rog… aşa numai ca să-mi satisfac curiozitatea, spuse Cuthbert, cine la omorât pe Jack Flynn, cowboyul meu?

— Soapy Briggs.

Cuthbert păru tulburat o clipă, apoi izbucni în blesteme, la adresa perfidului Soapy Briggs.

— Mi s-a părut că am auzit şi vocea ta, Peter reluă Dullo. Sunt fericit să te aud, căci ai fi putut să mori în cădere şi asta m-ar fi întristat foarte mult. Bineînţeles că ai să mori, însă de o moarte cu mult mai dulce… Ce să-ţi fac, Peter? Deveniseşi prea periculos. Tu erai singurul om de care mă temeam.

— Mulţumesc! răspunse acru Peter. Eşti un om şiret Dullo, totuşi nu m-ai înşelat multă vreme. Ceia ce m-a cam înşelat un timp, a fost în clipa când au tras în noi tâlharii aceia, atunci când ieşeam de la Warren: ei trăgeau şi în mine şi în tine, iar tu însuţi nu ai ezitat să omori unul din ei.

— Eu am făcut-o într-adins, fiindcă socoteam că numai aşa puteam să-ţi împrăştii bănuielile, răspunse celălalt. Bineînţeles că erau oameni de ai mei, dar ei nu mă văzuseră intrând la Şeriful Warren prin poarta din spate. A fost o încurcătură amuzantă, nu-i aşa?… Haideţi copii, mai distraţi-vă acolo, fiindcă eu am prea mult de lucru, pentru a-mi mai pierde timpul, sporovăind cu voi.

Chepengul se închise la loc şi cei patru oameni, se găsiră din nou în întuneric. Nu mai aveau altceva de făcut, decât să se pregătească, pentru moartea pe care Dullo le-o rezervase, o moarte pe care era clar ca nu o dorea „prea dulce”.

Englezul îşi reluase repede sângele rece. Cu voce înceată, el începu o discuţie cu Peter, care îşi dădu seama că avea de-aface cu un om, care avea un caracter oţelit, cu toată slăbiciunea lui fizică.

— Bănuiesc că ai remarcat dispariţia a cea mai mare parte din veşmintele mele, spunea Cuthbert. Evident că îmi dau seama că

nu e câtuşi de puţin respectabil ca cineva să se plimbe aşa… în mica ţinută. Dar nu am plecat aşa de acasă. Am ajuns aşa din vina lui Miguel, servitorul… A, e un brigand autentic, Miguel asta; are un spirit comercial, ca nimeni altul. El îmi aduce de mâncare, dar nu-mi dă mâncare, dacă nu i-o plătesc, cu o parte oarecare din îmbrăcămintea mea. La început i-am dat cizmele, pe urmă haina şi aşa mai departe… Bănuiesc că în curând va trebui să îi cedez şi lenjeria, în schimbul unei farfurii de morcovi.

Sforăiturile lui Tom Pouce, încetară ca prin farmec. Ajutorul se ridică în coate brusc şi întrebă îngrijorat:

— Mi se pare că era vorba de morcovi. Tocmai că simt o poftă teribilă de mâncare.

— Mă tem cam tare, că tocăniţa noastră, nu o tocmai aşa de confortabilă, ca alte puşcării, glumi Cuthbert, dar am auzit vorbindu-se că cei care sunt condamnaţi la moarte au dreptul la o masă pe alese.

— În cazul ăsta, aş vrea un pui fript, o friptură la cuptor solidă, o cană de cafea şi plăcintă cu mere… Dacă acum nu-i sezonul merelor, am să aştept până atunci!

Peter Rice, nu lua parte l-a această conversaţie umoristică. El nu subestima cruzimea şi şiretenia diabolică a lui Dullo, cu toate acestea, nu putea să înţeleagă, pe ce se baza loialitatea pe care oamenii lui o aveau faţă de el.

Dullo cunoştea puterea banului. Pentru o crimă, desigur că el îi dădea unui nenorocit de peon mexican, mai mult decât fi putut câştiga într-un an de muncă asiduă. Pe de altă parte, banditul nu neglija nici un detaliu. De exemplu, el îl gonise pe Pedro Montez, cel care fusese prins schimbând semnele de pe vite, dar aranjase ca sa fie luat de Scar-Mouth Leach în serviciul său. În felul acesta Montez, habar n-avea că ei continua să lucreze tot pentru Dullo.

— Cuthbert, ai aflat unde ascunde Dullo vitele furate? întreba Peter.

— N-am nici cea mai mică idee, dragă prietene. Îmi închipui că are vreo ascunzătoare pe undeva, dar nu mi-a spus nimic în privinţa asta. Probabil că nu vrea, ca sa avem ceva sigur în contra lui, în caz că am reuşi să scăpăm – ceea ce ar fi un adevărat miracol. Dullo e afurisit de inteligent. Păcat că şi-a întrebuinţat talentele într-un mod aşa de deplorabili

Doctorul şi Tom Pouce se culcaseră şi Cuthbert nu întârzie sa îi imite. La rândul sau, Peter strânse câteva paie sub el şi se pregătea să facă aceiaş lucru…

După vreo două ore, fu deşteptat de o lumină puternică, care pătrundea prin chepengul de sus, care fusese deschis. Miguel, tocmai lăsa în jos un vas cu apă, cu ajutorul unei frânghii; el trecuse un capăt al funiei prin toarta găleţii şi ţinea amândouă capetele în mână. Pe măsură ce fila frânghia, găleata cobora şi odată ajunsă jos, n-avea decât să dea drumul unul capăt şi să-şi tragă astfel frânghia sus.

Peter nu mişcă deloc, sus se mai auzeau oameni vorbind, probabil în vreun colţ al bibliotecii, sau într-o cameră vecină. Peter recunoscu vocea lui Dullo, apoi vocea înfundată a lui Scar-Mouth Leach, banditul cult.

— Mâine spunea Dullo, poţi să îndeplineşti cea mai frumoasă lovitură, pe care am dat-o până acum. Să se fure tot: viţei, vaci, juncani, boi, animale pentru concurs şi orice s-ar găsi… tot! Asta reprezintă o sumă respectabilă. Dar să se respecte întocmai metoda. Vitele trebuie să dispară, fără a se lăsa cea mai mică urmă. Ai înţeles?

— Nu vrei să conducem vitele, călări? întrebă Leach. În felul ăsta are să dureze mult mai puţin. Altfel, nu putem întrebuinţa decât un singur om, fiindcă nu avem decât un singur juncan dresat, pe care să putem conta. Ceilalţi…

— Da, da, ştiu, îl opri nerăbdător Dullo. Acum când avem toate atu-urile în mână, ar fi stupid să facem vreo imprudenţă. Tot mai există la Buffalo Ford oameni, care nu sunt încă complet prostiţi şi dacă ar descoperi ceva, asta ar putea să se întoarcă în rău pentru noii… În câteva luni, cel mai târziu, toţi crescătorii, vor fi ruinaţi, în stare de faliment. Atunci, am să aduc oameni de paie, care să ocupe terenurile pe care eu le voi cumpăra. E o afacere măreaţă, Leach. În câţiva ani, vom fi cei mai bogaţi proprietari din tot Sud-Vestul!

— Şi prizonierii? întrebă Scar-Mouth.

— Zici că nimeni nu se gândeşte a mă respecta în Buffalo Ford? Eşti sigur că Warren nu are nici o bănuială?

— Ei na! Cum ar putea să te suspecteze, Dullo cu Degetele Lungii Nu ai ucis tu singur, unul din proprii tăi oameni care trăsese în tine? Nu-ţi s-au furat şi ţie vite? Nu ai fost tu cel care a dat ideea subscripţiei? Nu eşti tu cetăţeanul cel mai cu vază?… Nu, nimeni nu te bănuieşte, în afară de gentlemenii de dedesubt.

— *Bueno!* spuse Dulie, satisfăcut. Mâine seară, după ce vom da lovitura, Peter Rice, Ajutorii lui şi englezul, vor fi lichidaţi. Acum când şansa îmi surâde, n-am să neglijez eu de a mă scăpa

de un om ca Pleter Rite. Propria mea siguranţă, depinde de moartea lui.

— Dacă aş fi în locul tău, spuse cu răceală Leach, eu nu aş mai întârzia nici zece secunde, ca să-i suprim. Omul ăsta, nu devine absolut nepericulos, decât în clipa când a încetat de a mai respira.

Dullo izbucni într-un râs sinistru:

— Nu te teme de nimic, nu are să mai respire multă vreme. Dar tu ştii că eu sunt un om foarte precaut, Leach: dacă cu toate măsurile luate, oamenii din Buffalo Ford, ar descoperi oala de galbeni şi ar veni să ne plictisească pe aici, Peter Rice şi cu Ajutorii lui, îmi vor servi de ostateci. Dar ce vorbesc eu aici? De mâine seară încolo, nu va mai fi nici un pericol, aşa că Peter Rice va putea să părăsească definitiv, lumea asta…

Miguel terminase cu găleata, aşa că închise capacul şi Peter nu mai auzi nimic. Cuthbert se apropie de el.

— Plăcute noutăţi am mai auzit, nu-i aia?

— Da… Mâine seară… În căzui ăsta puteţi dormim liniştiţi până mâine.

— Dumneata, pare că suporţi foarte uşor ideea asta, spuse englezul. Cât despre mine, trebuie sa mărturisesc că am jucat puţin teatru, şi bravura mea şi dacă aş dormi, aş avea numai coşmaruri în somn.

— Ai greşeală, declară Peter strângând câteva paie, ca să-şi mai îngroaşe „culcuşul”.

Câteva minute mai târziu, adormise…

Peter Rice, aflase în sfârşit secretul întregei afaceri. Acum ştia ce vrusese să spună. Rimrock Morley, vorbind despre „vechea linie a lui S. P.” sau cel puţin, ştia de ce era vorba. Mai ştia da asemeni, că Dullo complota nu numai să răpească toate vitele din Buffalo Ford, dar mai ales, să ajungă cât mai curând posibil, să fie unicul proprietar al întregului teren.

Singurul lucru pe care nu-l ştia Peter, era dacă putea sa mai scape din situaţia lor groaznică, pentru a putea pune capăt activităţii acestui bandit.

CAPITOLUL XXI

UN PUI FRIPT

Noaptea se scurse şi pendula din biblioteca bătea orele şapte, când prizonierii se deşteptară, cam toţi odată. Pentru nişte oameni, condamnaţi să fie ucişi chiar în seara aceia, ei păreau că se sinchisesc prea puţin de aşa ceva: Tom Pouce dormise ca un urs la hibernat şi nu se gândea decât să mănânce ceva. Doctorul era la fel de vorbăreţ, ca şi când s-ar fi aflat în prăvălioara lui din Buzzard Gap, cât despre Cuthbert, după obiceiul lui, nu scăpa nici un prilej, de aşi manifesta umorul caracteristic.

Peter Rice, era singurul care reflecta serios la situaţia lor, pe care nu se sfia să şi-o mărturisească, că devenise disperată. Totuşi, el era un om, care nu-şi pierdea speranţa, decât poate în clipa când avea să moară.

Simţind că Şeful era cufundat în gânduri, Doctorul se apropie de el?

— Te gândeşti la vreun mijloc de a scăpa de aici, Peter? Poate că dacă ne-am căţăra unul peste altul…

— Chiar dacă ne-am urca unul peste altul, cel de sus tot nu ar ajunge până la chepengul planşeului. Ar fi un simplu exerciţiu gimnastic ;i atât! Cu atât mai mult, cu cât capacul nu se poate deschide decât de sus, din bibliotecă. Dullo e un om prea şiret, ca să nu fi socotit până unde pot ajunge patru oameni, urcaţi unul peste altul!

— Ah! Dacă as fi fost şi eu fa fel de mare cât Tom Pouce! oftă Doctorul.

— Ei aşi! se răsti Tom Pouce. Dacă, dacă… Eu zic dacă măcar aş avea o îmbucătură, ca să-mi mânjesc dinţii!

— Şi eu, exclamă comic englezul, dacă aş putea măcar să mă bărbieresc!… De la vârsta de şaptesprezece ani, ma-am bărbierit în fiecare dimineaţă, în afară de o singură excepţie. Chiar şi aici în Arizona, dacă plec undeva, de la fermă, totdeauna iau cu mine

un brici, o oglinjoară şi o bucăţică de săpun, pentru cazul când aş fi nevoit să dorm o noapte altă parte. Eu nu am neglijat precauţia asta, nicicând am venit încoace, întrucât Dullo mă invitase să rămân noaptea la et!… Dar mi-au luat briciul, de teamă ca nu cumva să mă sinucid!

— Oglinda o mai ai şi acuma, Cuthbert? întrebă Peter dintr-odată, cu un aer foarte interesat.

— Da cum să nu, cu toate că n-o să mai am ocazia de a mă mai admira într-însa, mai ales pe întunericul ăsta!

Peter, deja nu-l mai asculta. El încerca să clădească un plan de evadare.

Câteva minute mai târziu, Miguel, cu un surâs răutăcios pe buze, le aducea prizonierilor mâncarea, care consta într-o omletă minusculă, nişte biscuiţi tari ca lemnul şi o mâncare de morcovi asortată cu tot felul de condimente mexicane care de care mai iuţi.

Dar înainte de aşi coborî marmitele, mexicanul ceru preţul bunelor sale servicii, aşa cum făcuse şi cu bietul Cuthbert. Peter trebui şi renunţe la pălărie, Doctorul la lanţul de ceas şi Tom Pouce la centura lui de piele, aşa de frumos împodobită.

— De lenjeria dumitale nu am nevoie, se adresă Miguel englezului. Nu am să-ţi dau nimic de mâncare şi dacă vor ei, n-ai decât să împărţi cu poliţişti.

Tom Pouce îşi scoase vesta de piele:

— Tine, îţi dau asta pentru mâncarea lui Cuthbert. În orice caz, tot n-o să mai am nevoie de ea, în curând. Haide, coboară-ţi oalele!

— Te rog, te rog! protestă Cuthbert. Am păstrat aici câteva piese de aur şi…

Peter dădu una cu cotul, în coastele englezului, care amuţi. Miguel care înţelegea engleza, la fel de prost cum o şi vorbea, nu sezisase nimic şi coborî o nouă marmită în schimbul vestei lui Tom Pouce. După aceia închise capacul.

— Nu prea am priceput de ce m-ai întrerupt, murmură Cuthbert la urechea lui Peter.

— Vreau să-mi împrumuţi mie piesele acelea de aur. Am intenţia să fac un târg…

— Inutil, spuse repede Cuthbert, deja i-am oferit eu mexicanului o avere întreagă ca sa mă ajute să ies de aici… Miguel e o adevărată canalie, dar Dullo îi inspiră atâta teamă, încât nu-i nimic de făcut. Bineînţeles că îşi permite mici

furtişaguri şi nu se fereşte de a ne face să-i plătim mâncarea asta scârboasa, dar te asigur eu că nu şi-ar trăda stăpânul nici pentru mie de lire sterline! El ştie perfect că Dullo va face din el, o masă de carne însângerată, dacă ne-ar ajuta să evadăm. În orice caz poftim bani de care era vorba.

— Dumneata ai dreptate, însă am şi eu o idee.

Şi Peter luând din mâna lui Cuthbert un şal înnodat pe care acesta îl ţinuse ascuns într-un colţ sub paie.

În şalul acela se afla o suma frumoasă în piese de aur şi de argint.

— Ah! exclamă Tom Pouce, clănţănind din fălci, niciodată, nu am găsit mâncarea mexicană aşa de bună! Tu nu mănânci Peter?

Şeriful gustă din porţia lui de morcovi: piperul şi ardeiul din ea îi aprinseră gura şi era gata-gata să se sufoce. Cu toate acestea, pentru a-i face plăcere Ajutorului său, ei îl asigură că e excelentă.

Ziua se scurgea încetişor şi Peter Rice, număra ceasurile ce se scurgeau, după bătaia pendulei din bibliotecă.

Pe la ora cinci, când Miguel deschise din nou capacul trapei, ca să inspecteze prizonierii, Peter se instalase în dreptul dârei de lumină ce pătrundea prin deschizătură în aşa fel încât să vadă bine piesele de aur, pe care le ţinea în palmă şi se făcea că le examinează cu atenţie.

Ochii lui Miguel scânteiară ca ai unui lup înfometat, care a descoperit o pradă.

— Hei! *Oro! Plata!* (Aur! Argint!) exclamă el.

— Da, Miguel, o grămada de aur şi argint mult! răspunse Peter în spanioleşte. Şi are să fie tău, dacă ne aduci ceva bun de mâncare. Ce vrei, morcovii tăi eu erau prea răi, dar noi americanii suntem obişnuiţi să mâncăm mai abundent. Am dori, stai să vedem... am dori un pui fript, rumenit frumos, mare şi gras.

— Aşa e, şefule! strigă Tom Pouce, apucat de-odată de un entuziasm teribil. Şi o plăcintă frumoasa cu mere, aşa-i? Totdeauna se dă condamnaţilor la moarte, o masă respectabila!

Cuthbert şi cu Doctorul, îl contemplau uimiţi pe Şerif. Cum mai putea Peter Rice să se mai gândească la lucruri aşa de ridicole, cu câteva ore înainte de moarte?

— Un pui, *senor?* fonfăi Miguel, pe care vederea banilor îl făcuse mai respectuos. Imposibil!... Stăpânul e foarte sever şi

pedepseşte cu cincizeci de lovituri de bici, pe oricine ar îndrăzni să fure vreo pasăre din coteţ. O friptură de porc, da... poate de bou... şi atunci chiar tot risc să fiu biciuit. Dar piesele astea au să mă facă să nu mai simt durerea. Gândiţi-vă ce sacrificiu fac, ca să fiu pe plac, *senor...* Vreau sa vă aduc o friptură frumoasă de porc, dar daţi-mi întâi banii.

Peter dădu din cap:

— Nu, nu facem târgul! Nu vrem friptură de porc, ci pui fript Pui... sau nimic! Toţi banii ăştia pentru un pui, îţi dai seama Miguel? Cu ei ai putea să-ţi cumperi un coteţ întreg, cu fermă cu tot...

— Imposibil, *senor!* gemu Miguel, care se resemna şi închise capacul.

După zgomotul paşilor băi care ezitau, se cunoştea că pleca cu regret.

Doctorul nu mai putu răbda şi se apropie de şeful său: fi

— Ia spune-mi Peter, ce-i cu povestea asta, cu puiul? Tu ai vreo idee prin cap, nu-i aşa?

— Aşa e, admise Peter, dar nu ştiu dacă planul meu are să reuşească. Miguel ştie că odată scoşi de aici, ca să fim executaţi, el n-are să mai poată pune mâna pe aceasta comoară, care are s-o ia stăpânul lui. Şi acum, probabil că se gândeşte la asta, aşa cum m-am gândit şi eu la asta, azi de dimineaţă... Dacă vom scăpa de nici, nu putem s-o facem decât noaptea: ori acum o prea devreme. Din cauza asta i-am mai lăsat lui Miguel, timp de gândire. Şi credeţi-mă pe mine, în curând o sa-l vedem din nou.

Peter nu se înşelase, căci de trei ori în cursul acelei seri, Miguel reveni să deschidă capacul şi să-l implore pe Peter, ca să se mulţumească cu o friptură de porc. Friptura de porc, îi asigura el lingându-se pe buze, era fragedă, delicioasă şi bine prăjită. Provenea dintr-un purceluş tăiat de curând, pe care bucătarul îl prăjise cu toată dragostea.

După toate aparenţele, friptura de porc de care era vorba, trebuie că era sortită să fie servită în seara aceia, stăpânului la masă, dar Miguel consimţea să rişte biciul, pentru aşi procura aurul de care avea atâta pofta.

Dar Peter rămânea imposibil de convins:

— Nu aduci puiul, nu-ţi dau banii?... Şi ai face bine să te grăbeşti, Miguel; uite că nu se aude vocea stăpânului tău, aşa că probabil acuma lipseşte de acasă. Într-o oră ai timp suficient să prăjeşti puiul, dacă e fraged şi grăsuţ.

— Stăpânul nu e aici, e adevărat, admise Miguel, dar când are să se întoarcă diseară, ar putea să ma spânzure!.

Peter, care aflase cela ce dorise, îşi reţinu cu greu un surâs şi declară:

— Gândeşte-te bine Miguel. Tu n-ai să mai ai niciodată ocazia să vinzi un pui, cu preţul ăsta. Gândeşte-te bine.

Miguel închise capacul disperat.

Minute lungi se scurseră, scandate de ţăcănitul monoton al pendulei de sus. Tic-tac… tic-tac… tic-tac… Deodată, Peter îşi lipi urechea de perete. După aceia se întoarse spre tovarăşii săi:

— Aşi putea să ma înşel, dar dacă aşi fi jucător aşi pune pariu că cineva a prins acum un pui şi nu departe de zidurile casei. Să dea Dumnezeu ca Miguel să se fi hotărât şi sa nu întârziat prea multă vreme!

Orologiul cel mare suna ora şapte.

Câteva minute după ce bătu opt, paşii furişaţi ai lui Miguel se auziră pe deasupra. Mexicanul ridică capacul şi pentru a-i fi mai uşor, o dădu peste cap, culcând-o pe podeaua bibliotecii. Lumina pătrundea în valuri pr:in deschizătura dreptunghiulară. Servitorul se apleacă peste marginea ei şi şopti:

— Psst! Uite puiul… Stăpânul încă nu a venit; dar trebuie să vă grăbiţi!

El lăsă în jos frânghia:

— Daţi-mi întâi banii şi pe urmă vă cobor şi puiul.

El vorbea pe şoptite casa şi împrejurimile, probabil că mişunau de servitori, de mercenari şi de cowboy, care nu încetau de a păzi cu străşnicie.

— Arată-mi întâi puiul, răspunse Peter, pe un ton de neîncredere excesivă.

— Ah! Vă e frică, să nu va iau şi banii şi să vă reţin şi puiul?… Uite-l, priviţi-l!

Miguel, încă îngenunchiat, cu frânghia în mâna stângă, luă puiul cu dreapta şi se apleacă pe deasupra deschizăturii:

— Dacă aţi putea să-i simţiţi mirosul lui aşa de delicios…

Nici nu putu să termine: Peter smucise cu putere de frânghie şi servitorul pierzându-şi echilibrul, se prăbuşi cu capul în jos!

În cădere, Peter îl prinse şi-l strânse de gât, pentru a-l împiedica să strige, apoi cu doi pumni teribili în falcă, îl adormi pentru câtăva vreme. Peter lovise cu toată setea, căci nu uitase ce rol jucase Miguel în ajun, în bibliotecă.

— Acum, trebuie să lucrăm repede, şopti după aceia Peter

către tovarăşii săi. Cuthbert, dă-mi oglinjoara de care mi-ai vorbit. Tom Pouce, aşează-te sub deschizătură. *Mi s'pare* că eşti destui de solid ca să suporţi greutatea a trei oameni pe umerii tăi.

Tom Pouce se aşeză în locul indicat şi se înfipse solid pe picioare. Peter îl ridică pe Doctorul în braţe ca pe un copil şi-l ajută să se caţere pe umerii solizi ai uriaşului Ajutor. Fu ceva mai greu să-l facă pe plăpândul Cuthbert, sa încalece pe umerii lui Hicks, dar acesta, era din fericire mai robust decât părea în sfârşit Peter reuşi să se caţere peste toţi şi să încalece pe umerii lui Cuthbert, împărţind zgârieturi şi lovituri de picior în mutra sau burţile celor de sub el… Ajuns sus, fu nevoit să-şi şteargă năduşeala care-l orbea, apoi privi prin deschizătură: era cu mult mai sus, decât putea să ajungă cu mâna, dar se aşteptase la aceasta. Ţinând în dinţi frânghia, căreia îi făcuse dinainte un ochiu de laţ ridică cu o mână oglinda lui Cuthbert şi o înclina în diferite direcţii, servindu-se de ea, ca de un periscop rudimentar. El căuta ceva, vreo ieşitură, de care să-şi prindă lassoul. Era o încercare extraordinar de grea, dat fiind că în acelaş timp trebuia să facă şi o adevărată echilibristică, că trebuia să ochească prin oglinjoara aceia mică pe care o ţinea în mână şi că trebuia să arunce lassoul peste cap, prin spaţiul mic pe care-l oferea deschizătura.

Nu era posibil să vadă mai departe de un metru, dincolo de marginile deschizăturii.

— Ţineţi-vă bine, băieţi, spuse deodată Peter. O clipă! Am găsit ce căutam!

Ceia ce găsise, era clanţa de fer forjat în stil mexican, al unei uşi din apropiere. Nu era cina ştie ce, clanţa aceia şi s-ar fi putut să nu rezista la o tensiune prea mare. Dar ce importanţă avea, trebuia sa încerce!…

Peter, privind ţintă în oglinda ce o ţinea cu mâna ridicată cât mai sus, el învârti ochiul lassoului pe deasupra capului şi-l azvârli prin deschizătură.

Nodul lovi uşa, dar nu se agăţă de clanţă. Cu repeziciune Peter strânse frânghia şoptind:

— Ţine ţi-vă bine, încă un mic efort!

Frânghia şuieră din nou prin aer, dar ochiul nu se agăţă nici de data aceasta! Fruntea lui Peter şiroia din nou de năduşeală.

— Nu-ţi face nici o grijă! îl asigură Doctorul. Noi mai ţinem încă!

Dar vocea îi era sugrumată de efort şi gâfâia din greu. Peter simţea cum piramida de oameni de sub el, începuse să se clatine, căci Hicks şi Cuthbert, erau elemente mai puţin rezistente.

— Nu-ţi mişca picioarele Cuthbert! mormăi Doctorul. Stai liniştit!

— Sunt disperat! gemu Cuthbert. Mi-e teamă… că… n-am… să mai pot ţine.., Sunt… teribil de epuizat!… Eu…

Fara a mai răspunde, Peter ochi din nou prin oglindă. Clanţa de la uşă, părea că dansează, aşa se clătina coloana de oameni de sub el. Ţinându-şi respiraţia, Şeriful îşi azvârli lassoul a treia oară…

CAPITOLUL XXII

LUPTA

Peter se simţi căzând, exact ca în ajun când se desfăcuse podeaua sub el: piramida se prăbuşise!

Însă un şoc puternic îi smuci braţul, în sfârşit laţul se prinsese de clanţă. Peter, deşi i se smulsese braţele din încheieturi, se căţără cât de repede putu, gândindu-se ca mânerul de la uşă se putea rupe dintr-o clipă în alta, sub greutatea sa.

Se simţea teribil de slăbit, în urma lipsei de aer, de hrană şi în urma tensiunii nervoase din ultimele momente. Însfârşit, reuşi sa puie o mână pe marginea podelei, apoi pe cealaltă…

În aceiaş moment, se simţi iar înviorat: el execută o minunată ridicare în mâini şi se culcă pe burtă, pe duşumeaua bibliotecii. Câteva secunde rămase nemişcat pentru a-şi relua suflarea, apoi se ridică în picioare.

Pe sală se auzea zgomotul unor paşi care se îndreptau spre bibliotecă. Din două salturi, Peter se lipi de punte, în dosul uşii, care se deschise în aceiaşi clipă, lăsând să intre un tânăr servitor, înarmat numai cu un cuţit, pe care-l purta la centură. Servitorul făcu doi paşi înăuntru, apoi se opri cu gura căscata, constatând că trapa era deschisă. Era gata să strige, când Peter, îl întoarse cu o mână şi îi trânti un croşet de dreapta formidabil, în bărbie.

Peonul se clătină, dar Peter îl prinse în braţe, pentru a-l împiedica să facă zgomot în căzătură. După aceia, îl culcă uşor de-a lungul zidului.

Acum trebuia sa lucreze repede: el legă la iuţeală capătul frânghiei de un picior al mesei de stejar masiv, pe care o aduse, cât putu de atent, pentru a nu face zgomot, drept pe marginea trapei.

— Întâi Cuthbert, şopti el aplecându-se deasupra negrei deschizături. Tom Pouce, ia-l pe umeri şi ajută-l, eu am să trag în

sus. Repede!

În câteva secunde, Peter îi ridica pe bietul englez pana sus. După aceia fu rândul lui Hicks şi toţi trei, îşi uniră forţele, ca să-l scoată şi pe Tom Pouce la suprafaţa.

Peter lua cuţitul tânărului mexican şi-l dădu lui Hicks, pe care îl trimise sa pândească la uşă.

— Tu eşti acolo, Miguel? se auzi o voce de mexican, de pe veranda.

Peter nu ezită mai mult de o secundă, apoi spuse liniştit în limba spaniola:

— Vino încoace, *amigo.* Am adus un pui fript, hai să-l mâncam..

Spunând acestea, el se căznise să imite vocea lui Miguel. Şi omul probabil că nu sa îndoit nici o clipă că era el, căci intră târându-şi picioarele fără îndoială uimit de o astfel de invitaţie, cu totul neobişnuită.

După ce împinse uşor uşa, el mai făcu vreo doi paşi şi pumnul stâng al lui Peter, i se şi înfipse cu toată puterea în stomac. Cu respiraţia tăiată, omul se apleca înainte, ducându-şi mâinile la burta, ceia ce îi permise lui Peter să-i pocnească una cu pumnul, drept, în vârful bărbiei... Omul care părea foarte rezistent, căzu pe spate pe covorul din sală. Peter fu nevoit să se arunce, fulgerător, deasupra lui şi să-l dea gata cu un pumn în tâmplă, după aceia îl trase repede de picioare în bibliotecă. Dar aceasta operaţie, nu se petrecuse chiar fără zgomot.

— Quien es? (Cine e acolo?) se auzi de pe verandă, o voce, care părea mai mult colorată de curiozitate, decât de bănuială. Ce tot cotrobăieşti pe acolo, Ernesto?

Peter nu mai avu timp sa răspundă, căci deja se auzea un zgomot de *huarachos,* care se târşiau spre uşă. Un peon foarte tânăr intră în bibliotecă, dând buzna pur şi simplu, în braţele lui Peter, care îi puse o mână pe gură şi-l doborî ca pe un iepure, cu un pumn, dat în dosul urechii.

Şeriful, aruncă satisfăcut o privire în jurul lui:

— Acum avem cu ce să ne deghizăm toţi, afară fie tine Tom. Tu o să trebuiască să te descurci, aşa cum eşti, fiindcă nu se pot găsi haine pe măsura ta.

Cuthbert şi începuse să se îmbrace cu hainele pe care le scosese de pe prima victimă. Dar Peter şi cu Doctorul, nu avură timp să le îmbrace, pe ale celorlalţi, căci mai mulţi oameni venea din direcţia verandei şi se auzea clar, conversaţia lor, bineînţeles

în spaniolă.

— Îţi spun eu, că am văzut doi oameni intrând în casă, spunea unul. Nu cred să se fi întâmplat ceva, însă..

— Ei bine! Du-te singur să vezi ce e, idiotule! răspundea altă voce, mai mult batjocoritoare decât îngrijorată.

Cel interpelat urcă treptele verandei, cu un pas greu. Peter înţelese că de data aceasta, nu mai era vorba de un simplu servitor, ci de unul din oamenii de pază ai lui Dullo. Probabil că acesta era înarmat până în dinţi. Peter lua cuţitul tânărului peon şi se lipi în dosul uşii.

Paznicul intră fluierând şi deodată îşi dădu seama că se petrecuse acolo, ceva necurat. Fulgerător îşi duse mâna spre mânerul pistolului, dar Peter fi şi azvârlise cuţitul, aşa cum fac mexicanii arma se înfipse în mâna omului, în timp ce Tom Pouce apăru lângă el şi îl doborî cu o singura lovitură pe care i-o trânti în cap cu toată puterea la ţinând amândoi pumnii încleştaţi. Omul se prăbuşi scoţând un suspin straniu.

În tăcere, Peter se strecură spre fereastră şi aruncă o privire afară: mai mulţi oameni stăteau jos, lângă verandă, dar întunericul îl împiedice pe Şerif să poată evalua exact numărul lor. Or fi fost trei, patru, sau mai mulţi?... Peter se întoarse spre tovarăşii lui şi îşi uşura ultima victimă de cele două Colturi „45” pe care le avea.

— Ascultaţi, sunt afară vreo patru cinci oameni. Dacă am încerca să o ştergem acuma, au să ne doboare pe toţi. Mai mult încă, de sigur că sunt şi alţi paznici instalaţi mai încolo... Cuthbert ia dă-mi mie *sombrero* acela. Vreau să atrag puşlamalele astea încoace şi să încercăm să punem mâna pe ei prin surprindere. Înainte de toate, trebuie sa le luăm armele, nu uitaţi. În consecinţa, loviţi cu putere!

— Mii de pipe! De mult am eu poftă să-i fac socoteala unuia din cioroii ăştia! nu se putu să nu exclame cu emfază Doctorul.

— Eu iau doi sau trei, pe socoteala mea, spuse calm Tom Pouce. Numai să-i aduci tu încoace, Peter.

Peter Rice îşi puse pe ochi imensul sombrero şi-şi puse pe umeri un serape, pe care-l luă de la paznic, pentru a-şi ascunde mai bine îmbrăcămintea sa americană. El stinse toate lămpile din bibliotecă, lăsând aprinsă numai un mic opaiţ, ca să nu fie întuneric complet. Apoi ieşi grăbit pe verandă, cu capul în piept şi se adresa în spaniolă paznicilor. Acum putea să-i vadă: erau numai trei.

— *Amigos,* veniţi repede! Miguel a dispărut!

Cum ieşise în faţa lor, ar fi fost o ţintă minunată, în cazul când cei trei mexicani, ar fi avut vreo bănuială de identitatea lui. De aceia imediat se întoarse cu spatele şi porni spre bibliotecă. Cei trei mexicani urcară în fugă treptele verandei.

Peter intră primul în bibliotecă şi se întoarse brusc drept în faţa primului paznic ce intra. Un pumn în plină figură şi-l şi luă în braţe. Tom Pouce şi cu Doctorul, închisese repede uşa în urma celorlalţi doi, apoi Tom repezi în capul celui de al doilea mexican formidabila lovitură de mai, pe care o reprezenta cei doi pumni încleştaţi, cu care lovea.

Cuthbert şi cu Doctorul, săriseră pe al treilea, împiedicându-l să pună mâna pe revolvere. Peter îl trânti pe podea pe omul cu care se lupta şi în timp ce cu o mână îi împiedica să-şi ia arma, cu cealaltă îl strângea de gât.

Cuthbert nu putea să facă mare lucru, cu toate acestea, reuşi să pună mâna pe Coltul adversarului său. Doctorul era să fie doborât, când Tom Pouce îi veni în ajutor şi-şi reînnoi lovitura de baros. Mexicanul scoase acelaş suspin straniu, că şi ceilalţi şi căzu mototol pe duşumea, în timp ce Peter îşi dădea gata adversarul, pe jumătate sufocat, cu o înspăimântătoare serie de pumni în barbă şi la carotidă.

Scena se desfăşurase în câteva secunde. Cei patru prieteni se ridicară şi se priviră în tăcere, gâfâind. Peter, fu primul care îşi reluă suflul.

— Tom Pouce, treci în dosul uşii. Ţine, revolverul ăsta… Tu Doctore, ia centurile cu cartuşe ale paznicilor şi împarte-le, să avem fiecare câte una. Cuthbert. ajută-mă să-i instalăm pe golanii ăştia, într-un loc, de unde nu vor mai face rău nimănui.

Ajutat de Cuthbert, Peter îi coborî pe rând pe mexicani prin deschizătură din duşumea, întrebuinţând sistemul pe care-l folosea Miguel când le aducea mâncarea: el băga frânghia pe sub centurile fiecăruia şi-l lăsa repede în jos, apoi trăgea funia înapoi.

— Perfect, spuse el, când fu gata. Acum băieţi, trebuie să o ştergem… Dacă mai întâlnim şi alţi paznici, avem cu ce să le răspundem. Gata!… Eu ies primul.

Toţi patru, acum bine înarmaţi, ieşiră hotărâţi pe verandă, coborâtă treptele, apoi ajunseră la adăpostul unor copaci. După cum se aşteptase şi Peter, caii lor dispăruseră. După aceia ajunseră până la marginea râului, fără alte neplăceri. Tânărul

şerif îşi spuse că oamenii lui Dullo erau probabil plecaţi toţi, ca să ia parte la faimosul raid de care vorbise banditul în cursul nopţii precedente.

— Cuthbert, ştii să înoţi? întrebă Peter pe şoptite.

— Ca un peşte, pe legea mea! Nu sunt un atlet, dar pot sa spun că am crescut pe apă.

— Perfect, spuse Şeriful. În cazul acesta, ai să te laşi dus de apă până la Buffalo Ford. Dacă ai să te simţi obosit, ieşi la margine şi te mai odihneşti la adăpostul malului, pentru a nu fi văzut. În ori ce caz, ştii că râul nu e prea adânc şi în ori ce loc, poţi pune piciorul pe fund... Odată ajuns acolo, să nu te duci la Şeriful Warren. Aşa cum îi cunosc eu, are să se apuce să organizeze o expediţie imensă, al cărui singur rezultat, va fi să îndolieze o mulţime de familii. Acum pot să aranjez cu toată afacerea, numai cu Ajutorii mei.

— Am înţeles perfect, aprobă englezul. Ştii prea bine că mi-ar fi plăcut să vă ajut şi eu, dar îmi dau seama că mai mult v-aşi încurca.

— Când vei ajunge la Bufallo, continuă Peter, ia-ţi vre-o trei patru oameni de încredere, înarmaţi-va din cap pana în picioare şi daţi fuga la gara cea mai apropiată a „Southern Pacificului”, de unde veţi trimite telegrame la Phoenix, Tucson, Bisbec, Yuma şi Flagstaff, deasemeni şi la Nogales şi încă vreo trei patru oraşe de frontieră; trebuie să luăm măsuri, ca să nu ne scape Dullo, înţelegi! Şi ia seama să vă păziţi bine.

Un minut mai târziu, Peter şi cu cei doi Ajutori ai săi priveau cum se depărta înotând, plăpândul dar curajosul englez, ţinând afară din apă, numai capul şi aşa, fiind invizibil pentru cei ce ar fi putut pândi pe undeva.

Cerul era plin de nori, care ascundeau luna, cea mai mare parte a timpului. Era o noapte perfectă, pentru activitatea criminală a lui Dullo.

CAPITOLUL XXIII

PE FIRUL APEI...

— Băieţi, spuse încet Peter, noi trebuie să urcăm în susul apei… Noaptea noastră încă nu s-a terminat. În tăcere, cei trei poliţişti îşi legară centurile cu cartuşe în jurul gâtului şi intrară în apă, ţinând pistoalele în mână, pentru a nu le uda. Curentul nu era prea puternic, dar ca să urce aşa, împotriva lui, o distanţă mai mare era destul de greu. Cu toate acestea, era mult mai sigur să meargă aşa, decât pe malul apei, unde ar fi putut să fie văzuţi de paznicii care de sigur că se aflau prin împrejurimi.

După un drum lung şi penibil, Peter şi cei doi Ajutori ai săi, ajunseră în dreptul locului de adăpat, unde se opriseră câteva clipe cu Soapy Briggs, în ziua când acesta îi condusese spre cursa organizată de Scar-Mouth Leach.

În locul acela, veneau să se adape cea mai mare parte din cirezile din Buffalo Ford. Vitele stau luni întregi – în timpul sezonului frumos – libere pe câmp şi numărul lor mare, face ca ori ce supraveghere mai strânsă, să fie imposibilă.

Ele pasc în cirezi foarte mari, amestecate, de la diferiţi crescători, deosebindu-se între ele, după semnele înfierate pe crupă.

Din depărtare, se auzi un strigăt: unul din acele chiuituri puternice, cu care îşi mână cowboy vitele. La doua-trei mile mai sus, mai era un vad de adăpat, la fel de mare ca şi acesta şi Peter se gândi, că acolo dădeau acum hoţii, lovitura.

Malul de dincolo de vad, era destul de ridicat. Cei trei se apropiară de el şi se întinseră pe un loc mai uscat, unde nu puteau fi văzuţi şi de unde puteau să vadă tot ce se petrecea în faţa lor.

Doctorul nu putu să rabde prea mult tăcerea:

— Ia spune-mi Şefule, mă tem că iar ţi-a trăsnit vreo idee prin cap… Dar să fiu spânzurat, dacă îmi dau seama cum au dispărut

toate vitele până acuma, fără să lase urme şi fără să se găsească măcar urmele de cai ale hoţilor. Eu trăiesc de atâta vreme prin regiunile astea şi-mi dau seama că nu cresc aripi pe spinarea vacilor, aşa într-o noapte!...

— Şşt, Doctore! şopti Peter. Pune-ţi stavilă la gură... Aici nu eşti la frizerie. În ori ce caz, fii sigur că misterul se va lămuri foarte curând.

O rumoare nedistinctă, care venea din susul apei, se lămurea din ce în ce mai mult: erau voci de oameni, care se amestecau cu mugete da bovine şi cu nechezat de cai... După câteva minute, apăru la cotitura râului, un grup de vite „Hereford” care coborau de-a lungul râului, fără zgomot, mergând prin apa, care le ajungea pană la gât. Un singur călăreţ, le însoţea mergând pe mal, pentru a le împiedica să iasă din apă. Şi acesta călărea, cu totul neobişnuit!...

— Acum ai înţeles? spuse Peter la urechea lui Hicks. Iată de ce crescătorii nu mai găseau nici o urma a vitelor ce le dispăreau: oamenii lui Dullo, conduc cirezile până la un vad de adăpare şi acolo le vâră în apă. Până la vad, le conduce călăreţul acela!

Călăreţul de care era vorba, mergea călare pe un juncan înşeuat. Din cauza asta, se gândea Peter, crescătorii n-au găsit nici o urmă suspectă. Juncanul acela fusese dresat la călărie şi călare pe el, un singur om mâna cirezile din urmă, aşa cum le mână cowboyi de pe cai.

El singur, mâna vitele până la vadul de adăpat, iar ceilalţi oameni călări, aşteptau în apă, ceva mai sus de vad şi când soseau vitele, începeau să le mâne, tot prin apă, în josul curentului. În felul acesta, nu se puteau găsi urme de cai pe pământ şi nici urma vitelor care dispăreau, întrucât ei le băgau în apă, aşa cum veneau în fiecare zi la adăpat, iar de aici înainte, nu se mai vedea alte urme.

Peter, completa straniul convoi, cu ochii lucitori. Acum îşi dădea seama de modul cum la ucis Soapy Briggs, pe Jack Flynn, tovarăşul lui de muncă, în ţarcul ranchului Steaua, fără îndoială, că Briggs a venit călare, pe boul dresat, căci oamenii de la fermă, nu găsiseră alte urme de copite, decât cele lăsate de calul lui Flynn. După ce a descălecat şi l-a ucis pe Flynn, a încălecat iar, iar urmele paşilor săi au fost şterse de copitele vitelor atunci când au fost scoase din ţarc, după crimă.

Peter numărase deja mai mult de o sută de capete de vite, când trecură prin dreptul lor şi doi călăreţi. Luna era în nori,

totuşi putu să-i recunoască pe cei doi şefi temuţi: Scar-Mouth Leach şi George Dullo.

Un nou grup de vite defilă, după care mergeau alţi doi călăreţi. În urma lor pe o distanţă bunicică nu mai se vedeau vite. Peter murmură câteva cuvinte la urechea Ajutorilor săi şi aceştia aprobară în tăcere. Toţi trei intrară din nou în apă, unde se ghemuiră până la piept.

Câteva minute după aceia, trecea prin dreptul lor un mic grup de vite, înspăimântate, mugind. Peter atinse braţul lui Tom Pouce şi arătă spre cei doi călăreţi care urmau cireada, nepăsători, încetişor, cei trei poliţişti înaintară prin apă, prin întuneric şi în momentul când cei doi călăreţi treceau prin apropierea lor, Peter şi cu Tom Pouce săriră apucând de gât, fiecare câte un om, trântindu-i în apă. Doctorul apucase caii de dârlogi şi îi trăgea spre mal, unde Peter şi cu uriaşul său Ajutor îi ajunse imediat, trăgându-şi după ei victimele, cărora le puseră căluş la gura, din propriile lor fulare şi îi legară cu brâurile lor.

Operaţia durase numai câteva secunde şi imediat Peter încalecă pe unul din cai, luându-l pe Doctorul pe crupă, în timp ce Tom Pouce lua celălalt cal, îndoindu-se cât putu mai mult în şea, pentru a nu fi remarcat aşa de uşor. Caii ajunseră în curând cireada.

Când malurile începură sa se facă din ce în ce mai mici, apropiindu-se de nivelul apei – semn că se apropiau de „Hacienda Gallego”, Peter se adresă lui Hicks:

— Acum sări, ascunde-te pe mal şi aşteaptă… Până la urmă ai sa găseşti şi tu vreun cal fără călăreţ. Aşa ceva se întâmplă totdeauna în asemenea raiduri – caii alunecă pe pietrele lucioase din fundul apei şi-şi trântesc călăreţul ca la o cursă de obstacole. Dacă vezi vreunul, sări pe el, dar în orice caz să nu tragi, decât în caz de absolută necesitate. Dacă ai mai rămâne în spatele meu, pe crupa calului, am fi remarcaţi până la urmă, înţelegi?

Doctorul se lăsa să ajunge în apă uşurel, în timp ce Peter şi ca Tom Pouce, se îndreptau în spatele cirezilor, spre casa lui Dullo. O linie de călăreţi, era aşezată de-a curmezişul râului, blocându-l în aşa fel, ca vitele să fie nevoite a ieşi din apă, în curtea ranchului…

Peter surâse: teoria lui, fusese justă!

Două rânduri de cowboy, aşezaţi de-o parte şi de alta a drumului, forţau vitele să intre în grajdul acela mare, care era aşezat cu spatele lipit de faleză. Şi acolo…

Unul din cowboy se adresă în spaniolă lui Peter, care continua sa meargă în urma vitelor, în direcţia grajdurilor:

— Câte au mai rămas, Carlos?… Trei-patru sute?…

— Trei sute, răspunse fără a ezita Peter, care înţelese ca fusese luat drept numitul Carlos, probabil că din cauza calului. De fapt, în Far West, se acordă mai puţină atenţie oamenilor, decât cailor pe care sunt încălecaţi… Peter pătrunse în grajd.

Acuta se juca cu moartea, însă se găsea numai la o palmă de victorie, căci în sfârşit, avea să rezolve misterul dispariţiei cirezilor din Buffalo Ford!

O parte din imensul panou de scânduri, care alcătuia fundul grajdului, era dată la o parte ca o uşă de hangar, iar vitele se înghesuiau într-un tunel vast, care ducea pe sub faleză, de la grajd, la un fel de circ natural imens, ce se găsea la o oarecare distanţă în interiorul dealului, înconjurat de jur-împrejur de pereţi drepţi şi la care nu se putea ajunge în alt mod: una din aşa numitele „căldări” naturale, care se găsesc prin munţi.

Peter mergea pe lângă peretele tunelului. La lumina felinarelor pe care le purtau unii călăreţi, el putu să constate că tăierea acestui tunel, se tăcuse cu mulţi ani înainte. De altfel el nu fusese isprăvit, cum se putea constata, după numeroasele asperităţi stâncoase ale pereţilor.

De-odată, tunelul făcea un cot brusc, apoi începea sa meargă în zig-zag. Era evident că începând de aici înainte, tunelul fusese continuat de amatori, care neavând tot materialul necesar, de lucru, preferaseră să sape, pe acolo, pe unde găseau teren mai moale, decât să taie stâncile.

Copitele unui cal, răsunară în spatele lui Peter, dar el nu-şi întoarse capul. S-ar fi putut să fie Tom Pouce, dar se putea tot aşa de bine să fi fost vreun mexican. Şeriful dădu pinteni calului, el nu voia să fie întovărăşit de vreun necunoscut, în interiorul acelui tunel, care constituia o trecătoare foarte periculoasă. Aproape că ajunse la circul interior, când călăreţul din urmă îşi îndemnă calul şi strigă:

— Carlos, tu nu ai înţeles ordinul I Tu trebuia să fi rămas afară, ca să împiedici vitele de a se depărta de grajd!

— Ba deloc, riscă Peter în limba spaniolă, eu fac ce mi s-a ordonat.

Celălalt, ajunsese în dreptul lui Peter: el scăpară un chibrit ca să-şi aprindă o ţigară, apoi de-odată scoase un strigăt şi-şi duse mâna la teaca revolverului:

— Peter Rice! urlă el. Şefule e Ri…

Nu putu spune mai mult. Un fulger portocaliu brăzdase întunericul dinspre spatele inoportunului călăreţ, care căzu din şea şi dispăru sub copitele vitelor care veneau în goană din spate.

— Mergi înainte Peter. Mergi spre loc liber! se auzi vocea lui Tom Pouce, care îşi proteja cu credinţă Şeful.

Peter continua să-şi îndemne calul printre rândurile strânse de bovine, care începuseră să se înghesuie din ce în ce mai tare, simţind aerul proaspăt de-afară, din depresiunea spre care erau îndrumate.

De-odată se auzi o serie de împuşcături. „Caverna Hoţilor” devenise un câmp de luptă!

CAPITOLUL XXIV

TUNELUL MORŢII

Un glonţ străbătu borul vastului *sombrero* mexican pe care-l purta Peter. Dar în aceiaşi clipă, banditul care trăsese asupra lui Peter, căzu din sea şi vocea ascuţită a lui Hicks Doctorului, scoase un urlet de triumf. Aşa după cum sperase şi Peter, micul Ajutor de Şerif, găsise vreun cal fără stăpân şi se strecurase şi el în tunel.

Şeriful din Buzzard Gap tocmai intra în imensa depresiune, în care se înghesuiau înnebunite sutele de vite care fuseseră capturate unele după altele de mercenarii lui Dullo.

Doi călăreţi se repeziră dintr-odată în direcţia lui Peter, care tresări recunoscându-i: George Dullo şi Scar-Mouth Leach! Şeriful se întoarse în şea şi strigă:

— Tom Pouce! Doctore!… Ocupaţi-vă de Leach! Eu vreau să-l prind pe Dullo viu!

Apoi îşi dezlegă la iuţeală lassoul pe care-l avea prins la centură şi începu să-i învârtească laţul deasupra capului. Dullo făcuse un salt brusc cu calul şi căuta să se refugieze printre oamenii săi. Dar era prea târziu! Laţul se abătu deasupra lui şi banditul căzu din şea. Peter îşi repezi calul, trăgând cu iuţeală de lassou şi apoi îi ridică pe Dullo în faţa lui pe şea.

Dullo, deşi zăpăcit de căzătură, căuta totuşi să se scape de laţul care-l strângea împiedicându-i mişcările. Dar Peter îi pocni una cu mânerul pistolului în cap, cu toată puterea, lăsându-l mototol, în braţele lui, ca un sac de grăunţe.

Oamenii lui Dullo, nu observaseră prea bine ceea ce se petrecuse, din cauza întunericului, cu toate acestea, unii dintre ei îşi putuseră da seama că le fusese capturat şeful şi acum veneau în ajutorul lui. Gloanţele începură să fluiere de jur-împrejurul lui Peter, care încerca acum să iasă afară, întrucât îşi ajunsese scopul. El nu-şi mai făcea nici o grijă în ceea ce îi privea pe Tom

Pouce şi pe Doctorul, care erau destul de încercaţi, ca să poată ieşi singuri din încurcătură, acum după ce văzuseră că misiunea lor fusese îndeplinită.

Calul lui Peter, se strecura cu uşurinţă printre vite şi pătrunse la un moment dat, într-un defileu, care se deschidea în pereţii stâncoşi, nu departe de gura tunelului. Defileul era foarte îngust la intrare, dar în curând începu să se lărgească. Cu toate acestea, Peter nu se simţea în siguranţă, căci împuşcăturile încetaseră ca prin farmec, îndată ce el intrase urmat de cei doi Ajutori ai săi, în acea crăpătură a stâncilor, mai ales că nu ştia unde ieşea acel defileu.

Şi iată, că acum un nou pericol se abătea asupra lui, un pericol mai groaznic chiar decât gloanţele… Din spatie lor se auzea un murmur surd, ca un tunet prevestitor de furtună. Pământul tremura ca sub efectul unui cutremur. Peter înţelese: sute şi sute de copite frământau pământul defileului… sute de vite îngrozite, fuseseră lansate pe urmele lor, de blestemaţii oameni ai lui Dullo, care nu ştiau ca stăpânul lor, se afla în mâinile tânărului Şerif!

La vreo cincizeci de metri în spatele lui, Hicks urla:

— Peter, adăposteşte! Caută o stâncă sau orice altceva, dar repede! Vin vitele după noi în goană!

Şeriful îşi încetini puţin calul, pentru a-i permite lui Hicks să-l ajungă din urmă şi amândoi priviră disperaţi spre pereţii defileului în care erau prinşi ca nişte şoareci şi în care urmau să fie imediat zdrobiţi sub copitele vitelor înnebunite de învălmăşeală şi de împuşcături; dar pereţii de granit erau drepţi şi netezi ca nişte ziduri şi nu se vedea nici măcar un arbust de care să se agaţe, sau o stâncă; în dosul căreia să se ascundă.

— Defileul se înfundă aici! ţipă Doctorul. De aici nu mai scăpăm noi cu viaţă!

Peter smulse imediat al doilea Colt, al lui Dullo şi îl azvârli – primul îi căzuse din mână lui Dullo, în momentul când îl prinsese cu lassoul. El se lupta din greu, ca să poată ţine în echilibru pe gâtul calului, corpul inert al banditului.

Vitele se mai găseau numai la vreo câteva sute de metri în spatele lor. Viaţa le era în joc. Peter nu mai avea decât câteva secunde, ca să găsească vreo soluţie. Deodată strigă:

— Doctore! Dă-mi repede lassoul tău. Fularul şi vesta!

Cei doi cai se opriră aproape pe loc şi în secunda următoare Peter era la pământ, unde lega cele două lassouri cap la cap.

Celelalte două extremităţi le legă de şeile cailor şi aşeză caii, unul deoparte şi altul de cealaltă parte a defileului. Apoi, câţiva metri mai înaintea acestei bariere fragile, el îngrămădi lucrurile date de Hicks, vestonul şi vesta lui Dullo, propria lui vestă şt fularul mexican pe care-l avea pe umeri. Grămada de haine, o împănă la repezeală cu toate hârtiile şi dolarii pe care îi găsise în buzunarele lui Dullo şi le dădu foc. Toate hainele cărora le dăduse foc, erau de lână fină, sau de flanelă subţire aşa că se aprinseră numaidecât scoţând valuri groase de fum. Asta dorise şi Peter: el spera să înspăimânte vitele care se ambalaseră în urma lor şi să le oblige a-şi încetini fuga, ca apoi să se împiedice în frânghia întinsă între cei doi cai. El strigă spre Hicks:

— Pistoalele tale sunt încărcate, Doctore? Când ţi-oi spune eu, trage şi fiecare împuşcătură să nimerească! În orice raz încearcă să le dobori pe primele!

Bubuitul de tunet al copitelor, devenise înspăimântător şi Peter văzu că masa fantastică a vitelor înnebunite ajunse numai la vreo zece metri, Peter se repezi în faţa lor, luă haina lui Dullo, care ardea şi începu s-o învârtească ca o morişcă strigând:

— Trage Doctore! Acum e momentul!

Calm, cum nu fusese în nici un moment al vieţii sale, micul Hicks, îşi goli metodic pistoalele, plimbând ţeava de la un capăt la celălalt al cirezii. Vitele lovite se prăbuşiră greoaie mugind, împiedicând goana nebună a vitelor ce veneau din urma.

Peter, atunci dădu drumul din mână sperietoarei pe care o improvizase şi-şi goli şi el pistoalele, în timp ce Doctorul îşi încărca repede Colturile. Cei doi cai înspăimântaţi începuseră să se învârtească în loc, jenaţi de frânghia care îi lega pe unul de celălalt.

Baricada de carne caldă, creştea din secundă în secundă, dar câteva animale mai tinere, reuşiseră să treacă peste ele. Un juncan îl atinse în trecere pe Şerif, care fu nevoit să facă un salt în lături. Dar Hicks începuse să tragă din nou şi mai multe vite se prăbuşiră de-a curmezişul defileului. Celelalte vite erau înspăimântate mai mult de flăcări şi de fum, decât de vitele ce cădeau în faţă şi li se încurcau între picioare, însă Peter îşi dădea seama că deşi focul ajunsese la maximum de intensitate, nu putea să mai dureze mult.

Toate animalele se tem de foc, iar acestea simţind şi mirosul sângelui, se opriră de-odată, în loc, încercând sa lupte cu cele care le împingeau din urmă, mugind de groază, împingându-se

cu coarnele ridicându-se unele peste altele, într-o învălmăşeală de nedescris.

Năvala, fusese oprită pentru un moment, dar Peter ştia că avea să reînceapă, dintr-o clipă în alta, dacă cowboyi lui Dullo le mai presa de la spate. Atunci îl lua cu iuţeală pe Dullo în spinare şi îi făcu semn Doctorului. Amândoi, porniri în fugă spre înfundătura defileului, sperând că până la urmă vor găsi vreo crăpătură îngustă în pereţii abrupţi, sau vreun loc, în care să se poată adăposti de moartea îngrozitoare care îi aştepta, dacă nu găsea mijlocul de a scăpa de sutele de copite lansate în năvala nebună.

Dar găsiră ceva mai bun decât o crăpătura. În fundul defileului, se găsea un fel de scară naturală, nişte ieşituri mici, produse în peretele de stâncă, de o cascadă naturală, săpată de ape din vremuri îndepărtate.

Căţărarea pe ele, nu era dejoc uşoară, mai ales pentru Peter care-l ducea pe Dullo pe umeri, aşa că Hicks trebui să-l ajute ca să se ridice, extrem de greu, spre partea de sus a înfundăturii. Unde ajunse complet epuizat. În timp ce îşi reluau suflarea istoviţi, Doctorul scoase o exclamaţie şi puse mâna pe pistol. O împuşcătură porni dra spatele uneia din stâncile, care se aflau presărate pe creastă.

— Probabil că au ocolit prin tunel şi acum ne-au înconjurat! ţipă Hicks. Canaliile astea…

Dar se întrerupse şi trase.

Peter Rice, îi dăduse drumul lui Dullo jos şi acum alerga în furia disperării spre stâncă. Un glonţ îi fluieră pe la ureche, un al doilea îi găuri pălăria şi al treilea i se înfipse în braţul stâng. Dar acum ajunse la stânca aceia şi o ocolea. În clipa când se azvârli înainte flacăra unei împuşcături, îi lumină faţa hidoasa a lui Scar-Mouth Leach. Şi în spatele lui, neclar, un altul…

O durere puternică îi încleşta capul, dar înainta de a cădea, mai avu puterea sa apese pe trăgaci…

*

Când deschise ochii, Peter Rice se văzu într-un pat, un pat adevărat!… lângă el, Tom Pouce discuta cu Doctorul. În partea cealaltă Şeriful Warren şedea lângă Cuthbert, proprietarul ranchului „Steaua”.

— Pe legea mea! exclamă englezul. Ai scăpat ca prin minune! Ştii de ce ai scăpat, amice? Câţiva milimetri mai jos, a spus doctorul şi glonţul în loc să-ţi jupoaie pielea capului, cum a făcut-

o, ţi-ar fi găurit fruntea, Peter, eşti un adevărat sportiv!

— Unde mă aflu acuma? întrebă acesta. Eu n-am văzut niciodată odaia asta. Nu sunt la Buzzard Gap, nu-i aşa?

— La naiba, Şefule! declară Tom Pouce cu emfază. Te afli în sala tronului… adică în patul în care George Dullo nu va mai dormi vreodată.

— A murit?

— Nu, stimabile. Banditul ăsta va muri numai atârnat de o frânghie! Deocamdată, se află în închisoarea din Buffalo Ford, păzit de trei din cei mai buni Ajutori de Şerif ai lui Warren. Dar în ceea ce-l priveşte pe Leach… pe ăsta l-ai nimerit. Un glonţ drept în inimă! Şi păcat că te-ai riscat aşa, căci în clipa aceia, eu eram chiar în spatele lui. Oamenii lui Waren au pus mâna aproape pe toţi banditţii din solda lui Dullo. Doi sau trei nu mai mulţi, au reuşit să treacă frontiera. În orice caz, s-a terminat cu dispariţia vitelor, la Buffalo Ford!

Medicul intră în odaie. Era un om foarte bătrân şi mâna îi tremura în timp ce îi pipăia pulsul lui Peter. El ridică vesel capul:

— Peste două-trei zile, ai să poţi încăleca din nou Şerifule!

Peter privi atent spre doctor, apoi se hotărî săi întrebe:

— Doctore, te superi dacă te-aş întreba ce vârstă ai?

Bătrânul medic se scandaliză:

— Dimpotrivă, fiule. Luna viitoare voi avea optzeci şi şase de ani şi sper sa devin centenar, dacă îmi iau toate precauţiile!… În orice caz, nu trăind viaţa pe care o duci tu!

— Tocmai mă întrebam un lucru… Nu cumva îţi aminteşti dumneata, dacă nu a fost vreodată vorba, ca linia lui „Southern Pacific” să treacă pe la ferma Gallego?

— Bineînţeles că da! răspunse medicul. Pe vremea aia, tocmai începuse să-mi crească mustaţa… Inginerii lui „Southern Pacific” voiseră să facă un tunel, chiar prin mijlocul acestei proprietăţi, ca să scurteze drumul, mi se pare. Dar proprietarul de pe atunci, un bătrân mexican tradiţionalist, nu voia să ştie nimic. Dar asta nu împiedicat pe ingineri să înceapă tunelul, în ziua când bătrânul mexican, a câştigat procesul la tribunal. Atunci inginerii, au fost nevoiţi să-şi schimbe traseul şi din cauza asta, noua linie de cale ferată, trece prin Buffalo Ford.

— Asta lămureşte totul, murmură Peter… Oamenii lui Dullo au terminat tunelul. La început nu înţelesesem ce voise să spună bietul Rimrock Morley vorbind despre „Vechea linie a lui S. P.” şi crezusem că delira, atunci când el încercase pur şi simplu să-mi

dea o informaţie de cea mai mare importanţă, pe care el o căpătase cu preţul vieţii sale…

— Şi care fusese gata să te coste şi pe tine viaţa, spuse bătrânul medic. Tu nu te-ai gândit niciodată să te mai odihneşti, sau sa-ţi iei o meserie mai liniştită… aşa ca mine?

Peter Rice privi spre Ajutorii săi, care începură să râdă şi râse şi el.

Ei ştiau prea bine, că tot împreună aveau sa pornească la alte urmăriri, căci datoria lor, viaţa lor consta numai în a face ca legea şi ordinea să fie respectate.

Cu toate suferinţele fizice şi morale pe care le înduraseră ei erau gata, în caz că siguranţa concetăţenilor săi o cerea, să facă faţă unor noi pericole şi să se angajeze în alte aventuri.

SFÂRŞIT

CUPRINS

O urmă misterioasă..3
CAPITOLUL I O FRUMOASĂ ARUNCĂTURĂ DE LASSOU.4
CAPITOLUL II „VECHEA LINIE A LUI S. P.”....................11
CAPITOLUL III „TU NU VEI SPUNE NIMIC...”................20
CAPITOLUL IV PE URME..27
CAPITALUL V MAMA UNUI ŞERIF..................................35
CAPITOLUL VI BUFFALO FORD......................................39
CAPITOLUL VII RANCHUL „STEAUA”............................45
CAPITOLUL VIII CURSA...53
CAPITOLUL IX CUIBUL VULTURULUI...........................60
CAPITOLUL X RĂSPLATA LUI SOAPY BRIGGS................66
CAPITOLUL XI ZGOMOT DE COPITE..............................71
CAPITOLUL XII COYOTUL TURBAT................................78
CAPITOLUL XIII SCHIMBAREA SEMNELOR ÎNFIERATE
....84
CAPITOLUL XIV LUPTA DE LA FERMA „SĂGEATA
DUBLĂ”..91
CAPITOLUL XV CAGULELE CAFENII.............................98
CAPITOLUL XVI INFERNUL...104
CAPITOLUL XVII MANUEL..111
CAPITOLUL XVIII NICI O PATRULĂ!..........................117

CAPITOLUL XIX EXPLICAŢII....................................123
CAPITOLUL XX PRIZONIERI!....................................131
CAPITOLUL XXI UN PUI FRIPT....................................137
CAPITOLUL XXII LUPTA..144
CAPITOLUL XXIII PE FIRUL APEI....................................149
CAPITOLUL XXIV TUNELUL MORŢII............................154
CUPRINS...160

„Editura PODEANU"

Anunţă cititorilor săi, că va apare în curând desăvârşitul roman de mare acţiune:

„FIUL SOARELUI"

de **JACK LONDON**

Peripeţii palpitante acţiuni petrecute în Mările Sudului, descrise de talentatul şi cunoscutul scriitor JACK LONDON

„EMINESCU" S. A.

LEI 50

